

BURMESE
CLASSIC

နတ်သမီး

ဂါဝန်ဝတ်မိုးတိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၀၆၆၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း။

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၀၃၂၆) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုစင်ဦးနှင့်ညီများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး-၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ချုပ်- ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

နတ်သမီး

ဂါဝန်ဝတ်မိုးတိမ်

ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၆။

၂၄၀-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ဂါဝန်ဝတ်မိုးတိမ်

အခန်း (၁)

အိမ်ရှေ့ကို ကျိန်နဲ့ မောင်းဝင်လာသော ကားသံကြောင့် ချောက်
သက် ဖြစ်သွတ်သုံးနေရင်းမှ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သတ်လိုက်သည်။

“ကျွတ် ထမင်းမချက်ထားတဲ့နေ့ကျတော့ အဖေတို့အိမ်မှာ
ထမင်းပြန်စားပြီဟာ ကျွတ်ပဲ”

စိတ်ပျက်စွာသည်းတွားနေစဉ်မှာပင် ကားသေချာကြားထိုးပြီး
နီးပေါ်က သဘက်ဖြင့် အဆီပြန်နေသော မျက်နှာကိုပွတ်သုတ်ပြီး
အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“သမီးရေ အဖေ ထမင်းဆာပြီကွာ ထမင်းခူး”

“အဖေကလည်း ထမင်းပြန်စားမယ်ဆိုရင်လည်း မနက်က
ညည်းကာ ထမင်းပြန်စားမယ်ဆိုပြီး ပြောသွားပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းကြို
သော်လည်းရတာပဲ”

အယ်နီညိုတန်ခိုးကြောင့် တရိုနီရိုနီပူနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်းစီးပြီးဟောက်လိုက်သော သမီး၏အပြစ်ဖွဲ့စကားကြောင့် တုန်ခါနေရပ်သွားပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒီနားကို ခရီးသည်လာပို့ရင်း ရောက်လာလို့ ကိုယ့်အိမ်ဝင်ပြီး ထမင်းပြန်စားတာပဲ။ ညည်းကို ဖုန်းဆက်ဖို့ လိုသေးလို့လား မိချော”

“သမီးမှ ထမင်းမချက်ရသေးတာ အဖေရဲ့”

တစ်မနက်လုံး ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ တောက်လျှောက်ခရီးသည်တွေ လိုက်ပို့နေရ၍ ဘာမှမစားရသေးသော ဦးသုခ ဝမ်းထဲပို၍ပင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်ကာ ရင်ခေါင်းမှ ဆူးပြီးအောင့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အိမ်နံရံမှာချိတ်ထားသော နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ နေ့လယ် တစ်နာရီပင်ခွဲပြီးနေပြီ။ ဒီအချိန်ထိ နံနက်စာထမင်းမချက်ထိ တစ်မနက်လုံး ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။

“ခု တစ်နာရီခွဲပြီးလို့ နှစ်နာရီတောင်ထိုးတော့မှယ် မိချောရယ် ညည်း ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

အိမ်ရှင်သည်အလုပ်တွေလုပ်နေ၍ ထမင်းချက်ချိန်မရလိုက်တာလားဟူသော ဖြေသိဒ်အတွေးတွေးပေးပြီး အိမ်ကိုပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မနက်က ဦးသုခ ထွက်သွားတုန်းကအတိုင်းပင်။ ဘုရားစင်ရွှေတွင် ကိုယ်အိပ်တဲ့အိပ်ရာကို စိစိရိုသိမ်းပြီး ထပ်ထားခဲ့သော အိပ်ရာ

ထုပ်သည်ပင်လျှင် အိပ်ခန်းထဲသို့ မရွေ့ရသေး။ ခြေရင်းဘက်မှာ လျှော်ဖို့ ချပေးခဲ့သည့် အဝတ်နှစ်စုံက ဒီအတိုင်းပင်ရှိသေးသည်။ ညကတည်းက ဘုရားပန်းဝယ်လဲထားဟု မှာခဲ့သည့်အမှာက မေ့ပင်အောက်ရောက်သွားလောက်ပြီ။ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ကြွပ်ရွှေနေသော မေ့မြို့ပန်းခြောက်တွေက စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာပင် ကောင်းလှတော့၏။

“မီး မီးပျက်နေလို့ ထမင်းဟင်းမချက်ရသေးတာ အဖေရဲ့”

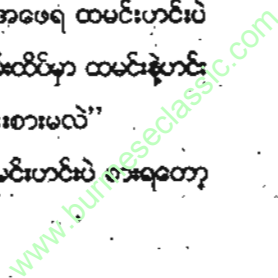
ချောကလက်၏ဆင်ခြေကြောင့် ဦးသုခ သက်ပြင်းကို ရှည်မျောမျောချလိုက်သည်။ ဒါဟာ ဆင်ခြေအကြောင်းပြချက်တစ်ခုဆိုတာ မသိတဲ့ ခိုမျှမလား။ မီးပျက်ရအောင် အိမ်မှာလျှပ်စစ်တွေနဲ့ပဲသုံးလို့လား ဂတ်စ်မိရိုရိုနေတာပဲ။

“တစ်အိမ်လုံးလည်း ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ ညည်းမျက်နှာရော သစ်ပြီးရဲ့လား ဟမ့်”

ညကဝတ်အိပ်တဲ့ဝတ်စုံအတိုင်း ဝတ်ထားမြဲအပြင် ခေါင်းမှဆံထင်တွေပင် ဖြီးသင်ထားခြင်းမရှိသေးသော ချောကလက်ကိုကြည့်ပြီး ဦးသုခ ဒေါသဖြစ်၍မဆုံးတော့။

“အဟင်း မျက်နှာတော့ သစ်ပြီးပါပြီ အဖေရဲ့ ထမင်းဟင်းပဲ မချက်ရသေးတာ။ အဖေ ငိုက်ခတ်တယ်ဆိုရင် လမ်းထိပ်မှာ ထမင်းနဲ့ဟင်းခြင်းဝယ်လိုက်မှယ် မကြာပါဘူး အဖေ ဘာဟင်းစားမလဲ”

“ခုအခြေအနေရောက်မှတော့ ဆိုင်ထမင်းဟင်းပဲ စားရတော့

သိပါတယ်နော်”

“ဗျာ အင်း သိပါတယ် ဒါနဲ့ သမီး ခင်သူ့ဖာ တာများဖြစ်လို့လဲ”

“အခု သူ့ကိုကောင်လေးတစ်ကောင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

သူ့သမီးအနှောင့်အယှက်ခံရတာ ကိုယ်နှင့်ဘာဆိုင်လဲဟု စိတ်ထဲကတွေးလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ကတော့ အလိုက်အလိုက်လေး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီလို နှောင့်ယှက်ခံရအောင် ဦးသူသမီးက အဲကောင်လေးနဲ့ မရမက ချိန်းချိန်းပေးတယ်။ ကောင်လေးကို ခင်သူ့ဖာနဲ့ပြီအောင်လုပ်ဆိုပြီး မြှောက်ပေးတယ်”

ဦးသူခ ဇာတ်ရည်တော့ တဖြည်းဖြည်းလည်လာပြီ။

“အခု သမီးက အဲကောင်လေးကို ကြောက်ပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရဲဘူး။ အဲဒါကို ချောကလက်က နင် သူနဲ့သာချစ်သူဖြစ်ကြည့်လိုက် နင်ပျော်သွားလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဇွတ်အတင်းလာစည်းရုံးနေတယ်လေး ကျွန်မနားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရတာမို့ မလိမ်ပါဘူးရှင်”

“အဲ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က သမီးကိုဆုံးမပေးရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆေးစွဲနေတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အောင်သွယ်

ပေးနေတဲ့ချောကလက်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပိုးဖိုးပက်စက်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ဦးသူမျက်နှာက ရှိသေးတယ်လေး ဒါကြောင့် မိဘအုပ်ထိန်းသူကို အရင်လာတိုင်တာမိ”

ယဉ်ကျေးမှုရှိသော မချယ်ရီကို ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြလိုက်ပြီး

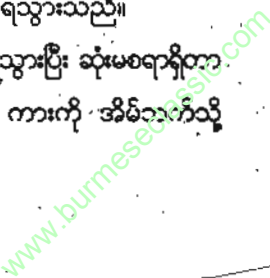
“စိတ်ချပါ မချယ်ရီ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်သမီးကို ဆုံးမပေးပါမယ်ဗျာ။ သမီးက မိခင်ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်က လွတ် ဖခင်ကလည်း ဝမ်းရေးအတွက်ရုန်းကန်နေရတော့ အချိန်ပြည့်မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီတော့ လိုအပ်ချက်တွေအရမ်းများနေတဲ့ ကျွန်တော့်သမီးအတွက် ကျွန်တော်လည်း ရတက်မအေးရပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ဦးသူ သူ သဘောပေါက်အောင် ဆုံးမပေးမယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ကဲ ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မချယ်ရီ”

အနားမှ မချယ်ရီထွက်သွားသည်။ ဦးသူခ သက်မမောကို ခပ်လေးလေးချပြီး အိမ်ကိုပြန်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားသည်။

ဒီအချိန် အိမ်မှာဘာလုပ်နေလဲ သိချင်သွားပြီး ဆုံးမစရာရှိတာကို လောလောလတ်လတ် ဆုံးမမှဖြစ်မည်မို့ ကားကို အိမ်သက်သို့ ဖြိုကွေ့၍ မောင်းခဲ့လိုက်သည်။

မှာပေါ့၊ ညည်းဘာသာကြည့်ဝယ်လာခဲ့”

“ဟုတ်”

ဟုတ်ဆိုပြီး ဖအေရှေ့ လက်ဝါးလာဖြန့်နေသော ချောကလက် ကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်အနည်းငယ်ကျူကြည့်ကာ

“ဘာလက်ဝါးလာဖြန့်နေတာလဲ ညကပဲ အိမ်စရိတ်ပေးထား တယ်လေ၊ ဒီမနက်လည်း ဘာမှမချက်ရသေးဘဲ အဲဒီဖိုက်ဆံဘယ်လို ကုန်ဦးမှာလဲ”

“ရှိတော့ဘူး ဖေကြီးရဲ့ မနက်က ဖုန်းဘေလ် ငါးထောင်တန် ဝယ်ထည့်တယ်၊ မတရုတ်မကို နေ့သွင်းဖို့ သုံးထောင်သွင်းလိုက်တယ်၊ မိတာခ လာတောင်လို့ မပုကို မိတာဆောင်ဖို့ သုံးထောင်ပေးလိုက်တယ်၊ သမီးဆိုမှာ တစ်ပြားမှမကျန်တော့ဘူး”

ပေါ့ရှပ်ရှပ်ဟန်ဖြင့် ရှင်းပြနေသော သမီးကိုကြည့်ပြီး ဦးသုခ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့ ရော့ ယူသွား ငါ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရှာရသမျှငွေက ညည်းဖုန်းဘေလ်ဖိုးနဲ့ကုန်နေပါလား၊ တစ်နေ့ကပဲ ဖုန်းဘေမရှိလို့ ငါး ထောင်ပေးထားတာ သုံးရက်တောင် မပြည့်သေးဘူး”

ညည်းတွားပြောဆိုလိုက်သော ဦးသုခ နားမှ ချောကလက် လှစ်ခနဲ ထွက်လာလိုက်သည်။ ဆက်နားထောင်နေလျှင် ဖေကြီး အဲဒါ

ပါလာပြီး လက်ပါပါလာလျှင် သက်သက်မဲ့ အသားနာနေဦးမည်မို့ ပါးနပ် သော ခြေလှမ်းတွေကို အိမ်အပြင်သို့ အလိုက်တသိ လှမ်းခိုင်းလိုက်သည်။

ဦးသုခ သမီးဖြစ်သူ၏နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ပြီး သက်ပြင်း မောကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“မခင်လဲ့ရေ ခင်ဗျားသမီးက ခင်ဗျားနဲ့မှ တစ်ပုံစံထဲပါလား ကျုပ် သူ့ကိုမိန်းမပီသလာအောင် ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ကွပ်ကွဲရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ခပ်ညည်းညည်းပြောရင်း အိမ်နံရံကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဦးချ ငြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးသု”

ပါစင်ဂျာစောင့်ရင်း ဂုဏ်တော်ပွားနေသော ဦးသုခ ခေါ်သံ ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ မချယ်ရီပါလား ဘယ်လဲ”

မချယ်ရီဆိုသော အမျိုးသမီး ဦးသုခကို အားတုံအားနာကြည့် ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်နေပုံရသည်။

“ဟိုလေ ကျွန်မ ကားငှားဖို့မဟုတ်ဘူး ပြောစရာရှိလို့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မချယ်ရီ”

“ဒီလိုပါ ကျွန်မသမီး ဘယ်လောက်လိမ္မာသလဲဆိုတာ ဦးသု

မိတဆိုးသမီးလေးမို့ အလိုလိုက်ခဲ့သမျှ အခုတော့ စရိုက်ဆိုး
တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေချပြီ။

အခန်း (၂)

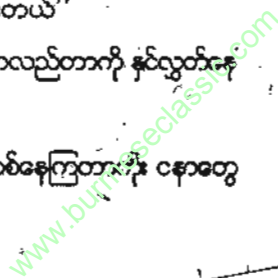
“ဟဲ့ နင်တို့ ငှါအိမ်ပေါ် လာသောင်းကျန်းမနေနဲ့ ပြန်ကြတော့
ဟာ ပြန်ကြတော့”

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဂစ်တာတခေါင်ခေါင်လှုပ်သူကလုပ် ဆေးလိပ်
သောက်သူကသောက် စကားတွေအကျယ်ကြီးပြောသူကပြောနှင့် သောင်း
ကျန်းနေသော နန္ဒရိုးတို့ သူရတို့ကိုကြည့်ပြီး ချောကလက်မျက်စိနောက်
လာသည်မို့ ပြန်ကြဖို့ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ နင်ကလည်း အိမ်ဂုဏ်မောက်လိုက်တာ ဘယ်လိုဖြစ်တာ
လဲ၊ ခုမှ သိချင်းဆိုဖို့ ဖိလင်သွင်းတုန်းရှိသေးတယ်”

“အေးလေ တစ်ခါတလေ သူ့အိမ်လာလည်တာကို နှင်လွှတ်နေ
တယ်”

“နင်တို့က မျောက်ရုံးအောင် အော်ဟစ်နေကြတာကိုး ငနာတွေ

ချဲ့ ဘေးအိမ်တွေပြောလာရင် ငါရင်းရမှာ၊ နဂိုကမှ ငါ့ကိုဆိုရင် ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်တော့မှ အကောင်းပြောကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့အကောင်းမပြောပေမယ့် ငါတို့အားလုံးက နင့်ကို အကောင်းမြင်ပေးတယ်လေဟာ နင်ကလည်း ဘော်ဒါစိတ်ထားစမ်းပါ”

“ဘာ ဘော်ဒါစိတ် ဟုတ်လား”

နန္ဒစိုးကို ခပ်မဲ့မဲ့ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အေးလေ ဘော်ဒါစိတ်ထားနိုင်တာ”

“ဘော်ဒါစိတ်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါ ငွေလို့နေလို့ ငါ့ကိုချေးပါဆိုတုန်းက နင်တို့ချေးလား။ နင်တို့ကျတော့ ညဘက်တွေ ကလပ်တွေတက်ကြ သောက်ကြစားကြနဲ့”

“ဟာ နင်အဲလို စကားနာမထိုးပါနဲ့ဟာ အဲဒီတုန်းက ငါတို့မှာ တကယ်ခန်းနေလို့ပါဟာ ခု နင်ခရလိုလား၊ ငါ့ကိုပြော ငါပေးမယ်”

နန္ဒစိုး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန်ဆယ်ရွက်ခန့်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“လိုတယ် အခု ငါ့မှာ ငါ့အဖေမသိအောင်ယူထားတဲ့အကြွေးတွေနဲ့ တိုင်ပတ်နေတာ နင်သိလား”

နန္ဒစိုး သီဟနှင့်နိုင်ထူး တအံ့တဩ အကြည့်တွေဖြင့်

“နင်က ဘာတွေလုပ်နေလို့ အကြွေးထူနေရတာလဲဟာ မဟုတ်မှလို့ရော နင်လည်း ငါတို့လို ဆေးသုံးနေတာလား”

“ဟာ ဘယ်ကလာ ငါ့ဖုန်းပျောက်သွားလို့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ဒေါ်မြကြီးဆီမှာ တစ်ရာကိုသုံးဆယ်တိုးနဲ့ တစ်သိန်းခွဲယူထားတာဟာ အခု ငါ့ကိုင်နေတဲ့ဖုန်းကို ဝယ်ဖို့လေ အခု ငါ သူ့ကိုအတိုးရောအရင်းရော မပေးနိုင်သေးဘူးဟာ”

“ကဲ ရော ဒါကို နင်ယူထားလိုက် အကုန်မကျေရင်တောင် တစ်ဝက်လောက်တော့ ကျေပါတယ်ဟာ”

“နင် တကယ်ပေးတာလား”

နန္ဒစိုးလှမ်းပေးသော ငါးထောင်တန်အထပ်ကိုကြည့်ပြီး ချော့စာလက် ပျော်သွားသည်။

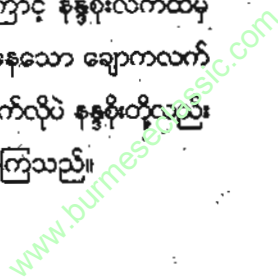
“တကယ်ယူလိုက် ငါ ရေလှုံတုန်းပေးတာနော် ရေမလှုံရင်တော့ ငါ့ဆီက ခြူးတစ်ပြားတောင် နင်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“တကယ်ကြီးပေးနေတာပဲ အဟက် ဒါဆိုရင်တော့ နင်တို့ ဘော်ဒါစိတ်စစ်စစ်လို့ သတ်မှတ်ပေးမယ်”

ချော့ကလက် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ချော့ချော့”

ဟိန်းထွက်သွားသော အဖေအမေးကြောင့် နန္ဒစိုးလက်ထဲမှ ငါးထောင်တန်တစ်ထပ်ကို လှမ်းယူဖို့ လက်ရွယ်နေသော ချော့ကလက်ကို ချိတ်လေးဆဲ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။ ချော့ကလက်လှုပ် နန္ဒစိုးတို့လည်း ထန်နွဲ့ အိမ်ပေါက်ဝကို ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အ အဖေ”

“ဦးလေး”

“နင်တို့ ဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲ ချောချော အဲဒီပိုက်ဆံက ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ချောကလက်ကို ပေးတာပါ”

ချောကလက် ဘာပြောရမှန်းမသိခင်မှာ နန္ဒနိုး ဖြေလိုက်သည်။ သီဟကျော်နှင့်နိုင်ထူး ဂစ်တာကောက်ကိုင်ပြီး အလျှိုလျှိုထပြေးတော့ သည်။

“မင်းက ဘာကိစ္စ ငါ့သမီးကို ပိုက်ဆံပေးရတာလဲ၊ ဘာတွေ ပတ်သက်နေကြလဲ မိချော ညည်း ငါမရှိတဲ့အချိန်တိုင်း အိမ်ပေါ်ကို ယောက်ျားလေး တရုန်းရုန်းခေါ်ပြီး နေနေကြလားဟမ်”

“မ မဟုတ်ပါဘူး အဖေရဲ့၊ သူတို့က သမီးဆီကို ရိုးရိုးလာ လည်ကြတာပါ”

“ဆင်ခြေမပေးနဲ့ မိချော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့အချိန် ယောက်ျားလေးတွေ အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး တရုန်းရုန်းလုပ်နေတာ ရိုးရိုးသား သားလား ဟမ် သွား ဟေ့ကောင်တွေ ခုထွက်သွားကြစမ်း မင်းတို့ ငါ့အိမ်ကိုနောက်ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့”

ဒေါသစိတ်ပွန်ထူနေ၍ ဦးသုခ အိမ်ပေါ်မှ အားလုံးကို မောင်းချ လိုက်သည်။ နန္ဒနိုး ဦးသုခကို မကြည်လင်သောအကြည့်ဖြင့် ခပ်ဆွေဆွေ

ကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနင်းပြီး ဆင်းသွားသည်။

“တွေ့လား နင့်အကောင်တွေရဲ့စရိုက် လူကြီး လူကြီးမှန်းမသိ နင်က ဒါမျိုးတွေနဲ့ပေါင်းနေတယ်ဆိုတော့ နင့်အဆင့်ကရော ဘယ်အဆင့် ရောက်သွားပြီလဲဆိုတာ နင်သိရဲ့လား”

“အဖေရယ် သူတို့နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တာနဲ့ သမီးက အဆင့်နိမ့် သွားရောလား ခုရော သမီးတို့က ဘာလုပ်နေကြလို့လဲ”

“သူက ညည်းကို ဘာကြောင့်ငွေကြေးထောက်ပံ့နေရတာလဲ၊ ညည်းငွေတွေအခုတလော အရမ်းသုံးနေတာ ငါ့ရိပ်မိနေတယ် ခုလည်း ခင်သူဇာကို ဘယ်က ကလေးကချေနဲ့ အောင်သွယ်ပေးနေလဲ၊ အဲဒီလို အောင်သွယ်ပေးလို့ ညည်းအောင်သွယ်ခံ ဘယ်လောက်ယူထားလဲ”

“ဟာ အဖေကလည်း အောင်သွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရဲကျော် က သူ့ကိုတကယ်ကြွေးနေလို့ သမီးက စေတနာနဲ့ချိတ်ပေးရုံလေးပါ”

မချယ်ရီပြောတာ တကယ်မှန်နေပြီမို့ ဦးသုခ ပို၍ ဒေါသဖြစ် သွားရသည်။ ရဲကျော်ဆိုတာ ရပ်ကွက်က အထင်သေး ရှုတ်ချခြင်းခံထား ထားသေးသမား၊ ဒီလိုကောင်မျိုးနှင့် ခင်သူဇာလို မိန်းမကောင်းကို နီးစပ် အောင် ကြံပေးနေသော ချောကလက်ကရော စိတ်ပုံမှန်ရှိသေးရဲ့လား။ နိမ့်ချင်းကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

“အဲဒီ ရဲကျော်ကို ညည်းယူမလား”
ဦးသုခအမေးကြောင့် ချောကလက် တအံ့တဩ မော့ကြည့်ပြီး

မျက်နှာမဲ့ရွံ့သွားကာ

“ဟာ အဖေကလည်း သူ့လို ဆေးသမားကို သမီးက ယူစရာလား”

ချောကလက်အိုငြင်းဆန်လိုက်သောစကားကြောင့် ဦးသုခ ရွံ့ရှာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ငါ့သမီး ညည်းဟာလေ ရုပ်ကလေး လှသလောက် စိတ်တတ်က တော်တော်ယုတ်ညံ့တာပဲ။ ငါ့သမီးပါလို့ပြောရမှာတောင် ငါရှက်တယ်သိလား။ အဲဒီကောင်က ဆေးသမားမို့ ညည်းတောင်မယူချင်သေးရင် ခင်သူဇာလို ရိုးသားအေးဆေးတဲ့မိန်းကလေးကရော ယူချင်ပါ့မလား။ ညည်းမှာမိန်းမချင်း စာနာတဲ့စိတ် နည်းနည်းလေးတောင် မရှိဘူးလား”

ချောကလက် ငေါင်သွားသည်။

“ဒီကိစ္စ အဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“အဲဒါကို ငါက ဖြေစရာလိုလို့လား။ ညည်းလုပ်ရပ်တွေကို ရုပ်တန်းကရပ်ပါ။ မရပ်ဘူးဆိုရင် တစ်သက်လုံး နောင်တရသွားအောင် အပြစ်အကြီးကြီးပေးရလိမ့်မယ်”

အဖေဒေါသတွေကိုတော့ ချောကလက် လန့်သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လခန့်က အဖေ ဆင်ပေးထားတဲ့ လည်မင်းကဆွဲကြိုးကို ရောင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချောင်းသာကို ရိုးလိုက်သွားဖူးသည်။ ပြန်လာတော့ အဖေ ချောကလက်ကို လုံးမေရိုက်ဘဲ ကတ်ကြေးတစ်လက်ပေး

လာပြီး ခေါင်းမှဆံပင်တွေကို ကြွက်ကိုက်သလို ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ညှပ်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မြင်မကောင်းအောင် ကွက်ကြားဖြစ်နေတဲ့ဆံပင်နှင့် သုံးလတ်တိနေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ အပြစ်ပေးခံရတိုင်း ချောကလက်တို့ နှုတ်သလားမေး ဘယ်တော့မှ မမှတ်။ လုပ်ချင်တာရှိလျှင် ဇွတ်လုပ်တတ်သည့်အကျင့်က အရိုးစွဲနေပြီ။

ဧရာ သားရော တစ်ချိန်ချိန်မှာ ခုလိုမျိုးအိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရမယ်ဆို
တာ ကြိုသိနေခဲ့တာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှအစွဲအလမ်းမထားနဲ့ သား။
ထဲ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ အလုပ်သမားတွေ ပစ္စည်းတွေသယ်ပိုးနေရင်
သားကိုထိခိုက်မိမယ်။ ခြံထဲက ခုံတန်းမှာသွားထိုင်ပြီး နားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ခြံထဲမှာ အပင်တွေကတော့ စုံနေတာပဲနော်၊
အဲဒါကိုတော့ သား သဘောကျတယ်”

သစ်ပင်တွေကို ချစ်တတ်သော မိုးဒေဝါ ပန်းမျိုးစုံပွင့်နေသော
ခြံကလေးကို သဘောကျသည်ဆို၍ ဒေါ်ရွှေရည် ပြုံးလိုက်သည်။ သား
သစ်ပင်တွေကို ချစ်မှန်းသလို ခြံလေးကို ခုလို နေချင်စဖွယ်လေးဖြစ်
အောင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ခန့်ကတည်းက မွမ်းမံပြင်ဆင်လာခဲ့တာ သားမှ
သိသေး။

ဖတဆိုသားလေးမိုးအစစအရာရာ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်
ပြီး ပိုးမွှေးသလို မွှေးခဲ့ရပေမယ့် သားလေးက ဆိုးသွမ်းသောစရိုက်
သက္ကတာတွေမရှိ။ အင်မတန်ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးသော လူငယ်လေး ဖြစ်
သည်။

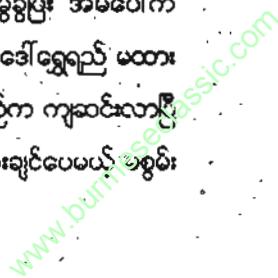
မေမေဆုံးပြီး မောင်နှမရှစ်ယောက် အမွေခွဲပြီး အိမ်ပေါ်က
ဆင်းလာခဲ့ကြပေမယ့် သားလေးကို ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒေါ်ရွှေရည် မထား
ချင်ပါ။ သို့သော် မုဆိုးမတစ်ယောက်၏စွမ်းဆောင်ရည်က ကျဆင်းလာပြီး
သွားကိုဒီထက်ကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာထားချင်ပေမယ့် မစွမ်း

အခန်း (၃)

အိမ်ထောင်ပင်ရိဘောဂပစ္စည်းတွေ အပြည့်တင်လာသော ကန်
နာ ကုန်တင်ကားကြီးက သစ္စာလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ထောင်
တစ်လုံးရှေ့သို့ အိမ်နဲ့ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မေမေ သားတို့က ဒီတိုက်ကလေးမှာနေရမယ် ဟုတ်လား
နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် အိမ်ကြီးပေါ်မှာ နေ
ကတည်းက နေလာခဲ့သော မိုးဒေဝါအဖို့ ပေလေးဆယ်ခန့်သာရှိသော
ထိုတိုက်ကလေးထဲမှာ နေရမည်ဆိုတော့ တော်တော်လေး စိတ်က
ကအောက်ဖြစ်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် သား။ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေဘဲ
သားရယ်၊ ဒီအိမ်လေးက မေမေတို့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုအစစ် သားနေခဲ့ကြပြီး
ခဲ့တဲ့ အေးမြရိပ်သာအိမ်ကြီးက အမွေဆိုင်အိမ်ကြီးလေ သားရဲ့

အစိုးရိမ်လွန်နေသော မေမေ့ကို မိုးဒေဝါ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး

“မေမေရယ် သား ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး အဲဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“မေမေ့မျက်စိထဲမှာတော့ သားက ကလေးပဲရှိသေးတာ”

“သားရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာတော့ သားက လုပ်ငန်းရှင်ပေါက်စဖြစ်နေပြီနော် မေမေ၊ တော်ကြာ မေမေ့ကြောင့်သားကို သူငယ်နှစ်စားလေးဆိုပြီး လုပ်ငန်းတွဲမလုပ်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အစိုးရိမ်လွန်လွန်းနေသော မေမေ့ကိုပြန်၍ သတိပေးလိုက်ရသည်။ မေမေ သဘောတကျဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်ကာ မိုးဒေဝါ၏ပါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိမ်ဆွဲပြီး

“လုပ်ငန်းစွမ်းရည်အပြည့်အဝရှိတဲ့ မေမေ့သားလေးကို အလုပ်တွဲမလုပ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူအတွက် အများကြီးထိခိုက်နှစ်နာသွားမှာပေါ့”

“အဟဲ သားကို အဲလောက် ယုံကြည်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ မေမေ မွေးထားတဲ့သားကို မေမေက အပြည့်အဝယုံကြည်ပြီးသားပဲ”

“ဒါဆိုရင် ခုလည်း သားကိုယုံကြည်ပေး နေရောင်ခြည်လေးတစ်ခါတလေထိတာ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကျောပူခေါင်းပူ မထနိုင်တော့ပါဘူး မေမေရာ”

မိုးဒေဝါစကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေရည် သဘောကျလွန်း၍ ထပ်

ရယ်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ယုံပါပြီ ကဲ သွား သွား ကားငှားရင်လည်း အဲယားကွန်းပါတဲ့ကား ငှားစီးနော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

အဆုံးထိလိုက်ပြီး ပူပန်ပေးနေသော မေမေ့မေတ္တာတရားကို မရှိအိနိုင်အောင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရ၍ လောကမှာ ကံအကောင်းဆုံးသားအဖြစ် ထွန်းထွန်းချိန်တင်လောက်သူက မိုးဒေဝါကလွဲပြီး ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ဦးမလဲ။

အခန်း (၄)

“ဘယ်သွားမလဲ ငါ့တူ”

သန့်ပြန်မွန်ရည်သော လူငယ်ချောလေးတစ်ယောက် ကားတား
နေ၍ ဦးသုခ ကားကိုရပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ရေတာရှည်လမ်းပေါ်က အငယ်လေး ကားဝပ်ရှေ့ကို သွား
ချင်လို့ အန်ကယ်”

“ဪ ဟုတ်ပြီ တက်ပါ”

မိုးဒေဝါ ဦးသုခကို မွန်ရည်စွာ ပြုံးပြုံးပြီး ကားနောက်ခန်းထဲ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒီဝပ်ရှေ့က နာမည်ကြီးပဲ တူလေးရဲ့ ဦးလေးတားလည်း
အဲဒီကို သွားပြတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း

ဂိတ်ဝတ်မိုးတိမ်

ကို အားပေးတဲ့အတွက်”

“ဟေ သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

ကားမောင်းရင်း ပါစင်ဂျာမပျင်းရအောင် စကားစမြည်ပြော
ဖြစ်တာ ဦးသုခ၏အကျင့်ဖြစ်သည်။

“ဦးကတော့ လူငယ်တွေဖြစ်ပြီ၊ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်ကြတာကို
အရမ်းသဘောကျတယ်ကွာ”

ဖော်ရွေရည်မွန်သော ဦးသုခကို မိုးဒေဝါမြင်မြင်ချင်း ခင်မင်
မိသည်။

“ဟင်”

ကားမောင်းနေရင်းမှ ကုန်ပစ္စည်းပရိမိုးရင်းပွဲတစ်ခုကို လမ်း
ဘေးမှာလုပ်နေကြသော မြင်ကွင်းဆီသို့ ဦးသုခ အကြည့်ရောက်သွား
သည်။ နှုတ်မှထွက်လာသော အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ကားပါ ကျွဲခနဲ
ရပ်လိုက်သဖြင့် မိုးဒေဝါ ကိုယ်ခန္ဓာရှေ့ကိုပါ ယိုင်ထိုးသွားသည်။

“အန်ကယ် ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ကား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ငါ့တူရယ် ငါ့တူ အချိန်လေးများ
ခဏရမလား”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ ရပါတယ်”

“ဘာ ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး ဦးလေးကို သုံးမိနစ်လောက်

www.burmeseclassic.com

အချိန်ပေးပါ ခဏလေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

ဦးသူခ ကားပေါ်မှ ပျာယိပျာယာ ဆင်းသွားပြီး စကင်ပေါင်တို လေးတွေနှင့် dancer ကနေသော ကောင်မလေးတွေနားသို့ လျှောက် သွားပြီး အလယ်မှကောင်မလေးကို အတင်းဝင်ဆွဲတော့၏။

“ဟာ ဘာလဲဟ”

ကားပေါ်မှ မမှိတ်မသုန် ထိုင်ကြည့်နေသော မိုးဒေဝါ မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

ကောင်မလေးက ရုန်းကန်ပြီး ဘာတွေပြောနေမှန်းတော့ ကား ထဲမှ မကြားရ။ ဘေးမှကနေသော ကောင်မလေးတွေပင် ဆက်မကတော့ ဘဲ အားလုံး ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်၏။

ဒီကောင်မလေးနှင့် တက္ကစီအန်ကယ်ကြီး တစ်ခုခုတော့ ပတ် သက်နေလိမ့်မည်ဟု တွေးပြီး ကားပေါ်မှာပဲ ဆက်စောင့်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာပါ ဦးလေးကြီး ကောင်မလေးကို ဒရွတ်ဆွဲမတတ် ခေါ်လာသည်။ ကောင်မလေး ဝိုမိုဝိုနှင့် လိုက်လာသည်။

ကားနားရောက်ခါနီးပြီမို့ မိုးဒေဝါ ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ဖုန်း ဖွင့်ပြီး အင်တာနက်ကြည့်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

“အဖေ ပါစင်ဂျာပါတာပဲ သမီးမလိုက်ချင်ဘူး”

“မရှည်နဲ့ ငါ့ကို ဘာဆင်ခြေမှမပေးဘဲနဲ့ ကားထဲဝင်စမ်း ဒီ

ထက်ဂျီကျုနေရင် လမ်းပေါ်မှာအရိုက်ခံရမယ် ငါ့လက်သံ သိတယ်နော်”

အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်တာနှင့် အန်ကယ်ကြီး၏သမီးဆို တာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးပုံစံက ဆတ်ကော့လတ် ကော့ ပုံစံပေါက်နေပေမယ့် လှတော့ တော်တော်လေး လှသည်ဟု စိတ်ဆဲမှ မှတ်ချက်ချမိသည်။

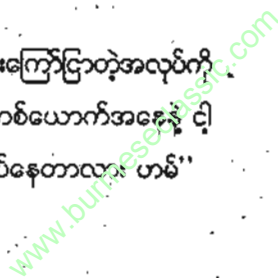
ကောင်မလေး ဆူဆူအောင့်အောင့်နှင့် ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“အဖေတို့က သမီးကို သိပ်အရှက်ခွဲတာပဲ၊ လူတွေအများကြီး ရှေ့မှာ သမီးဘယ်လောက်အရှက်ကွဲသွားသလဲ အဖေ သိလား”

“သိတယ် သိလို့ အဲဒီလို တမင်အရှက်ခွဲလိုက်တာလေ၊ ငါ အရှက်မခွဲလဲ ညည်းအရှက်က ကွဲနေပြီးသားလေ၊ ယုံသူမရှက် မြင်သူ ရှက်ဆိုသလိုပဲ ကိုယ်ဘယ်လိုအဝတ်အစားကို ဝတ်စားထားလဲ ပြန်ကြည့် ဦး မလွဲတလုံဝတ်တာတော့ မရှက်ဘူး ငါဆွဲခေါ်တာတော့ ရှက်တယ်”

သားအဖနှစ်ယောက် ရှေ့ခန်းတွင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အခြေ အတင်ပြောနေကြသည်။ မိုးဒေဝါ နားမထောင်ချင်ပေမယ့် စကားသံတွေ တာ ပလံ့စီပြီး နားထဲဝင်လာသည်။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ညည်း ဒီကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက လုပ်နေတာလဲ၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ့ သမီးက တာဝန်မကျေလို့ ညည်းအဲလိုတွေ လုပ်နေတာလား ဟမ်”

“အဖေ တော်ပါတော့ အိမ်ရောက်မှ ပြောပါတော့”

ချောကလက် နောက်ခန်းတွင် ငြိမ်ပြီး လိုက်ပါလာသော မိုးဒေဝါကို မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကို အသံခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် သတိလှမ်းပေးသည်။

“အိမ်ရောက်မှပြောရင် ပတ်စန်းကျင်အကုန်လုံးသိမယ်၊ ကားပေါ်မှာပြောတာက ဒီတူတော်မောင်တစ်ယောက်ပဲ ကြားမှာမို့ အရှက်ကွဲလည်း တစ်ယောက်ထဲရှေ့မှာပဲကွဲမှာ အဲ ငါ့တူ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ဦးသုခ ကားမောင်းနေရင်း မိုးဒေဝါကို တောင်းပန်သည်။

“ဟာ ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာမှမကြားသလို နေပါ့မယ်ခင်ဗျ”

ယဉ်ကျေးသော လေယူလေသိမ်းဟန်ပန်နှင့် ချောမောတင့်တယ်သော မိုးဒေဝါကိုကြည့်ပြီး ချောကလက်ရင်ထဲ ခြောင်းဆန်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဒီလို ရှုချောကိုသာ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့လျှင် အရာရာပြီးပြည့်စုံပြီဟုပင် ပြောရဲပါသည်။

ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် တည်ကြည်ခန့်ညားရတာလဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အဆူခံနေရသော မိန်းမတစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ ရှက်လွန်းလို့ ခြောင်းဆန်အောင်စိတ်လှုပ်ရှားနေမယ့်အဖေ

ချစ်မိသွားလို့ ခြောင်းဆန်အောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသတဲ့။

သတိလက်လွတ် ငေးမောနေမိသော ချောကလက်ကို မိုးဒေဝါ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လူသွားလမ်းမပေါ်သို့ အကြည့်တိုလွှဲသွားသည်။

ရဲတင်းလွန်းသော အကြည့်တွေကို မိုးဒေဝါ ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲပါ။ ထို့ကြောင့် ကောင်မလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မကြည့်မိအောင် သတိထားပြီး အာရုံလွှဲလိုက်သည်။

ချောကလက်တို့က ဒါမျိုးဆို လက်လွတ်မခံ၊ အဖေအဆူခံနေရသည့်ကြားထဲမှာပင် ဖုန်းဖြင့် ကိုလူချောပုံပါအောင် ကိုယ့်မျက်နှာကို selfie ဆွဲလိုက်သေးသည်။

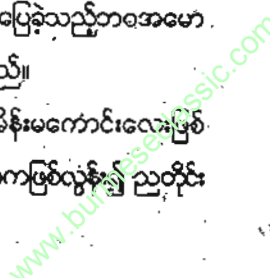
“ညည်း ငါပြောတာတွေကို နားထဲမဝင်ပါလား မိချော”

“ဝင်ပါတယ် အဖေရဲ့”

selfie ဆွဲနေသော ချောကလက်ကို ဦးသုခ စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဖခင်ကို ဆင်ခြေပြန်ပေးသည့် ချောကလက် လေယူလေသိမ်းက ပေါ့ပျက်ပျက်။

ဦးသုခ ကားမောင်းရင်း ဘယ်တော့မှ မပြေခဲ့သည့်တစ်ခါအဖေကဲ့တို့ လေပူအဖြစ် ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

နှိုသမီးလေးကို လိမ္မာယဉ်ကျေးသော မိန်းမကောင်းလေးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုဆုံးမရမလဲ၊ သူ့ကြောင့် စိတ်သောကဖြစ်လွန်း၍ ညတိုင်း

နတ်သမီး

၃၂

အိပ်၍ မပျော်။

ခုချိန်မှာ သေသွားမယ်ဆိုလျှင်တောင် အသေပြောင့်မည်

မဟုတ်။

အနန်း (၅)

နန္ဒစိုး ဖုန်းထဲမှပုံကိုကြည့်ပြီး ချောက်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း

အကဲခတ်ကာ

“နင့်ပုံနောက်က ပါနေတဲ့ဘဲက ဘယ်သူလဲ ချောက်လက်”

ရေခဲမုန့်စားနေရင်းမှ နန္ဒစိုးကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ကာ

“အဲဒါ ငါ့နလုံးသားကို ပြောင်းဆန်အောင်လှုပ်သွားတဲ့ bro

အရမ်းခိုက်တယ် ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ထားတာ”

“အဲဒီဘဲကို ငါသိတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ သူ ဘယ်မှာနေတာလဲ သူနဲ့နင် ဘယ်လို

တာလဲ”

ရင်မှာအမှတ်မထင် စွဲလမ်းမိသော သူ့ကို နန္ဒစိုးက သိသည့်

ချောက်လက် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွား

ပြီး အသည်းအသန် မေးမိတော့သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလည်းမေး ရေခဲမုန့်တွေ နင်ကုန်ဦးမယ်”

“နင်ပဲစေဟာ ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ”

“အဲဒီဘဲက သစ္စာလမ်းထဲမှာနေတယ်၊ ပြောင်းလာတာ ထပ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ အလကားနေရင်း ဘဝင်လေဟပ်နေတာကောင်”

“ဟင် နင်နဲ့ပတ်သက်ဖူးလို့လား”

“ငါနဲ့တော့ မပတ်သက်ဖူးပါဘူး၊ ငါ့ဘော်ဒါနဲ့တစ်ခြံကျော်ပဲနဲ့တယ်၊ အိမ်နီးချင်းမို့ မိတ်ဆက်ပြီး ကလပ်သွားဖို့ခေါ်တာ သူ အိမ်ထဲမှာပဲဘူးဆိုပြီး ပြောလွှတ်လို့ ဟိုကောင် တင်ပြီးပြန်ခေါက်လာတာ ချောက်လက် ဝမ်းသာသွားသည့်မျက်နှာဖြင့်

“ဟယ် အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့၊ ယောက်ျားဆိုတာ အဲလို သားမှ ယောက်ျားပီသတဲ့လူလို့ခေါ်တာ အဲဒါမှ ငါ့အကြိုက်”

“ဪ မိချော နင်က နောက်မှပေါက်တဲ့ ရွှေကြာထဲ အထင်ကြီးပြီး ခွဲနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါကရော ယောက်ျားမပီသလား နင်ပြောပုံက”

နန္ဒစိုး မနာလိုဖြစ်ပြီး ဒေါဟောင်းကာ ပြောသည်။ ချောက်လက် မချိုမချင်အပြားဖြင့် ပခုံးကိုဆတ်ခနဲ တွန့်ပြီး

“ငါ့ဘဝ နဲ့တော့ လာမယ့်နဲ့လေဟာ လောကမှာ အနိမ့်

ဆုံးယောက်ျားလို့ နင်ကိုယ်နင် အာမခံနိုင်လို့လား၊ ရုပ်ကဖြင့် ဂီနေပြီ၊ အဲကိုများ လာယှဉ်နေသေးတယ်”

ပိုးစိုးပက်စက် ဝေဖန်ခံလိုက်ရ၍ နန္ဒစိုးဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“တော်ပြီ နင်စားနေတဲ့ ရေခဲမုန့်ဖိုး ငါ လုံးဝရှင်းမပေးတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှင်းလိုက်”

“ရတယ် ငါကလည်း ဒီလောက်လေးနဲ့ ကျေးဇူးအတင်မခံပါဘူးနော်၊ ဟွန်း ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မနာလိုစိတ်ကလည်းကြီးပါ့”

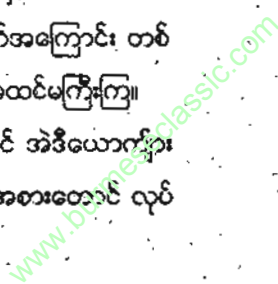
“မနာလိုတာမဟုတ်ဘူး အယှဉ်ခံရတာ ခံပြင်းတာ၊ အေးပေါ့ပေ နင်ကသာ တစ်ဖက်သတ် ကြောနေတာ ဟိုကဖြင့် နင်ကိုရှိတယ်လို့ ထောင်ထင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ထင်လာအောင် လုပ်မှာပေါ့ဟ”

“လုပ်တော့ရော နင်လို အကြွေးတွေပတ်လည်ပိုင်းပြီး အပျင်းအစားမိန်းကလေးကို အဖက်လုပ်မယ်ထင်သလား၊ ဟား ဟား မြင်ယောင်သေးတယ် ဟက်ကျောကြီးဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာကို နောက်ဆုံးတော့ နင့်ရဲ့ ဖစ်စလက်ခတ်ဘာကို ငါကပဲ ကယ်တင်ရှင်လုပ်ရဦးမှာ”

နန္ဒစိုးနှင့်ချောက်လက်ဆိုတာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သို့သူတွေမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်မကြီးကြ။

“ချောက်လက်ပါဟဲ့ ငါ့ရဲ့ရင်ထဲ ထိပြီဆိုရင် အဲဒီယောက်ျား ငါ့ကွန်ယက်က လွတ်တဲ့သူရှိလား၊ နင်နဲ့အလောင်းအစားတောင် လုပ်

လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဘာလဲ မိန်းမနောက်ပိုး လုပ်တော့မယ်ပေါ့”

နန္ဒစိုး၏ခပ်မဲ့အမေးကို ချောကလက် မျက်စောင်းဝေ့ရင်း

“ငါ့ဟာငါ ဘာပိုးပိုး နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ဟွန်း မျက်နှာကိုက ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ နင်ထံ မိန်းကလေးတွေ တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်”

နန္ဒစိုး မကျေမနပ်ပြောပြီး ထသွားသည်။ ဒီတော့မှ ချောကလက် ပြူးပြူးပြာပြာဖြင့်

“ဟဲ့ နန္ဒ ဒါက ဘယ်လဲ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူးနော် ရေခဲမုန့်ကို လာရှင်းဦး”

“မရှင်းဘူး နင့်အကောင်ကို ခေါ်ရှင်းခိုင်း”

အနိုင်နှင့်ပိုင်းသွားသော နန္ဒစိုး စကားကြောင့် ချောကလက် ရေခဲမုန့်ဖိုး မရှင်းနိုင်ဘဲ ဆိုင်ထဲမှာ ဟက်ကျောကြီး ကျန်ခဲ့တော့၏။

“တောက် မသာကောင် တွေ့မယ်”

တစ်ယောက်ထဲ ကြိမ်းဝါးပြီး လက်ကျန်ရေခဲမုန့်ကို မင်သေဖြင့်ထိုင်စားလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့ကနေ ဘယ်အသိများ ဖြတ်သွားသော်လည်း ဆိုပြီး အကြည့်တွေကို မျက်ခြေမပြတ်ရဲ။

ဘယ်သူမှမမြတ်သည့်အဆုံး အဖေ့ဆီပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်ရသေးသည်။

ချောကလက်အဖို့တော့ အဖေရှိရင် ငွေရှိတယ်လေ။

“ဟယ် ဒီအင်္ကျီလေးက လှလိုက်တာ”

ဟာပိုင်ရီဆန်ဆန် ဒီပိုင်းထွင်ထားသော အင်္ကျီလေးကို ကိုယ်တော်ကြည့်ရင်း ချောကလက်စိတ်ထဲ လိုချင်စိတ် ပြင်းပြသွားပြန်သည်။

“လှရင် ယူလိုက်ပေါ့ ချောကလက်ရယ်”

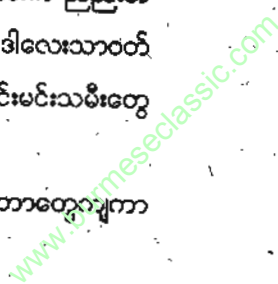
“ယူတော့ ယူချင်ပါတယ် ဒေါ်လှရယ် ဒါပေမဲ့ အရင်အကြွေးတောင် မကျေသေးတာ နောက်ထပ်ယူရင် ဒီအကြွေး ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တော့ဘူး”

ချောကလက်က အမြဲတမ်း ဝယ်နေကျဖောက်သည်မို့ ဒေါ်လှသည် ချောကလက်ဆိုလျှင် ဇွတ်အတင်းကို ရောင်းချင်သည်။

အဝတ်အစား လော်လီသော ချောကလက်တို့လိုလူတန်းစား ချောကလက်မို့ ဒေါ်လှဆိုင်က အသစ်မတင်လိုက်နဲ့ တင်တာနှင့်ကုန်သည်ဖြစ်သည်။

“ယူမှာသာ ယူသွားလိုက်စမ်းပါ ဒီကာလာလေးက ညည်းအကြွေးဆို ဟပ်နေတာပဲ။ ရုပ်ကလေးကလည်းလှတော့ ဒါလေးသာဝတ်စရာပဲ။ မြန်မာမင်းသမီးတွေ တဂစ်ဂစ်တက်ပြီး ထိုင်းမင်းသမီးတွေလိုပဲ ချောကလက်ရယ်”

အမြောက်ကြိုက်သော ချောကလက် သဘောတော့ကုန်

တစ်ခပ်ဖြင့်ရယ်ပြီး

“တကယ်လား ဒေါ်လှ”

“လက်တွေ့သိချင်ရင် ဝယ်ပြီးဝတ်ပြလိုက် ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေ သံလိုက်ဆတ်လို ညည်းနောက်ကပ်ပါလာစေရမယ် မယုံအံ့နဲ့”

“ဟယ် တကယ် အဟင်း ဒါဆိုရင်တော့ ဝယ်ပြီ မနက်ဖြန် ရပ်ကွက်ထဲ ရှိုးလျှောက်ပြလိုက်ဦးမယ်”

“လျှောက် လျှောက် ဒါမှ ငါ့ဆိုင်ကအင်္ကျီတွေ ကြော်ငြာရာ ရောက်မှာ”

ဒေါ်လှအပြောကြောင့် ချောကလက် သဘောတကျရယ်ပြီး အင်္ကျီတွေကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ကိုယ်မှာကပ်ကြည့်ကာ အရောင် ရွေးနေစဉ် အကြည့်တစ်ချက်က ဈေးအပြင်ဘက် ကားလမ်းမဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

“ဟင် သူပါလား”

ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သော ချောကလက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်လှ ပါ ချောကလက် စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရာနောက်သို့ လိုက်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့ အဲဒါဘယ်သူလဲ ချောလိုက်တာအေ ညည်း အကောင်လား”

အဖြူရောင်ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာပြီး ဈေးရွှေမှာ

ခပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ သူနှင့်ရပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင် အမျိုးသမီးကြီး ဆင်းလာသည်။

ဒါဟာ သူ့အမေများလား။ အန်တီကြီးက ချောရုံတင်မဟုတ် ဘုတ်သရေလည်းရှိသည်။

“ဟဲ့ ချောကလက် ငါမေးနေတယ်လေ ညည်းရဲ့အကောင်လားနဲ့”

စပ်စုလွန်းသော ဒေါ်လှကလည်း မရမက မေးသည်။

“ခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာတော့ ဖြစ်တော့မှာ”

ဒေါ်လှ မသိမသာ မဲ့သွားပြီး

“ဘာလဲ ညည်းက ကားတင်ပြေးမလို့လား”

“ဪ ဒေါ်လှကလည်း ကားတင်ပြေးစရာလားလို့ ကိုယ့်ကို ချစ်လာအောင် မိန်းမမာယာသုံးရမှာပေါ့”

“အမလေးအေ ညည်းမာယာကလည်း ကုန်ကိုမကုန်နိုင်ဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ရုပ်ဖြောင့်တဲ့အကောင်တွေလည်း ကုန်သလောက်ရှိပြီ”

ချောကလက်က ယောက်ျားတွေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အဲဒီ ထောက်ကို နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။

“သူက ဒီရပ်ကွက်ကမဟုတ်ဘူး ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ပြောင်း ထာတာ မကြာသေးဘူး။ အဖေကားကို ငှားစီးလို့ သူနဲ့မျက်မှန်းဟန်မိ

ရုံလောက်တော့ သိတယ်”

“ချောတာတော့ တော်တော်ချောတယ်နော်၊ လှည့်သန်ကလေး
ညည်းရုပ်ရည်လေးနဲ့သာတွဲကြရင် နေနဲ့လ ချွေနဲ့မြဲဟယ်”

“ကြံတုန်းလေး သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ် ဒေါ်လှရေ”

အမျိုးသမီးကြီး စတိုးဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်နှင့် ချောကလက်
ဈေးထဲမှ ထွက်ကာ မိုးဒေဝါဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

မိုးဒေဝါ ကားထဲတွင် မိခင်ဖြစ်သူကို ထိုင်စေရင်း ဖုန်းဖြင့်
သတင်းဖတ်နေသည်။ ချောကလက် ကားဆီသို့လျှောက်လာတာကို မမြင်

“ဟေ့ ကိုး”

နာညှပ်ညှပ်သာသော အသံဖြင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့ခေါ်လိုက်သည်။ မိုးဒေဝါ
လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင် မင်း”

“မှတ်မိသားပဲ ဈေးလာတာလား”

“မေမေလာတာလေ ကိုယ်က လိုက်ပို့ပေးတာ”

“တွေ့လိုက်တယ် ဒါကြောင့် လာနှုတ်ဆက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ရော ကားထွက်လား”

“ဟင့်အင်း ဒီနေ့မထွက်ဘူး အိမ်မှာရှိတယ်၊ ကားက ကိုယ်ပိုင်

ကားဆိုတော့ အံ့နာကြေး ဘာညာပေးစရာမလိုတော့ ကိုယ်နားချင်တဲ့
အချိန် ကောက်နားရုံပဲလေ၊ သိပ်လောဘတက်စရာမလိုတာ အိမ်မှာက

ချောကလက်နဲ့ ဖေဖေနဲ့နှစ်ယောက်ထဲ အဖေတစ်စုံ သမီးတစ်စုံဆိုပါ
တော့”

ကျွန်မ အပျိုပါဆိုတာကို သူ သိအောင် ဝေ့ဏာပိုက်တာ
ကြော်ငြာဝင်လိုက်သည့်သဘော။ သူ ပြုံးသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မိုးဒေဝါ”

“နာမည်က လန်းလှချည်လား”

“မေမေစိတ်ကြိုက်ပေးထားတာလေ”

“ဒါကြောင့် အေးတိအေးစက်ကြီးဖြစ်နေတာ ထင်တယ်”

သွက်လက်သော အပြောအဆိုတွေကို အလိုက်သင့် တုန့်ပြန်
ပြီး ဈေးထဲမှ မေမေ ထွက်လာကိုလည်း လှမ်းကြည့်ရသေးသည်။

“တို့နာမည်ကိုရော မမေးတော့ဘူးလား”

မိုးဒေဝါ နာမည်မမေးသည့်အဆုံး မေးလိုက်သည်။ အားနာ
တတ်သော မိုးဒေဝါ ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာဖြင့်

“သိစေချင်ရင်ပြောပြလေ သူငယ်ချင်းအဖြစ် မှတ်ထားပါမယ်”

“တို့နာမည်က ချောကလက် အိနေအောင်ကို ချိုမြိန်တယ်

နော် ကြိုက်လား”

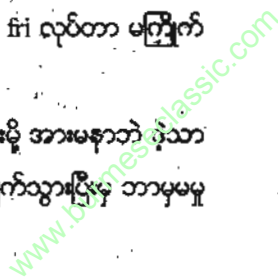
“ဗျာ”

မုက်ခုံးနှစ်ဖက် ပြိုင်တူမြင့်တက်ပြီး ဗျာလိုက်သော မိုးဒေဝါကို

ကြည့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေးလှုပ်ရမ်းကာ တသိမ့်သိမ့်ရယ်ရင်း
 “လူကိုကြိုက်လားလို့ မေးတာမဟုတ်ဘူး ချောကလက်ကို
 ကြိုက်လားလို့မေးတာ”
 “ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ချောက
 လက်မစားရဘူးခင်ဗျာ မေမေက မကျွေးဘူးလေ ရင်ကျပ်မှာဖိုးလို့ဆိုပြီး”
 “ချောကလက်က ရင်မကျပ်ပါဘူး ရင်ပဲချောင်တာပါ မယုံရင်
 စားကြည့်”
 ရွတ်နောက်နောက်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မိုးဒေဝီ
 ထပ်ရယ်ပြန်သည်။
 “ကျွန်တော့်မေမေ ဆူလိမ့်မယ်”
 ထိုစကားကို တမင်ပင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 “ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေတာတောင် မေမေက ချောကလက်
 မကျွေးဘူးလား အံ့ပါရဲ့”
 “စားကျင့်မရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မစားတာပါ”
 “ဪ မိုးက သစ္စာလမ်းထဲကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေး
 ဘူးဆို”
 “ဟင် သိလို့လား”
 “သိတာပေါ့ ချောကလက် သူငယ်ချင်းတွေ အဲ့လမ်းထဲမှာ
 တစ်ပုံကြီး”

“ဪ”
 ဪဟုသာ ပြောပြီး မိုးဒေဝီတွင် ဆက်ပြောစရာစကားလုံး
 မရှိ။ ထိုစဉ်မှာပင် ရှေးရှေ့စတိုးဆိုင်ထဲမှ မေမေ ထွက်လာသည်ကို
 မိုးဒေဝီ လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။
 “ဟော ကျွန်တော့်မေမေတောင် လာပြီ”
 ချောကလက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးဒေဝီ အမေဟာလည်း
 မိုးဒေဝီလိုပဲ ချောမောခန့်ညားလိုက်တာဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်
 သည်။
 မေမေလာပြီဟုပြောတာတောင် ကားနားမှလှည့်မပြန်သော
 ချောကလက်ကြောင့် မိုးဒေဝီ အနေခက်နေသည်။ မေမေက မိန်းကလေး
 တွေနှင့်ပတ်သက်တာကို သိပ်မကြိုက်။ ခုလို အခြေအနေမျိုးမြင်လျှင်
 မိုးဒေဝီကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းတွေ လုပ်တော့မည်။
 “မိတ်ဆက်ပေးလေ”
 ရဲတင်းလွန်းသော ချောကလက်ကို မိုးဒေဝီ အနည်းငယ်တော့
 အထင်သေးမိသည်။ မေမေဆိုလျှင်တော့ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့။
 “ကျွန်တော့်အမေက မိန်းကလေးတွေနဲ့ fit လုပ်တာ မကြိုက်
 ဘူး”
 ကိုယ့်အမေစိတ်ကိုယ်သာလျှင် အသိဆုံးမို့ အားမနာဘဲ ဟုသာ
 ပြောချလိုက်တော့သည်။ ချောကလက် မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ ဘာမှမမှ

သလို ဟန်လုပ်ပြုကာ

“မိန်းကချောတော့ မအေလုပ်သူက မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်တာ ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ သိတာပေါ့”

အနားသို့ ဒေါ်ရွှေရည် ရောက်လာသည်။ ချောကလက်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး

“သား၊ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတာလား”

ယဉ်ကျေးချိုသာသော အပြောအဆိုကြောင့် ချောကလက်ကလည်း ဒေါ်ရွှေရည်ကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“မင်္ဂလာပါ အန်တီ”

“ဪ မင်္ဂလာပါကွယ် ဒါနဲ့ သမီးက ဘယ်သူလဲ၊ သားရဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းလား”

“ရှင် ဪ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ချောကလက်က ဒီရပ်ကွက်ကပါ။ ကိုမိုးဒေါ်နဲ့ တစ်ခါဆုံဖူးလို့ ဒီမှာတွေ့တာနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

မိုးဒေါ် ဘာမှဝင်ပြီး ရှင်းမပြဘဲ မေမေလက်ထဲမှ အထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် အန်တီတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

အယဉ်ကျေးဆုံး လေယူလေသိမ်းဖြင့် ခေါင်းညှိတ်နှုတ်ဆက်

လိုက်သည်။

မိုးဒေါ် ကားမောင်းထွက်သွားသည့်တိုင် ချောကလက် နေရာမှာတင် ရပ်ကျန်ခဲ့ကာ မြင်ကွင်းထဲမှ ကားပျောက်သွားမှ ဒေါ်လှအထည် ဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၆)

“သူက သားနဲ့တော်တော်ရင်းနှီးသွားသလား”

ကားမောင်းနေရင်းမှ မေမေအမေကို ဖြေဖို့ နောက်ကြည့်မှန်မှ မေမေမျက်နှာအရိပ်အကဲကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။

“မရင်းနှီးပါဘူး မေမေ”

“သားနဲ့ ဘယ်မှာဆိုတာလဲ”

“သူ့အဖေရဲ့တက္ကစီကို ငှားစီးရင်းနဲ့ သူ့ပါ ကားပေါ်မှာပါလာတာလေ”

အသေးစိတ်ကိုတော့ ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ သဘောလောက်ပဲ ပြောပြလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက အကြည့်တွေ ရဲတင်းလွန်းတယ်၊ နောက်တစ်ခါ လမ်းမှာတွေ့ရင် ဝေးဝေးရှောင်နေော် သား၊ မေမေထား လူယဉ်ကျေး

လေးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်က ဒီလိုဆတ်ကျော့လတ်ကျော့ မိန်းကလေးမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

မေမေရဲ့စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို မိုးဒေဝါ ကားမောင်းရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ သား”

“မေမေရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကိုပါ”

“အမေပဲလေ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့အနာဂတ်ကို ကြည့်ပြီး တွေးနိုင်ရမှာပေါ့၊ သားသာ မေမေကို စိတ်ပူအောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ မေမေသားရဲ့ဖူးစာရှင်က ဒီလိုအခြေခံလူတန်းစားရပ်ကွက်ထဲမှာ သာမန်မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး သားရဲ့”

သားဖြစ်သူကို ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေးတွေနှင့် ငြိစွန်းသွားမှာကို သေရမှာထက်ပိုပြီး ကြောက်သည့်မိခင်ထဲမှာ ဒေါ်ရွှေရည် ထိပ်ဆုံးတ ပါဝင်သည်။

“ကဲပါ မေမေရယ် သားအတွက် ဘာမှစိုးရိမ်သောကတွေ ဖြစ်မနေပါနဲ့ သား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ မေမေကို ကတိပေးပါတယ် က အခု သား ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ သယ်နိုးတိုက်ကို အရင်မောင်းရမလား ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အရင်မောင်းရမလား”

“ဆရာတော် ကျောင်းကို အရင်မောင်း သား၊ အပြန်မှ သယ်နိုးတိုက်ဝင်ပြီး သယ်နိုးဝယ်မယ်၊ ခြေထောက်စာရောပါရဲ့လား မမမြတို့အိမ်

တစ်ခါတည်း ဖိတ်စာဝင်ပေးရအောင်လို့”

“ပါပါတယ် မေမေ”

မိုးဒေဝါ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်လေး မောင်းနှင်ပြီး တစ်ဖက်
မှ ဦးသုခကား ဖြတ်မောင်းသွားတာကို မမြင်လိုက်။

“အဖေ”

“ဘာလဲ”

“ဒီနေ့ ဈေးရှေ့မှာ ဟိုတစ်နေ့ကလူနဲ့ ခံတွဲခဲ့တယ် သိလား”

အရင်းမရှိ အဖျားမရှိပြောနေသော ချောကလက်ကို ဦးသုခ
ဂျာနယ်ဖတ်နေရင်းမှ မှန်ကုတ်ကုတ်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ဘယ်လူလဲ”

“ဪ အဖေကလည်း သမီး ပရိုမိုးရှင်းပွဲမှာ ကြော်ငြာမယ်
လုပ်တုန်းက ကားဖော်မှာ အဖေ တင်ခေါ်လာတဲ့ ခပ်ချောချော ပါစင်ဂျာ
လေ”

ဦးသုခ မျက်စိထဲ ပြေးမြင်လိုက်ပါသည်။ မိုးသားအေးချမ်းသော
လူငယ်လေးတစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ သမက်လေးသာဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်
လောက်ကောင်းမလဲဆိုသည့် ခံစားမှုမျိုး ဝင်ခဲ့သည့် ချာတိတ်ကလေး။

ခုတော့ ကိုယ်တင်မဟုတ် ကိုယ့်သမီး ဆတ်ဆလူးမရင်ထဲကိုပါ
ဝင်နေခဲ့သည့် ကောင်လေး။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဖေ့ကိုမေးတယ် အန်ကယ် နေ့ကောင်းလားတဲ့”
သတိတရ မေးဖော်ရသားပဲဟု စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိသည်။

“ညည်း ဘာမှ ငါးရုံပြာလူးသွားမလုပ်နဲ့နော်၊ ဟိုက သူ့အဆင့်
အတန်းနဲ့သူနေတာ ညည်းနဲ့ စရိုက်ရော အဆင့်အတန်းရော တူတာ
မဟုတ်ဘူး”

အဖေစကားက ချောကလက်ကို လုံးဝ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ မိန်း
ကလေးလို့ မပြောရုံတမယ်ပင်။

“အဖေကလည်း ပြောလိုက်ရင် အဆုံးထိပဲ သမီးက ဘာလုပ်
မလို့လဲ”

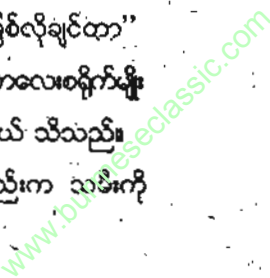
“ငါ့အမြင်တော့ ညည်းက ရပ်ကွပ်ထဲမှာ အရှုပ်ထုပ်”

“အဖေကလည်း ကိုယ့်သမီးမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“အေး ငါ့သမီးအဖြစ် ပြုပေးထားတဲ့ ကံကြမ္မာကို ငါက ဒေါသ
မရှိဘဲနေတာ၊ ငါလိုချင်တာ ညည်းလို ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေးကို သမီး
အဖြစ်လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး မိဘကျေးဇူးတရားကို
အထည်ပြီး မိန်းမပီသတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို သမီးအဖြစ်လိုချင်တာ”

ချောကလက်စရိုက်က အဖေလိုချင်သည့် မိန်းကလေးစရိုက်မျိုး
ပဲ ငါ့ကိုဆန့်ကျင်ဘက်။ ဒါကိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။

“အဲလို ဖြစ်အောင် အဖေ ငယ်ငယ်ကတည်းက သမီးကို

ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့ပါလားလို့ သမီးလည်း အဖေဖြစ်စေချင်သလို မိန်းကလေး မျိုး ဖြစ်ကြည့်ချင်တာပေါ့”

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ဦးသုခ ရင်ထဲမှာမကောင်း။

မွေးကတည်းက မိခင်နို့ဦးရည်ကိုတောင် သောက်ခွင့်မရှိဘဲ ခွားနို့ ဆိတ်နို့နှင့်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ကလေး။ မိခင်၏ဆုံးမသွန်သင်မှု တွေကို နာခံခြင်းမရှိခဲ့ရလောက်အောင်ကို ဘဝကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းကျွတ် ဖြတ်ခဲ့ရသူ။

ဒီတော့ ဦးသုခ စိတ်ထဲ ပြန်သနားမိသွားပြန်သည်။ ဇာတိ တစ်ယောက်လို မေတ္တာမျိုးပေးခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဖခင်စစ်စစ် မဟုတ်ခဲ့၍ သမီးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဆုံးမသွန်သင်ရမလဲဆိုတဲ့နည်း လမ်းအမှန်ကို မသိခဲ့။ လိုအပ်တာကိုသာ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပြီး ဘယ်လိုဆုံး ဘယ်လိုတိုင် ဘယ်လိုပြုမူရမယ်ဆိုသည့် လောကနိယာမတရားတွေကို လက်ကိုင်ထားပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးစေသော စကားတစ်ခွန်းမဟုတ်မှ။ ဒီတော့ လိမ္မာယဉ်ကျေးတာ ဘာလဲဟု ကိုယ့်ကိုပြန်မမေးသော ချောလက်ကိုပင် ကျေးဇူးပြန်တင်ရမည့်အဖြစ်။

“အဲလို မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ချင်ရင် လွယ်ပါတယ်။ ဘာလုပ်မှ ဘာကိုင်ကိုင် သတိနဲ့စဉ်းစားဉာဏ်ကိုသုံးပြီး လုပ်သင့်တာလုပ် ပြောသင့်တာကိုပြော ပေါင်းသင့်တဲ့သူနဲ့ပဲပေါင်း မပေါင်းသင့်တဲ့သူကို မပေါင်း ခါဆိုရင် ညည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာလိမ့်မယ်”

ဦးသုခ စကားကြောင့် ချောကလက် ခပ်တွေ့တွေ့လေး စဉ်းစား သွားသည်။ သူစိတ်ထဲ နားလည်သည်လား၊ နားမလည်သည်လားဆိုတာ သူ့တလွဲပြီး ဘယ်သူက သိနိုင်မည်လဲ။

တက္ကစီကားဂိတ်တွင် ပါစင်ဂျာ စောင့်နေရင်းမှ ဘေးမှဖူးရပ် ဦးတီးလိုက်သော ကားဟွန်းသံကြောင့် ဦးသုခ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ငါ့တူပါလား”

“အန်ကယ် နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါ့ဗျာ ဘယ်လဲ”

“မြို့ထဲဘက်ခဏသွားမလို့ပါခင်ဗျ ဪ ကြုံတုန်းဖိတ်လိုက် ဦးမယ် သဘက်ခါ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဘုရားအနေကဇာတင်နဲ့ အိမ်ထက်မက်လာဖွဲ့ရှိတယ်ခင်ဗျ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကြွခဲ့ပါဦး”

ပြောရင်းဖြင့် ကားဒက်ရှိတုတ်ပေါ်မှ ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို ရှမ်း ဦးသုခကို ကမ်းပေးသည်။ ဦးသုခ လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“လာရမှာပေါ့ ငါ့တူရယ် စိတ်ချ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ငါ့တူရယ်”

မိုးဒေါ ကားလေး ငြိမ့်ခနဲ မောင်းထွက်သွားရာကို မျက်စိ လိုက်ကြည့်ပြီးမှ လက်ထဲမှ ဖိတ်စာကို စက္ကူစာအိတ်ထဲမှထုတ်ပြီး

ကြည့်လိုက်သည်။

စိတ်စာပါအကြောင်းအရာကို ဖတ်နေရင်းမှ ချောကလက်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

“ငါ့သမီးပါခေါ်သွားရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

တကယ်တမ်းတော့ သမီးကို မောင်မိုးဒေဝါနှင့် နီးစပ်စေချင်သောဆန္ဒက စတွေ့ကတည်းက ဖြစ်သည်။ သူနှင့်သာ သမီးလေး အကြောင်းပါခဲ့လျှင် စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်ပြီးနေထိုင်မှုပုံစံပါ လုံးဝပြောင်းလဲသွားနိုင်သည် ချောကလက်၏ရှေ့ရေး တွေးပူစရာမလိုတော့။

ထိုသို့သာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဦးသုခ သမီးနောင်ရောက်စိတ်အေးရပါပြီ။

ကိုယ့်လက်ထဲမှာ သမီးလိမ္မာလေးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့သည့် သမီးဖြစ်သူကို ယောက်ျားပီသပြီး မွန်ရည်ခန့်ညားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၍ ဇနီးကောင်းလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာစေချင်တာ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲက မေတ္တာတရားအပြည့်ပါ။

အခန်း (၇)

“ဟယ် အလှူဖိတ်တယ် ဟုတ်လား အဖေ”

စိတ်စာကို ဝမ်းသာအားရ ဖတ်ကြည့်နေသော ချောကလက်တို့ကြည့်ပြီး ဦးသုခ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“အဖေ သမီးလည်း လိုက်ချင်တယ်”

ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက် ပူဆာနေသော သမီးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အစောကြီးကတည်းက စဉ်းစားပြီးသားမို့

“အဲဒီအလှူကို ညည်းတစ်ယောက်ထဲ သွားရဲလား”

“ဟင် တစ်ယောက်ထဲသွားရမှာလား အဖေရော မလိုက်ဘူးတာ”

အလှူအတန်းတွေဆိုလျှင် ဦးသုခ ရှောင်သည်။ လူတောမတန်း

တာတော့မဟုတ် အဝတ်အစား ဘယ်လွင်လွင်ဝတ်ပြီး ဧည့်ပရိသတ် တွေရှေ့မှာ ဟန်လုပ်စားပြရမည့်အလုပ်ကို မလုပ်ချင်သောကြောင့် ဖြစ် သည်။

“ငါ ဘယ်တုန်းက အလှူအတန်းသွားဖူးလို့လဲ ကိုယ်နဲ့မရင်းနှီး တဲ့အလှူဆိုရင် ပိုတောင် မဲသွားချင်ဘူး”

“ဒါဆို သမီးသွားမယ် အဖေ သမီးသူငယ်ချင်း ခေါ်သွားမယ်”

“ဘယ်အကောင်ကို ခေါ်သွားမှာလဲ”

မိုးဒေဝါရှေ့မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေကို မခေါ်သွား စေချင်။

“ဘယ်အကောင်မှ ခေါ်မသွားပါဘူး အဖေရ သမီးက အဲ လောက်တော့ နပ်ပြီးသားပါ။ မေဇင့်ကိုပဲ ခေါ်သွားမယ်လေ”

ဦးသုခ ငြိမ်သွားပြီး လယ်သာခေါက်အိတ်ထဲမှ တစ်သောင်းတန် သုံးရွက်ထုတ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ကားဆွဲလို့ရတာ ဒါအကုန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ရှေ့ ဒါယူပြီး မြန်မာဝတ်စုံ တစ်စုံသွားဝယ်ဝတ်”

ချောကလက် အံ့အားသင့်ကာ ဖခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး

“အဖေ သမီးမှာ ဝတ်စုံရှိပါတယ်”

“ညည်းမှာရှိတဲ့ဝတ်စုံက ကလေးကချေမတွေဝတ်တဲ့ မလုံတူလုံ ဝတ်စုံတွေနဲ့လား။ အဲဒါနဲ့ သွားလို့ကတော့ ညည်းတန်းဖိုးတစ်ပြားမှတောင် တက်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

လတ်တလော ခံစားလိုက်ရသည့် ဖခင်၏မေတ္တာတရားကြောင့် ချောကလက် ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားကာ

“ဟုတ်စတဲ့ အဖေ ဒါဆို သမီး ကံ့ကော်မေ ဖက်ရှင်ဆိုင်မှာ

မြန်မာဝတ်စုံလှလှလေးတစ်စုံ သွားဝယ်လိုက်မယ်နော်”

ဖခင်လက်ထဲမှ ငွေကိုဖျတ်ခနဲ ယူပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက် သို့ ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေးသွားသော ချောကလက်ကိုကြည့်ပြီး ဦးသုခ ငြိမ်လိုက်ပါသည်။

ကိုယ့်သမီးမယ်တွေ ဈေးတင်ဖို့အတွက် ဒီလောက်တော့ အရင်း အနှီးပြုရမှာပေါ့လေ။

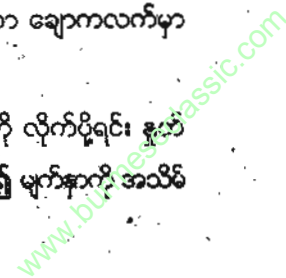
“ချောကလက် အိမ်ကြီးက မိုက်လှချည်လား အလှူလာတဲ့ ကားတွေကလည်း လမ်းမပေါ်မှ ပြည့်နေတာပဲ၊ ပုံစံကြည့်ရတာ တော် ဆော်ချမ်းသာမယ်ထင်တယ်နော်”

တိုက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး မေဇင် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ငါလည်း ဘယ်သိမလဲဟာ ခုမှရောက်ဖူးတာကို လာပါဟာ

ထွန်းဆုတ်တွန့်ဆုတ်လုပ်မနေနဲ့ ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ ဝင်သွားကြမယ်”
မေဇင်ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ဝင်ခဲ့လိုက်သော ချောကလက်မှာ ဆူတိုက်သံ ယုံကြည်မှုရှိသောဟန်အပြည့်။

ခေါ်ရွှေရည် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ဧည့်သည်ကို လိုက်ပို့ရင်း နူးဘဲ သတိထားဆိုနေကြသည်ကို ချောကလက်မြင်လိုက်၍ မျက်နှာကို အသိမ်

မေ့ဆုံးအမှုအရာဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟော သမီးလေးတို့ လာ လာ နောက်ကျလိုက်တာကွယ် အန်တီရော သားရော မနက်ခပ်စောစောထဲက မျှော်နေကြတာကွဲ့”

ရှုတ်တံရက် ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သော ဒေါ်ရွှေရည်၏ဖော်ရွေ တွေကြောင့် မသိမသာ သိမ်ငယ်နေသောစိတ်တွေ ချက်ချင်းအားတတ် သွားကာ ချောကလက်ကလည်း လောကွတ်စကားပြန်ပြောမည်အပြု

“မနက်ကတည်းက လာမလို့ အန်တီရေ ဟောဒီက နိနိလေး အိပ်ပုတ်ကြီးနေတာနဲ့ ခုမှလာဖြစ်သွားတာ”

ချောကလက်တို့နှော့မှ ထွက်ပေါ်လာသော ချိုချိုကြည်ကြည် ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်အသံကြောင့် ချောကလက်နှင့်မေဇင် ယောင်ယမ်းပြီး လှည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဒေါ်ရွှေရည် နှုတ်ဆက်ခရီးဦးကြိုပြုတာ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်နောက်မှ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကပ်ပါလာမှန်းမသိသော ချော ကလက်နှင့်ရွယ်တူ ကောင်မလေးသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချောကလက် ရှက်သွားတာတော့ အမှန်ပင်။ ခြေလှမ်းတော့စာ ရှေ့ဆက်ရတော့မလို နောက်ပိုပြန်လှည့်ရတော့မလိုနှင့် အိမ်ရှင် ဒီဇိုဇီ ကြိုမပြုသော ဧည့်သည်လို အယောင်ယောင်အမှားမှား။

“လာ ဝင် သမီး၊ ဪ ဟိုကလေးမလေးနှစ်ယောက်လည်း ဝင်ကြပါ။ သားဖိတ်ထားတာထင်တယ်”

အိမ်ထဲဝင်ခါနီးမှ လှည့်ပြောလာသော ဒေါ်ရွှေရည်ကို သိမ်ငယ် သောအပြုံးဖြင့် မဝံ့မရဲ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

လိုတာထက်ပိုပြီး ယဉ်ကျေးပြနေသော ချောကလက်ကိုကြည့် ပြီး မေဇင် အံ့ဩနေသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ချောကလက်ကို ဘယ်လို အကွက်ဆန်းတွေ ထွင်ပြန်ပြီလဲမသိဘူးဟု တွေးလိုက်သည်။

မွှေးပွကော်စောအပြည့်ခင်းထားသော ဧည့်ခန်းမကြီးထဲတွင် စားပွဲခိုင်းလေးငါးခိုင်းကို စနစ်တကျ ခင်းကျင်းထားသည်။

ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံနေသော မိုးဒေဝါ မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ် ထားသော ချောကလက်ကိုမြင်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်ပြီး ထလာသည်။

“အန်ကယ်ရော မပါဘူးလား ချောကလက်”

“ဖေဖေ မအားလို့ တို့ပဲ လာတာ”

“ဪ ဟုတ်လား လာလေ ဒီဘက်စားပွဲမှာထိုင်”

လူရှင်းသော စားပွဲခိုင်းတစ်ခုဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသော မိုးဒေဝါနောက်သို့ ချောကလက်နှင့်မေဇင် ရှိုးတို့ရုန်တန်အမှုအရာဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ကြက်ဆီထမင်းပွဲတွေ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးသားမို့ ထိုင်စောင့် စရာမလိုသဖြင့် ကိုယ့်ရှေ့မှ ပန်းကန်ကိုယူပြီး မေဇင်ကိုပါ စားဖို့ မျက်နှာ လှမ်းပြလိုက်သည်။

“စားကြပါ အားမနာပါနဲ့ ကျွန်တော်က အန်ကယ်ပါမယ် ထင်တာ”

မိုးဒေဝါကလည်း စကားကို ဖော်ရွေပူပူငှာစွာ လာပြောပေးရှာသည်။

ချောက်လက် ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ကိုင်ရင်းမှ မိုးဒေဝါကိုပြုံးကြည့်ပြီး စကားပြောမည်အမြဲ

“သားရေ ဒီဘက်ဝိုင်းကို ခဏလာပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ကဲ စားကြနော် ကျွန်တော် ဟိုဘက်ဝိုင်း ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးဒေဝါ အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် စားပွဲဝိုင်းမှ ထသွားသည်။ ချောက်လက် သတိထားလိုက်မိသည်က ဒေါ်ရွှေရည်၏အထင်သေးသော အကြည့်နှင့် မိုးဒေဝါနှင့်ချောက်လက်ကို အတူတူမရှိစေရင်သည် အရိပ်တွေကိုပင် ဖြစ်သည်။

“သားရယ် ကိုယ့်ညီမတွေကို လာညှိမခံဘဲနဲ့ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုကိုက ဒီအိမ်ပြောင်းလာမှ အရမ်းကို လူကြီးဆန်သွားသလိုပဲနော်”

“ဒီလိုပါပဲ ကြည့်ဖြူရဲ့ စိတ်ထင်လို့ပါ”

“စိတ်ထင်တာမဟုတ်ဘူး ကြည့်ဖြူ အမြင်ကိုပြောတာ ဟုတ်ထယ်နော် နို့နို့”

“ဟုတ်တယ် ဘွားဘွားတို့အိမ်မှာနေတုန်းက ကလေးဆန်ပြီး နုတော့ လူကြီးဆန်သွားတယ် ကောင်မလေးတွေကိုလည်း ရိုတ်တတ်နေပြီ နို့နို့တို့ သိတာပေါ့ ဟွန်း”

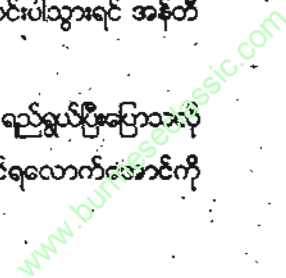
ကြည့်ဖြူနှင့်နို့နို့စကားကြောင့် မိုးဒေဝါ ရက်ကျဲကျဲဖြင့် ရယ်လိုက်ပြီး

“လူကြီးဆန်သွားတယ်ဆိုတာက ဒီမှာက ကိုယ်ရယ် မေမေရယ်ပဲရှိတာလေ ကိုယ်လူကြီးဆန်ဆန်နဲ့ စီးပွားရှာမှရတော့မှာမို့ လူကြီးဆန်လိုက်ရတာမှန်ပေမယ့် ကောင်မလေးတွေကို ရိုတ်တတ်သွားတာကတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေသော မိုးဒေဝါ၏စကားသံတွေကို ချောက်လက် အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“အန်တီလည်း သမီးတို့အစ်ကိုကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေရတယ်ကွယ် ဒီမှာက လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစားများတယ်လေ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့အကြောင်းပါသွားရင် အန်တီရင်ကျိုးရမှာကွဲ့”

ဒေါ်ရွှေရည်၏စကားက ချောက်လက်ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောသလိုပဲ အိမ်ထဲလိုက်ရ၍ စားနေသော ထမင်းပင် မျိုမချချင်ရလောက်အောင်ကို

စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းသွားမိသည်။

“ကိုမိုးရေ ကြက်ဆီထမင်းက အရမ်းကောင်းတယ်နော် အိမ်မှာချက်တာလားဟင်”

ဒေါ်ရွှေရည်၏ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကားလုံးတွေထဲသို့ ချောက်လက်၏အသံတို့ ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်သည်။ အားလုံး၏အကြည့်တွေက ချောက်လက်ဆီသို့လှည့်လာကြသည်။

“မဟုတ်ဘူး ချောက်လက်ရဲ့ ဆိုင်ကအော်ဒါမှာတာ”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ဘာလဲ ကလေးမ ခံတွင်းတွေသွားပြီထင်တယ် အဲဒီဆိုင်က နာမည်ကြီးပဲလေ မနက်မနက်ဆို ကားတွေနဲ့ လာစားကြတာ လူကုံထန်တွေများပြည့်လို့ တော်ရုံလူတန်းစားမစားနိုင်ဘူး”

မလိုအပ်ဘဲ ဖောင်းပွနေသော ဒေါ်ရွှေရည်စကားကြောင့် မိုးဒေဝါ မိခင်ဖြစ်သူကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်သည်။

မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ဪ ဟုတ်လား ဒါကြောင့် ချောက်လက်တို့လိုအောက်ခြေ လူတန်းစားတွေရဲ့လျှာပေါ်ရောက်တော့ နတ်သုဒ္ဓါလိုမျိုး အရသာထူးမွှားတာကို”

ချောက်လက်ကလည်း ခေသုမဟုတ်ပါ။ ဒေါ်ရွှေရည်ကို ပြန်၍ စကားနာထိုးသည်။

“အေးကွယ် နောက်ဆို ကလေးမတို့လို အရသာခံတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေအတွက် အန်တီ ရပ်ကွက်ထဲမှာ စတုဒီသာကျွေးပါဦးမယ် နှုတ်တောင် မဝသေးရင် အိမ်ကို ထုပ်ပေးလိုက်မယ်”

“ကဲ ကိုမိုးရေ အန်တီရဲ့သဒ္ဓါတရားကတော့ အရမ်းကိုပိုလှုံ့နေပြီ တို့ကို အိမ်အပြန်ပါဆယ်ထုပ်လေးသာ ထုပ်ပေးလိုက်ပေတော့”

ရွဲ့ပြီးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မေဇင်က မျက်နှာရှုံ့မူပြီး နှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဟု ခပ်တိုးတိုး သတိပေး၏။

“ချောက်လက် နှင် မရှက်ဘူးလား ဘာလို့ ပါဆယ်ထုပ်ခိုင်းနေရတာလဲ”

“နေစမ်းပါဟာ ငါ့ကို ဘာလှိုင်းကြီးလာဖို့နေတာ နှင်မကြားဘူးလား။ ဒါကြောင့် ငါကလည်း ပြန်ရွံ့နေတာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခပ်တိုးတိုးပြောနေကြစဉ် ဒေါ်ရွှေရည် ဧည့်ခံနေသောဝိုင်းမှ ရယ်သံအချို့ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

မိုးဒေဝါ အတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကောင်လေး တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ကြက်ဆီထမင်း ပါဆယ်ထုပ်ပေးဖို့ ပြောနေပုံရသည်။ ကောင်လေးက ချောက်လက်တို့ထိုင်နေသော ဝိုင်းကိုလှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်ရင်း ပြန်ဝင်သွားသည်။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က အချို့ပွဲတွေ လာချပေးသည့်ခွင့် ချောက်လက်နှင့်မေဇင် ဧည့်ခံမည့်အလှူရှင်မရှိဘဲနှင့် ကြောင်တောင်

တောင်ဖြင့် ထိုင်ပြီးစားခဲ့ကြသည်။

သိပ်မကြာလိုက် ကောင်လေးထွက်လာပြီး ဖော့ဘူးဖြင့်ထည့်ထားသော ကြက်ဆီထမင်းနှစ်ဘူးကို ယူလာပေးသည်။

“အစ်မရော့”

“ဪ ကျေးဇူးနော်”

မိုးဒေဝီ အနားရောက်လာပြီး

“အန်ကယ့်အတွက် ထည့်ပေးလိုက်တယ်နော် ချောကလက် အန်ကယ့်ကို ကျွေးဖြစ်အောင် ကျွေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ ကိုမိုးရဲ့ ချောကလက်က အလှူသွားရင် အဲလို အမြဲတောင်းနေကျလေ ပြီးရင် အဖေကိုကျွေးတာ အဟင်း အောက်ခြေ လူတန်းစားတွေရဲ့အကျင့်ပေါ့”

မိုးဒေဝီ မျက်နှာပျက်ပြီး အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် ရယ်ကာ

“မဟုတ်တာဗျာ ချောကလက်တို့က အောက်ခြေလူတန်းစား မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲပါလေ စားလို့လည်းဝသွားပြီ တောင်းလို့လည်းပြီးသွားပြီ မို့ တို့တွေပြန်တော့မယ်၊ ဪ အန်တီရေ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒေါ်ရွှေရည် ဝတ္တရားဆန်ဆန် ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်သည်။ မိုးဒေဝီ ချောကလက်တို့ကို အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်ကို ဒေါ်

ရွှေရည် မျက်လုံးခလုတ်တိုက်မတတ် လိုက်ကြည့်သည်။

“သားအတွက် သဝန်တိုနေသော မိခင်မျိုး ချောကလက် ခုမှပင် မြင်ဖူးတော့သည်။

အင်းလေ ဒါဟာလည်း ချောကလက် မရဖူးတဲ့ မိခင်မေတ္တာပဲ နေမှာပေါ့။

အလက်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို ဟော့ဒီရင်ဘတ်ထဲကနေ စိမ့်နေအောင် ချစ်မိသွားပြီ”

“ချစ်ပေါ့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်တာ ဥပဒေနဲ့မပြုစွန်းဘူး ချစ်သာ ချစ်ပစ်လိုက်”

“တစ်ဖက်သတ်ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ငါ့ကိုချစ်လာအောင် ငါ နေတီးပြမယ်”

မေဇင် တစ်ခွက်ဖြင့်ရယ်သည်။ ချောကလက် လမ်းလျှောက်နေရင်း တစ်ခွက်ရယ်နေသော မေဇင်ကို မျက်စောင်းဝေကြည့်ပြီး

“ဟဲ့ ဘာရယ်တာလဲ ငါ အတည်ပြောတာနော်”

“အတည်ပြောမှန်း ငါသိပါတယ် ဒါပေမဲ့ နင့်စရိုက်နဲ့ သူ့စရိုက် ထုံးစံဆန့်ကျင်ဘက်နော်”

“အဲဒါလည်း နင်ပြောမှမဟုတ်ဘူး ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်းသိတယ်၊ နင့်စရိုက်မိမှတော့ ငါ့နေထိုင်မှုစရိုက်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပြင်ရတော့မှာ”

မေဇင် မဲလိုက်သည်။ ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်သော ချောကလက် သူ့နေထိုင်မှုစရိုက်ကိုပြင်မည်ဆိုတော့ ယုံရခက်ခက်။

ဘယ်လောက်ကြီးပဲ နေထိုင်မှုစရိုက်ကိုပြင်ပြင် မိဖေဆိုတာ ခက်ခက်တာ လူ့သဘာဝပဲ။

အခန်း (၈)

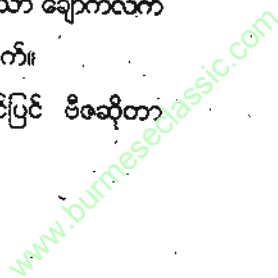
“သားက သဘောကောင်းသလောက် အမေက မာနတော် တော်ကြီးမယ်ပုံပဲနော် ချောကလက်”

အလှူကအပြန်တွင် မေဇင်ထံမှ စတင်ဝေဖန်သံ ကြားရပါ တော့သည်။

“နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ ဟွန်း သူက သူ့သားကို ငါ့ချီးမြှောက် ကြောက်လေ ငါ့က ငြိအောင်ကို ဖန်ပြမယ်၊ နင်စောင့်ကြည့်နေ မေဇင်”

“ငါတော့ မထင်ဘူး မိုးဒေဝါ မျက်လုံးအကြည့်တွေက အရမ်း ရိုးသားတယ်၊ နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့အရိပ် နည်းနည်းလေးတောင်မတွေ့ရ ဘူး”

မေဇင်တင်မဟုတ် ချောကလက်လည်း သိပါသည်။ မိုးဒေဝါ အကြည့်တွေက ရိုးသားသည်။ တကယ်တမ်း မရိုးသားနေတာက ချော

“ဪ အဲဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ည ကလပ်သွားမယ်ကိစ္စရော နတ်ထီး ဖျက်လိုက်ပြီလား”

“မဖျက်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ နင့်အကျင့်ကိုပြင်မယ်ဆို”

“ဪ အဲဒါက ချက်ချင်းပြင်မယ်မပြောပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြင်မယ်လို့ ပြောတာပါ”

မေဇင် တဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်တော့သည်။ မေဇင်ရယ်တော့ ချောကလက်ပါ လိုက်ရယ်လိုက်သည်။

“အဖေ အိပ်တော့မှာလား၊ သမီး အိပ်ရာခင်းလိုက်တော့မယ်နော်”

ထမင်းစားပြီးခါစ အစာပင်မကြေညက်သေး အိပ်ရာခင်းအရင်ပြောနေသော ချောကလက်ကို ဦးသူခ သံသယမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အိပ်ရာခင်းမယ်ချည်းပဲ လုပ်နေတာလဲ မိခင်ဘာလဲ ငါဒီညစောစောအိမ်ပြီဆိုတာနဲ့ ညည်းက အိမ်ကခိုးထွက်ပြီပေါက်လွတ်ပဲစားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကလပ်သွားတက်မလို့မဟုတ်လား”

ကြည့်နေသော အဖေစကားကြောင့် ချောကလက် နောက်ထွန်းသွားသည်။

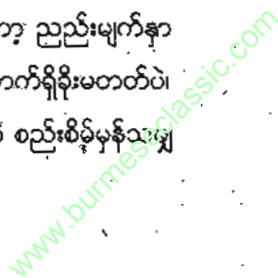
“ဟာ အဖေကလည်း သမီးအရင်လို ကလပ်ကို ခိုးမသွားဘာ့ပါဘူး စိတ်ချပါ”

“အေးပါ ငါကလည်း ညည်းကိုအရင်လို မတားတော့ပါဘူး၊ ညည်းမှာ ဒီလိုအကျင့်စရိုက်ပျောက်သွားမယ့်နည်းလမ်းကို ငါရှာထားပြီး နေပြီ ဒီညမှမဟုတ်ဘူး နောက်ညတွေမှာလည်း အိမ်ကခိုးထွက်ပြီး ကလပ်သွားနိုင်တယ်၊ အေး အဲလိုသွားပြီးရင်တော့ ညည်းတစ်ဘဝစာလုံး အတွက် ညည်းကို စောခိုင်ထွန်းနဲ့ပေးစားဖို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

အဖေစကားက ချောကလက် ခေါင်းကို မိုးကြိုးထိမှန်သွားသလို စိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲထွက်သွားမလားပင်။

“ဟာ အဖေကလည်း စောခိုင်ထွန်းက ရပ်ကွက်ထဲက လူဦးကောင်းဆောင်လေ ထောင်ကျတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ အဲလိုလူစားမျိုးကို ငါ့ထံသမီးနဲ့များ ပေးစားဦးမယ်တဲ့ အံ့ပါ”

“အဲဒါ အံ့ညစ်ရာမဟုတ်ဘူး ညည်းလို ကလေးကချေစိတ်ဓာတ်နဲ့ မိန်းကလေးသာ အဲလိုကောင်စားမျိုးလက်ထဲ တစ်ဘဝစာ ပုံအပ်ပုံစံလိုကတော့ ပွဲသိမ်းမီးသေပဲ၊ အဲဒါမှ ညည်းရဲညာဉ်ဆိုးလည်းပျောက်အဲကောင်က သူများကိုသာ မိုက်တာ ငါ့ကိုတော့ ညည်းမျက်နှာကြောင့် မမိုက်ရဲဘူး၊ ဘယ်နေရာတွေတွေ့ ဒူးထောက်ရှိခိုးမတတ်ပဲ၊ သာသဘောတူလို့ကတော့ သူ့မိဘတွေဆီမှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်မှန်သမျှ ညည်းကိုပုံအောပြီး လာတောင်းမှာ ငါ သိတယ်”

တကယ်ကြီး ပြောနေသော အဖေကိုကြည့်ပြီး ချောကလက် လန့်သွားတာတော့ အမှန်ပင်။ စောခိုင်ထွန်းဆိုတာ အချိန်ပြည့်မှူးမင်း ပြီး အမြဲတမ်း ညစ်ပတ်စုတ်ပဲနေသော လူမိုက်ရုပ်ကလည်း ဗီလိန်ရုပ် ဒီလိုလူမျိုးကိုသာ လင်တော်ရလျှင် ချောကလက်ရဲ့အသက်တစ်လထဲ ခံပါတော့မလားမသိ။

“ဟဲ့ သွားလေ”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ အဖေရဲ့”

“ညည်းရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ငါအိပ်ပျော်သွားရင် ကလေး သွားဖို့ ချိန်းထားကြတယ်မို့လား။ ငါမအိပ်လည်း သွားခွင့်ပြုတယ် သွား သွား”

တကယ်ပြောရင် တကယ်လုပ်တတ်သော အဖေကိုတော့ ချောကလက် ကြောက်သည်။

“မ မသွားပါဘူး အဖေရာ၊ အဖေပေးစားတဲ့လူညစ်စုတ်ကြီး ကိုလည်း သေတောင်မယူဘူး”

“မယူလို့မရဘူး ညည်းမယူရင် ငါကိုယ်တိုင် ဖျော်ရွှင်အိပ်ဆေးခတ်ပြီး ပေးစားမှာရှင်းလား”

ချောကလက် မျက်နှာပိုမိုဖွဲ့ဖြစ်လာသည်။

“အဖေနော် ကိုယ့်သမီးကို အဲလိုလူမျိုးလက်ထဲ ထည့်ရလောက် အောင် မမိုက်မဲစမ်းပါနဲ့။ တစ်သက်လုံး နောင်တရသွားမယ်”

“အောင်မာ ညည်းကပဲ ဖအေကို ပြန်ပြောရသေးတယ်။ နောင်တရမှာက ငါမဟုတ်ဘူး ငါက ညည်းကို ထိန်းရတာ လက်ပန်းကျ သာလို့ စောခိုင်ထွန်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်မှာ ဒါဆိုရင် ငါ့တစ်ဘဝစာ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီ စောခိုင်ထွန်းက ငါ့ကိုယ်စား ညည်းလို ဂျစ်ပစ်မကို သက်ပြီးထိန်းကျောင်းပေးလိမ့်မယ် အဲဒါ ငါ့ဆန္ဒပဲ ဒါမှ ညည်းခြေငြိမ်မှာ နီး”

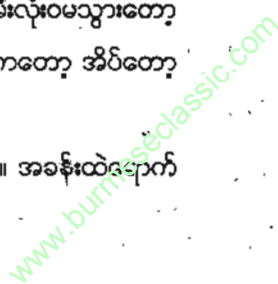
“အဖေရယ် သမီး ဘာကလပ်မှ မသွားပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ သင့်ရင် သမီးကို အဖေကိုယ်တိုင် ကြိုးတုတ်ထားလိုက်”

“အော့ပါ မသွားရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး သွားရင်တော့ မနက်ဖြန် စောခိုင်ထွန်းကို မီးလင်းတာနဲ့လူကြီးစုံရာခေါ်ပြီး ကန်တော့ပွဲရွက်ခဲ့တော့ သို့ ပြောလိုက်ရုံပဲ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ချောကလက်ကိုကြည့်ပြီး ဦးသုခ နိုင်သေသေနှင့် ဆက်ပြောနေ၏။ ချောကလက် အဟုတ်ကြီးထင်ကာ ဒီည ကလပ်သွားဖို့ကိစ္စကို ဖျက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ အဖေ အဖေကိုယ်တိုင်က ရိုက်နက်ပြီး ကလပ်ကို သွားပါလို့ပြောလာပြီး အတင်းလိုက်ပို့ရင်တောင် သမီးလုံးဝမသွားတော့ ဘူး။ အဖေလည်း အိပ်ချင်အိပ် မအိပ်ချင်နေ သမီးကတော့ အိပ်တော့ သိ”

ချောကလက် လှစ်ခနဲ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အခန်းထဲချောက်

သည်နှင့် ဒီည ကလပ်ကိုမလိုက်ဖြစ်တော့ကြောင်း မက်ဆေ့ရှိပို့လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေးသော မျက်လုံးတွေကို ဖွတ်အတင်းမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်းထဲတွင် အဖေဘုရားရှိခိုးသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချောကလက် အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟေ့ ချောကလက်”

ဒီတစ်ခါတော့ ချောကလက်က ဓခေါ်စရာမလိုဘဲ မိုးဒေဝါက စပြီး လှမ်းခေါ်သဖြင့် မမြင်သလိုဟန်ဖြင့် ပဲပေးပြီး လျှောက်နေသော ချောကလက် ဆွေခနဲ ထခုန်ချင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဪ တိုမိုးပါလား ဘယ်လဲ”

“ဆိုင်ခန်းသွားကြည့်မလို့ ချောကလက်ကရော ဘယ်သွားမလို့လဲ လာလေ လမ်းကြိုတယ်ဆိုရင် လိုက်ဖို့မယ်”

“တို့က မြေနီကုန်းသွားမလို့”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီကို သွားမလို့ပဲ”

ကံကြမ္မာက ဆုံစေချင်၍ထင်သည် ကြမ္မာကို ဆုံခွင့်ပေးသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ လိုင်းကားတိုးမစီးရတော့ဘူးပေါ့”

ချောကလက် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး မိုးဒေဝါ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်

ညည်း

“အန်တီရော မပါဘူးလား”

“မေမေက အပြင်သိပ်မထွက်ဘူး ဟိုနေ့က မေမေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ဆော့ရီးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူး ချောကလက်တို့က ဒီလောက်လေးနဲ့ လုံးဝ မဖြူထတ်ဘူး ကိုမိုးရဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ ကိုယ်က အားနာနေတာ”

“အားမနာပါနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး”

“ဪ ဒါနဲ့ အကူအညီတစ်ခု တောင်းစရာရှိလို့”

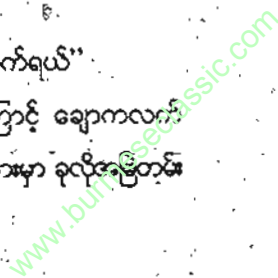
“ဘာလဲ”

“အိမ်က ဒေါ်ဆင့်က သူ့သားအသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ရွာကို ပြန်ရမယ်လေ အဲဒါ အချိန်ပိုင်း အိမ်အကူအလုပ်လုပ်မယ်သူလေး ဘူး ရှာပေးနိုင်မလားလို့ အိမ်မှကိစ္စက ထွေထွေထူးထူးမရှိပေမယ့် သူ့ကိုလုပ်ခိုင်းလို့လည်းမဖြစ်ပြန်ဘူးလေ”

“အင်း ခုံစမ်းပေးမယ်လေ တွေ့ရင် ဖုန်းဆက်ပေးမယ် တို့ကို နန်းနီပါတ်ပေး”

“အိုကေ အားကိုးပါတယ် ဒေါ်ချောကလက်ရယ်”

ရှင်းနီးမူတွေ ပို၍ ပို၍ တိုးလာသောကြောင့် ချောကလက် စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ဖြိုး ကြည်နူးနေမိသည်။ မိုးဒေဝါအနားမှာ ခုလိုအမြဲတမ်း

ရိုးရိုးချင်သည့် ရင်ထဲကဆန္ဒကို လောကကြီးသိအောင် အော်ဟစ်တိုင်းတည်
ပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။

ကျွန်မဘဝမှာ သူ့ကိုသာ ပထမဦးဆုံး သေလောက်အောင်
ချစ်မိသွားတာပါလို့။

အခန်း (၉)

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့ရှိပါသလား”

ခြံတံခါးရို လူခေါ်ဘဲလဲကိုနှိပ်ပြီး နှုတ်မှလည်း တကြော်ကြော်
ခေါ်နေသောအသံကြောင့် မိုးဒေဝါ သစ်ခွပင်တွေ ရေလောင်းနေရာမှ
ခြံဝကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခြံတွင်ရပ်နေသည်။ ရေပိုက်ကိုချကာ
ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခွဲလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ အစ်မ”

“အစ်မကို ချောကလက်လွှတ်လိုက်တာပါကွယ် အချိန်ပိုင်းအိမ်
အတူလုပ်ရအောင်လို့ပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ဝင်ပါ ဝင်ပါ”

ဒီလိုကျတော့ ချောကလက်က ကူညီရှာသားပဲဟု စိတ်ထဲမှ

ကျေးဇူးတင်ရင်း ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဝင်ပါ အိမ်ထဲမှ မေမေနဲ့အလုပ်စကားပြောကြတာပေါ့”

“သားရေ ဘယ်သူလဲကွယ်”

ဒေါ်ရွှေရည် တိုက်ထဲမှ ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“အိမ်အကူလုပ်မယ့်သူပါ မေမေ”

“သူ့ကိုဘယ်သူ လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ချောကလက် လွှတ်လိုက်တာပါရှင်”

“ချောကလက်နဲ့ ဘာတော်လဲ”

ဒေါ်ရွှေရည် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်သည်။ ဝတ်ပုံစားပုံက တောဆန်လွန်းပြီး ခေါင်းမှဆပ်ခပ်ကို ဘီးဆပ်ပတ်ပတ်ထားသော မိန်းကလေးက ချောကလက်နှင့်ပတ်သက်နေပြန်ပြီတဲ့လား။ ဒီမိန်းကလေးနာမည်ကြားရုံနဲ့တင် စိတ်ထဲမှာ လက်ခံချင်စိတ်မပေါ်တော့။

“ချောကလက်ရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲပါရှင် နယ်ကတက်လာပြီး အလုပ်မရှိတာနဲ့ ချောကလက်က အိမ်အကူလုပ်ဖို့ရှိတယ်ပြောတာနဲ့ လာခဲ့တာပါရှင်။ ကြေးမုံကို ကြိုက်သလောက်ခိုင်းပါ ကြီးကြီးစိတ်တိုင်းကျတဲ့အထိ ကြေးမုံ လုပ်ပေးပါမယ်ရှင်”

မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးထူလပျစ်လိမ်းထားရုံတင်မဟုတ် အပေါ်သွားကပါ အရှေ့ကို ခေါ်ထွက်နေသော ကြေးမုံဆိုသည့်မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အလုပ်မရမှာစိုးရိမ်နေသည့် အရိပ်တွေတွေ့နေရသည်ကို

မိုးဒေဝါ သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် တွေ့ဝေနေသော မေမေ့ကို တွန်းအားပေးသည့်အနေဖြင့်

“ကဲပါ မေမေရယ် လောလောဆယ် လူမှမရှိတာပဲ အစမ်းခေါ်သုံးကြည့်ပါဦး၊ မေမေ့စိတ်တိုင်းမကျတော့မှ တစ်မျိုးစဉ်းစားကြတာပေါ့”

ရုပ်ဆိုးဆိုးမိန်းကလေးမို့ သားနှင့်စိတ်မချစရာ အကြောင်းမရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ လူငယ်ဆိုတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် အားမနာရတမ်း နိုင်းလိုရသည်ကတစ်ပုံမို့ ဒေါ်ရွှေရည် ဒီထက်ပိုပြီး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ

“အေးလေ သားပြောသလိုပဲ စမ်းပြီးလုပ်ကြည့်ပေါ့ တစ်နေ့ကို ငါထောင်ပေးမယ် မနက်ခုနစ်နာရီ အရောက်လာပေးပြီး ညနေခြောက်နာရီပျန်ရမယ်”

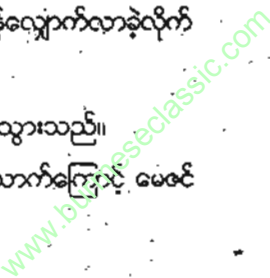
“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် အလုပ်တွေမပြီးမချင်း မပြန်ပါဘူးရှင်”

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်စဝင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီး”

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသော ကြေးမုံကိုကြည့်ပြီး မိုးဒေဝါ ပြုံးထိုက်သည်။ ရုပ်ကလေးဆိုးပေမယ့် ဗည့်ကျေးမှုတော့ရှိသားဟု စိတ်ထဲက နှိမ့်စားလိုက်ပြီး သစ်ခွတွေ ရေဆက်လောင်းရန် ပြန်လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

မေမေကတော့ မကြေးမုံကို အိမ်ထဲခေါ်သွားသည်။ အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာသော မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မေဇင်

ဖုန်းထိုင်ပွတ်နေရင်းမှ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ အစ်မ”

မပြောမဆိုဖြင့် အိမ်ပေါ်ကို တက်လာခြင်းကို မေဇင် မကျေနပ်။

“ဟဲ့ မေဇင် ငါ့လေ ငါ့ကိုမမှတ်မိတော့ဘူးလား”

သွားခေါခေါ မိန်းမတစ်ယောက်က ထရင်းတနီးပြောနေ၍ မေဇင် ကြောင်သွားသည်။ ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်၊ အိမ်ပေါ် တက်ပြီးလိမ့်မည် လူလိမ်ပဲဖြစ်ရမည်ဟု တွေးပြီး အိမ်နောက်ဖေးတွင် ပန်းကန်ဆေးနေသော အမေ့ကို အော်ခေါ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မေဇင် နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငါ ချောကလက်ပါဟာ တကတည်း သူ့အိမ်ပေါ်အနုကြမ်းဝင်စီးမယ့်သူလို့များ ထင်နေလားမသိပါဘူး”

“ဟင် ချောကလက် ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ အစ်မရယ်”

“ဪ တကယ်ပါဆို ဒီမှာကြည့်”

ရှေ့သို့ငေါထွက်နေသော သွားအတုကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို မေဇင်ရှေ့သို့ တိုး၍ပြသည်။

မေဇင် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“ဟော့တော် ဒါ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ချောကလက် ရယ် နင် ဘာအကွက်တွေရွှေနေပြန်ပြီလဲ၊ ကြည့်ပါဦး ရှင်က လမ်းဘေးက ဂျုပိုးသူရိုးရစ်ကို ပေါက်သွားတာပဲ”

“အဟီး ပီပြင်တယ်မဟုတ်လား”

“အေး”

“ဒါဆို ငါ မင်းသမီးလုပ်စားလို့ရပြီဟ”

ခေါင်းမှဆံပင်အတုကို ဖြည့်ချပြီး မေဇင်ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟယ် နင့်အဖြစ်က ရုပ်ရှင်ဆန်လိုက်တာဟယ်၊ နင့်ကို မိုးဒေဝါရော သူ့အမေကြီးရော လုံးဝမမှတ်မိဘူးပေါ့”

“ဟင် နင်ရော ငါ့ကိုမှတ်မိလို့လား”

“ဟင်အင်း မမှတ်မိဘူး၊ လူလိမ်မ ထင်လို့ နည်းနည်းသွေးပျက် သွားတာ”

“အေးလေ နင်တောင်မမှတ်မိတာ သူတို့ဆိုရင် ပိုတောင်မမှတ်မိသေးတယ်”

“နင့်ကိုတော့ ငါ လုံးဝနားမလည်နိုင်တော့ဘူးဟာ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုချစ်မိတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိမ်ဖော်ဘဝရောက်အောင် လုပ်လိုက်ရတယ်လို့ နင့်အဖေသိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ့အဖေ ဘယ်သိမလဲ မသိအောင် ငါက တခြားအလုပ်လုပ် နေတယ်လို့ လွှဲပြောလိုက်မှာပေါ့”

“နင့်လို လက်ကြောမတင်းတဲ့မိန်းမက အိမ်အလုပ်တွေကို လုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ ငါတော့ သုံးလေးရက်နဲ့ အဖြုတ်ခံရမှာ မြင်ယောင်ပါသေး တယ်”

အိမ်မှူကိစ္စကို မိန်းမပီပီသသ လုပ်ချင်စိတ်မရှိသော ဇရာက လက်အိစ္စမ်းရည်ကို မေဇင်က ကြိုပြီးသိနေသည်မို့ အားမနာတမ်းဝေဖန် လိုက်သည်။

“အဲဒါ နင့်အမြင်လေ ဟိုမှာတော့ ဒေါ်ရွှေရည်ရော မိုးဒေဝါ ပါ သဘောကျသွားအောင် ငါ့ပညာတွေကို အစွမ်းကုန်ထုတ်သုံးလိုက်တာ ဒေါ်ရွှေရည်ကြီး ငါ့ကိုသဘောကျသွားပြီ မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း လုပ် တာကိုင်တာ ပီရီသေသပ်သားပဲတဲ့”

“ဟယ် တကယ်”

“အေးပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ငါ့သူငယ်ချင်း တော်တော်ပြောင်းလဲလာတော့မှာပဲ”

“ငါ့ကိုအချစ်က ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာလေ ဟဲဟဲ ခေတ်ကြီး ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလဲနေသလို ငါ့စရိုက်တွေလည်း ပြောင်း လဲရတော့မှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက စွန့်စားရတာကို ပိုကြိုက်တယ်။ ခုဆိုရင် ကိုမိုးနားမှာနေရတဲ့အပြင် ကိုမိုးရဲ့ဒေဝယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးရတယ် ကိုမိုးအခန်းထဲကိုပါ ဝင်ပြီးမွှေပစ်လိုက်ဦးမှာ”

ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသော သူငယ်ချင်းကြည့်ပြီး မေဇင် ရင် လေးမိသည်။

“သိပ်လည်း အတင့်မရဲ့နဲ့ဦးနော် မိသွားရင် နင့်ရဲ့အခွင့်အရေး တွေ တစ်သက်စာ ပြန်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါဟာ ငါ သတိထားပြီး လုပ်မှာပါ”

“ဒါနဲ့ နင့်အဖေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နင့်အဖေပြန်လာရင် ဗိုက်ဆာတော့မှာပဲ”

“မပူပါနဲ့ဟာ ဟောဒီမှာ ပါပါတယ်ဟဲ”

လက်ဆွဲအိတ်လေးထဲမှ နှစ်ဆင့်ချိုင့်လေးတစ်လုံး ထုတ်ပြသည်။

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

“ဟင်းတွေလေ”

“နင် ဘတ်လာတာလား”

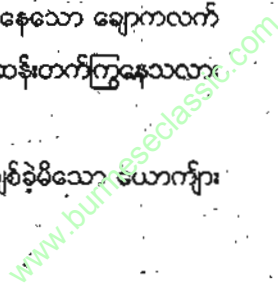
“ဟာ ဘယ်ကလာ ဘတ်ရမှာလဲ သူတို့က သူဌေးတွေလေ၊ ဒီနေ့ပိုတဲ့ဟင်း နောက်နေ့မစားတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် အဘွားကြီးက ငါ့ကိုထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ပုစွန်ထုပ်နဲ့ ငါ့ဖယ်ချဉ်သုပ်”

“ဝါး မိုက်လှချည်လား၊ ဒါဆို နင်တို့သားအဖနှစ်ယောက် နိက္ခာ မှီ တွဲပြီးသားပေါ့”

“အေးပေါ့ဟာ ချောကလက်ပါ ဒီလောက်တော့ ဖန်တီးတတ်ပါ တယ်ဟဲ”

ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ်ပြန်ပြီး သဘောကျနေသော ချောကလက် စိတ်အစဉ်သည် ယခင်နေ့တွေကထက် ပို၍လန်းဆန်းတက်ကြွနေသလား သ်။

ဘဝမှာ တစ်ခါသာ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ဖူးသော ယောက်ျား

အတွက် ချောကလက်ရဲ့သိက္ခာတွေ အရှက်တရားတွေ မာနတွေကို
 ပြားပြားဝပ် ဦးညွတ်လမ်းခင်းပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း ချောကလက်
 ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်သုံးပြီး
 ချစ်ရသူရဲ့အနားမှာ အရိပ်လိုနေရအောင် ရင်းနှီးပေးဆပ်ပိတာပါ။
 ရှေ့လျှောက် ဒီထက်ပိုပြီး ပေးဆပ်ဦးမှာပါ။

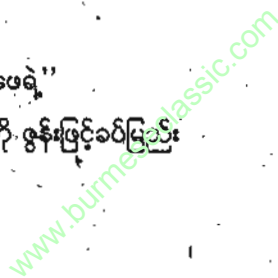

အခန်း (၁၀)

“ဟ ဟင်းတွေက ကောင်းလှချည်လား သမီးရ”
 တစ်ခါမှ မစိုပြေဖူးသော ထမင်းရိုင်းသည် စိုပြေနေ၍ ဦးသုခ
 ဆိုသြနေသည်။ ဒီနေ့ သမီး မိန်းမပီပီသသနဲ့ ချက်ပြုတ်စီမံထားတာပါ
 ဆားဟု ကျေနပ်ရပြန်သည်။

“အဖေ ဗိုက်ဆာနေပြီမို့လား၊ အားရပါးရ စားနော် ရော
 ထက်ဆေးရည်”
 သိသိသာသာ ပြောင်းလဲနေသော သမီးကို မသိမသာ အကဲ
 ဆတ်ရင်း

“ငါ့သမီး ဒီနေ့ထူးခြားနေပါလား”
 “ထူးခြားဆို သမီး အလုပ်ဝင်နေပြီ ဖေဖေရဲ့”
 ချဉ်ရည်ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ အရည်ဟင်းကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်မြည်း

နေရင်းမှ နားကြားများလွှဲသလားဆိုသော အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ

“ဘယ်လို အလုပ်ဝင်နေပြီဟုတ်လား ဘယ်မှာလဲ”

“ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုမှာ အဖေ့ရဲ့ အဖေ့ကို ဖွင့်တိုင်ပင်ရင် မလုပ်ရဘူးလို့ပြောမှာစိုးလို့ မပြောသေးဘဲ အလုပ်ဝင်တဲ့နေ့မှ ပြောတာ”

“ဒါဆို ဒီနေ့ အလုပ်စဝင်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ လစာက တစ်လ တစ်သိန်းခွဲအဖေ့ဘာမှမလုပ်ရဘူး ဧည့်သည်တွေ အဝင်အထွက်စာရင်းပဲ လုပ်ပေးရတာ”

“ဒါဆိုရင် ဒီထမင်းဟင်းတွေက ငါ့သမီးချက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထမင်းကတော့ သမီး မနက်ကတည်းက ချက်ခဲ့တာဟင်းတွေကတော့ ဆိုင်မှာ သမီးစားရမယ့်ကိုယ်တာကို မစားဘဲ ညည်းသားအဖနှစ်ယောက် ဟင်းဖိုးသက်သာအောင်ဆိုပြီး အိမ်ကိုထည့်လာတာ အရည်သောက်နဲ့ ငပိတို့စရာကတော့ လမ်းထိပ် ဒေါ်ပုဆိုင်က ဝင်ဝယ်တာလေ၊ အဖေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်လေး စားရအောင်လို့”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကွက်ကျအောင် စိမ့်ဓာတ်သွားသော သမီးဖြစ်သူ၏ပြောင်းလဲမှုကိုတော့ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်။

“အေးလေ အိမ်မှာ အပေါင်းအသင်းပေါင်းစုံခေါ်ပြီး တစ်ခုခုနဲ့အိမ်ပွယ်မဲ့နေတာထက်စာရင် ခုလို အလုပ်အကိုင်လေးနဲ့ဆိုတာက ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ပေါ့၊ နို့ဆိုရင် ငါက မျက်စိနောက်ပြီး စောခိုင်ထွန်းလက်ထဲ

ထည့်ပေးမိဦးမယ်”

“ဟာ အဖေကလည်း အဲဒီလူပိုက်အကြောင်း မပြောပါနဲ့ သမီး အိမ်ထောင်ဖက်က သူ လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး၊ အဖေလည်း သမီးအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ရှာပေးစရာမလိုဘူး၊ သမီးကလည်း တွေ့ကရာ သာကုန်းလေးတွေကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် စိတ်မကစားဘူး အဖေရဲ့ သမီးနဲ့ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုး သင့်တော်တယ်ဆိုတာ သမီးကိုယ်တိုင် ဆွဲချယ်တတ်ပါတယ်”

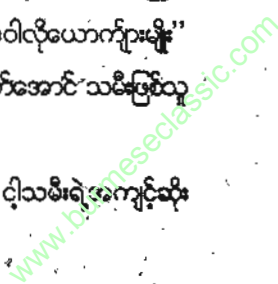
စကားတွေ ထူးပြီးတတ်နေသော သမီး၏ရွေးချယ်မှုက ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ သိချင်မိသည်။

“ဒါဆို ညည်းရွေးချယ်မယ့်ယောက်ျားက ဘယ်လိုအတန်းအစားထဲကလဲ”

“အဟိ အဖေ မရယ်နဲ့နော်”
အဖေထဲကို ပုစွန်ထုပ်အကောင်ခပ်ကြီးကြီးတစ်ကောင် ခပ်ထည့်သွင်း အရှက်ပြေရယ်လိုက်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက် လင်ကြောင်း သားကြောင်းပြောရတာ မျက်နှာတော့ပူသားဟု ဦးသူခ ထင်မိသည်။

“သမီးရွေးချယ်မယ့်ယောက်ျားမျိုးက ငါ့အဖေလိုယောက်ျားမျိုး”
အကောင်းကြိုက်တတ်သူဟု ပြောရလောက်အောင် သမီးဖြစ်သူ ဆွဲချယ်မှုက မှန်ကန်နေသည်။

“အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ရင် ငါ့သမီးရဲ့အကူအညီ

ညာဉ်ဆိုးတွေကို ပြင်မှရမယ်၊ အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုး စကား ကြားဖူးတယ်မို့လား။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်က တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကိုယ်ရည်သွေးထားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ သမီး အရင်လို အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဂလေမရိုက်တော့ပါဘူး၊ အခုဆို အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဖြစ်သွားပြီ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အဖေမသိအောင်ယူထားတဲ့အကြွေးတွေကိုလည်း ဆပ်နိုင်တယ်မယ်”

“လိမ္မာပါပြီဆိုတာကို ပါးစပ်က ပဲလှော်ဝါးသလိုထိုင်ပြောမယ့်အစား လက်တွေ့လုပ်ပြနိုင်ရင် ကိုယ့်အရည်အသွေး ကိုယ်မြှင့်ရေးကော်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေရဲ့”

“ကဲ ကဲ စား ထမင်းစားပြီးရင် အဖေ ရပ်ကွက်အစည်းအသွားရဦးမယ်”

သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောခြင်းကိုရပ်ပြီး ထမင်းကြသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ဦးသူခရင်ထဲမှာ လမင်းသာနေသလိုခံစားနေရသည်။

အခန်း (၁၁)

“မကြေးမုံကို စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား မေမေ”

“မဆိုးဘူး သားရဲ့ ကောင်မလေးက လုပ်တာကိုတော့ စေတနာတယ်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ သပ်ရပ်တယ်၊ လာဘ်လည်းမြင်တယ်” ဘယ်သူ့ကိုမှ မချီးမွမ်းဖူးသော မေမေသည် မကြေးမုံကိုတော့ ချီးမွမ်းပါသည်။

“ကြီးကြီးရေ သနပ်ခါးသွေးပြီးပါပြီ ရေနွေးလည်း ခပ်ပြီးပါပြီ ချိုးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခပ်ရိုရိုရပ်ပြီး လှမ်းပြောသော မကြေးမုံအံသံကြားမှ သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားပြီး

“ဪ အေးပါ ကဲ သားရေ မေမေ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊

ဦးရင် သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းစားကြရအောင်”

“ဟုတ် မေမေ ရေကိုအကြာကြီးမချိုးနဲ့နော် အအေးပတ်မယ်”

“ကြေးမုံ ရေခဲခွေးနဲ့စပ်ပေးထားပါတယ်”

မိုးဒေဝါကိုပါ လှမ်းပြီးဖြေရှင်းပြနေသော ကြေးမုံကို ကျေးဇူး တင်သောအပြုံးဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြီး

“ဒါနဲ့ ချောကလက်တစ်ယောက်ရာ ဘာလုပ်နေလဲ မတွေ့တာ တော်တော်ကြာပြီ”

“ရှင်”

“ချောကလက်ကို မေးတာလေ”

မိုးဒေဝါထံမှ ချောကလက်ကို သတိတရမေးလာသဖြင့် စိတ် ထဲမှာ ကြိတ်ပျော်သွားရသူက မကြေးမုံ ဖြစ်သည်။

“ဪ သူ သူ့အိမ်မှာရှိပါတယ်၊ သူ့အဖေက အိမ်ထဲထဲ အိမ်ပြင်သိပ်မထွက်ခိုင်းတော့ဘူးလေ၊ အိမ်မှာပဲ မိန်းမပီပီသသနဲ့ အိမ်ရှု ကိစ္စတွေကို လုပ်ခိုင်းနေတယ်”

“ဪ”

“အစ်ကိုလေး၊ သူ့ကိုပြောစရာရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားရပြန်သည်။ မိုးဒေဝါက ချောက လက်ကို တွေ့တွေ့ထူးထူး ဘာများပြောချင်လို့ပါလိမ့်ဟူသော သိချင်စိတ် က ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်။

“ဒါဆို သူ့ကိုပြောပေးရမလား”

“နေပါစေ ငုတူမှပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်”

ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးသာ ပြောသွားသော မိုးဒေဝါ စကားကြောင့် မျှော်လင့်ချက်တို့ မွဲသွားပြန်သည်။ တကယ်တမ်း ချောကလက်ကြားချင် ဘာက မကြေးမုံရေ ချောကလက်မှာ ချစ်သူရှိလား၊ သူ့အကြောင်းလေး သူ့ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါဗျာ၊ ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော် ချစ်နေမိ လို့ ဖြစ်နိုင်ရင် မကြေးမုံက ချောကလက်ကို ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်နေ ကြောင်း ပြောပြပေးပါလားဗျာ” ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေကိုပဲ ကြားချင်ခဲ့တာ

ခုတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက မျှော်လင့်ချက်စကားလုံးတွေသည် စိတ် ထဲမှာသာ လွင့်မျော၍သွားသည်

ဒါ့အပြင် ကိုယ်လုပ်နေသည့်လုပ်ရပ်တွေသည် ကိုယ့်အတွက် အိတ်ထယ်ရှိသလောက် မိုးဒေဝါအတွက်တော့ ဘာမှမဟုတ်သည့် ကလေး ထားအကွက်တွေအဖြစ်နှင့် လှောင်ရယ်ချင်စရာသက်သက် ဖြစ်တော့ ထားဟုတွေးပြီး သိမ်ငယ်သွားမိပြန်သည်။

“မကြေးမုံ”

မိုးဒေဝါ ခေါ်သံကြားတော့မှပင် အတွေးတို့ ပျက်ပြယ်သွားကာ

“ရှင် အစ်ကိုလေး”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ငိုက်နေတာလား”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချတော့နေသော မကြေးမုံကို ဖိုးဒေဝါ အမြင်နှာ
အိပ်ငိုက်နေသည်ဟု ထင်သွားပုံရသည်။

“မ မငိုက်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဒါဆို ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တော့လေ”

“ဟုတ် ပြင်ပြီးပါပြီ အစ်ကိုလေး ဟင်းရည်တစ်မျိုးပဲ စားခါ
မှ ထည့်ဖို့ပဲကျန်တာ”

“ဪ ဟုတ်လား ဒါဆို ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေ လဲဖို့လုပ်ဖို့
မလဲတာ နှစ်ပတ်ရှိသွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး ကြေးမုံ ခုပဲလဲလိုက်ပါမယ်”

အရာရာကို ကြိုတင်၍ လာဘ်မြင်တတ်သော ကြေးမုံအလိုက်
သိတတ်မှုတွေသည် ယခုအချိန်ထိတော့ ဖိုးဒေဝါတို့သားအမိအတွက်
စိတ်အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ခု မဖြစ်သေး။

“ဪ အစ်ကိုလေး”

တစ်စုံတစ်ခုပြောချင်ဟန်ဖြင့် မဝံ့မရဲလှမ်းခေါ်သော မကြေး
မုံကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မကြေးမုံ”

“ဟိုလေ ဟို”

“ပြောပါ ဘာလဲ ငွေလိုလို့လား”

ကိုယ်ပြောချင်တာက တစ်မျိုး၊ သူ့ထင်ကြေးကတစ်လွှဲ မကြေး

မုံ ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ခါလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူး မကြေးမုံ ငွေမလိုပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့ ချောက
လက်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲလို့ မေးချင်လို့ပါ”

“ဪ ချောကလက်က ပွင့်လင်းတုန်းကလေးပါ။ ခုတစ်လော
အင်တစ်ယောက်ရဲ့ဆုံးမမှုအောက်မှာ လိမ္မာနေတယ်ဆိုတော့ သူ့အတွက်
ပိုကောင်းတာပေါ့”

သိမ်မွေ့သော ဝေဖန်မှုတွေက မကြေးမုံ ရင်တွေကို တလုပ်လုပ်
ခုန်စေသည်။

“သမီး ညည်းအလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှုကိစ္စတွေကို မလုပ်စဖူး လုပ်နေရ၍ ပင်ပန်း
နေသော ချောကလက်ကို အဖေ မေးသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ် အဖေ”

“အေး အေး အရမ်းပင်ပန်းတယ်ဆိုရင်တော့ ထွက်နော် အဖေ
ဈာနေတာနဲ့တင် တို့သားအဖနှစ်ယောက် ငုံ့လုံ့လောက်လောက်စားလို့
ရနေတာပဲ”

“မပင်ပန်းပါဘူး အဖေရယ်၊ အလုပ်ရှိနေတော့ သမီးလည်း”

စိတ်မရွံ့တော့ဘူးပေါ့ နောက်ပြီး ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ဖော
ဖော်သီသီ သုံးရစားရတော့ အဖေလည်း သမီးအကြွေးငွေ့ကို လိုက်

ရှင်းစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

သိတတ်လိမ္မာစပြုလာသော သမီးဖြစ်သူကြောင့် ဦးသုခ စိတ်အေးသလိုလိုတော့ ခံစားမိသည်။

“ဒါနဲ့ အဖေ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ရော တွေ့သေးလား”

သားအဖနှစ်ယောက် အိပ်ရာကိုယ်စီဝင်ကာ အိပ်ရာတွင်းမှ စကားလှမ်းပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“မိုးဒေဝါလေ”

“ခုတစ်လော မတွေ့ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေးကြည့်တာပါ”

မိုးဒေဝါကို ကိုယ့်သမီးကြိုက်ပြီးသဘောကျနေသည်ဆိုတာ ဦးသုခ မရိပ်မိဘဲရှိပါမလား။

ကိုယ့်သမီးလို ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မိုးဒေဝါလို တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့် လူငယ်လေးက မေတ္တာသက်ဝင်ပျံ့မလားဟု တွေးပြီး စိတ်မောနေရသည့် ဖခင်တစ်ယောက်။

“မိုးဒေဝါကို သမီးရဲ့ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ထားတယ်ဆိုရင် သူ ကိုယ့်ကိုနှစ်သက်လာအောင် သမီးက ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ်မြှင့်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

အဖေ့ကိုသာ ဟုတ်ကဲ့ပြောနေရသည် ချောကလက်ခေါင်းတွေ ခိုဝှေ့ဝှေ့ဖြစ်နေသည်။

လက်တစ်ဖက်က ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ယောင်ယမ်းပြီးစမ်းကြည့်မိ ထိုက်သည်။

“ဘုရားရေ ကိုယ်တွေ့ပူနေပါလား”

သိတတ်လိမ္မာသော သားလေးမို့ ပီတိအပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်
လိုက်ပြီး

“ဒါဆို မေမေ ဘုရားခန်းဝင်တော့မယ်နော် သား”

“ဟုတ် မေမေ”

ထိုစဉ် မိုးဒေဝါ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းပြည့်သံထွက်လာသည်။
အတွက် ဘုရားခန်းဘက် ခြေဦးလှည့်နေသော မေမေမှာ ဘယ်သူ့ဆီက
ဖုန်းများလဲဟူသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်သည်။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းသံက တိုးသက်နေ၍ မနည်းဖုန်းထူးရသည်။

“ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျ”

“ဪ မကြေးမုံ ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မလာသေးတာလဲ”

မိုးဒေဝါ အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဪ နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား ဒါဆိုရင်တော့ အိမ်မှာ
နားလိုက်ပါ သက်သာတော့မှ လာခွဲ”

မိုးဒေဝါ လိုရင်းတိုရင်းပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ မေမေရေ မကြေးမုံ ဖုန်းနေလို့တဲ့ ထင်တော့ထင်တယ်၊
မေမေက သူတစ်ယောက်ထဲ အုတ်ကန်လှယ်နေတာ အအေးပတ်သွားတယ်
ထင်ပါရဲ့”

“အေးလေ ဆေးဖိုးလေးဘာလေး ပေးရအောင် သူတစ်ယောက်နေ

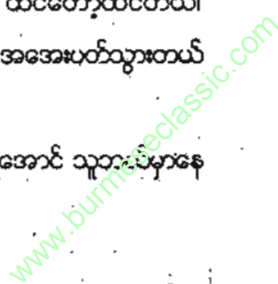
အခန်း (၁၂)

“မေမေရေ မကြေးမုံ ခုချိန်ထိ မရောက်သေးပါလား၊ မနေ့က
မေမေ့ကို ဘာပြောသွားလဲ”

မနက်စာ ဘာမှမစီစဉ်ရသေးသောမြင်ကွင်းကြောင့် မကြေးမုံ
မလာသေးဘူးဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် မိုးဒေဝါ အိပ်ရာ
နီးလျှင် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မနက်စာက အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးသား။

“မေမေ့ကို ဘာမှပြောမသွားဘူး သား၊ သူ လာနီးလာနီးနဲ့
စောင့်နေတာနဲ့ မေမေလည်း မနက်စာ မပြင်လိုက်မိဘူး၊ ခုပဲ ပြင်လိုက်
မယ်လေ သား”

“မေမေ ဘုရားခန်းဝင်မလို့မို့လား ရတယ် သားပဲ ပြင်လိုက်
တော့မယ် မေမေ”

မှန်းလည်းမသိဘူးကွယ်”

လိမ္မာသိတတ်သော မကြေးမုံကိုတော့ ဒေါ်ရွှေရည် ကရုဏာ သက်မိပါသည်။

“ချောကလက်အဖေရဲ့ကားဂီတိကို သွားမေးရင်တော့ ရတယ် မေမေ”

ချောကလက်နာမည်ပါလာ၍ ဒေါ်ရွှေရည်မျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းမာသွားသည်။

“ချောကလက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုတော့ သွားမမေးနဲ့နော် သား။ သွားစမိရင် အဆုံးသတ်လို့မရပဲနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ကဲ သားဖိုက်ဆာပြီ ဝင်ပြီးပြင်ဆင်လိုက် ဦးမယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲကို မိုးဒေဝါ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“မိချော ထ ဆေးခန်းသွားကြမယ်”

အဖျားကြီးပြီး တဟင်းဟင်းညည်းတွားနေသော သမီးကိုကြည့် ပြီး ဦးသုခ စိတ်ပူကာ ကားမထွက်ဖြစ်သေး။

“ဆေးသောက်ထားတယ် အဖေ၊ ညနေမှပဲ သွားတော့မယ်”

ခေါင်းမာလွန်းသော သမီးကိုကြည့်ပြီး ဦးသုခ သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်ချကာ

“ဆေးသောက်ထားတာ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ဆေးမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆရာဝန်နဲ့ပြုမှ အဖျားကြီးရင် ဆေးထိုးပေးမှာမို့ ဝေဒနာအကြာကြီး မခံစားရတော့ဘူးပေါ့ ကဲ ထ စကားထပ်မများနဲ့ မေဇင့်ကိုခေါ်ထားတယ် သူပါဆေးခန်းလိုက်ပေးလိမ့်မယ်”

ထပ်ငြင်းနေလျှင် အဖေ စိတ်တိုရုံပဲရှိတော့မှာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံကိုကဲနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်ပြီး ဆေးခန်း သွားဖို့ သင့်တင့်သောဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး အဖေအဆင်သင့်စောင့်နေသော ကားဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မေဇင်ပါ ရောက်လာသည်မို့ ကားတံခါးကို မေဇင်က ကြို ဖွင့်ပေးသည်။ ချောက်လက် ဖျော့တော့သော မျက်နှာဖြင့် မေဇင်ကို ကြည့်ကာ

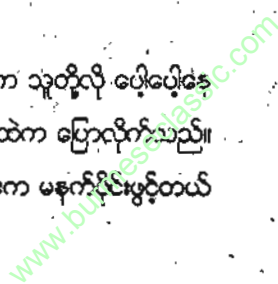
“နင်ရော အလုပ်မသွားဘူးလား မေဇင်”

“ငါလား အူဟဲ ငါမနေကစီ အလုပ်ပြုတ်သွားပြီလေ၊ ပျက်ရက် တွေများလို့တဲ့ ကောင်းတယ် ဒါမှ အနားရမှာ”

ပေါ့ပျက်ပျက် ပြောနေသော မေဇင့်စကားကြောင့် ဦးသုခ သေမိသောမဲ့လိုက်ပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

ကိုယ့်သမီး ပေါ့ပျက်ပျက်နေခဲ့တာတွေက သူတို့လို ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်လို့ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေး ရတနာလမ်းခေါ်က ဆေးခန်းက မနက်ပိုင်းဖွင့်တယ်

အဲဒီကိုသွားပါလား”

“အေး အေး”

မေဇင် အကြံအတိုင်း ရတနာလမ်းဘက်ကို ဦးတည်ပြီး မောင်းလိုက်သည်။

မေဇင်ပြောသည့်ဆေးခန်းက မိုးဒေဝါတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တွင်ရှိသည်ဆိုတာ ဦးသုခရော့ ချောကလက်ရော သိသည်။

အလိုက်သိသော သူငယ်ချင်းလေးမို့ ချောကလက် မေဇင်ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးပြလိုက်သည်။ မေဇင် မချိုမချစ်ပြုံးပြီး လက်မထောင် ပြသည်။

နေမကောင်း၍ မိုးဒေဝါမျက်နှာကို ဒီနေ့မမြင်ရတော့လောက် ဘူးဟု ထင်မိတာ ခုတော့ မေဇင်အကြံကြောင့် တွေ့ရတော့မည်မို့ စိတ်ထဲမှ ရောဂါတစ်ဝက်သက်သာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အခန်း (၁၃)

ဆိုင်စာချုပ်ချုပ်ရန် ခြံထဲမှ ကားမောင်းထွက်လာသော မိုးဒေဝါ ကြည့်တွေ့ကာ အိမ်ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဆေးခန်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟင် ဟိုမှာ ဦးသုခရဲ့ကားပဲ နေမကောင်းဘူးထင်တယ်” တွေ့ချင်နေတာနှင့်အတော်ဖြစ်သွား၍ ကားကိုလမ်းဘေးတွင် ဝရံကာ ဦးသုခ ကားနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဆေးခန်းထဲမှ ချောကလက်နှင့်မေဇင် ထွက်လာသည်။ မေဇင် ကြည့်လော့သော ချောကလက်မှာ အရင်လို လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကျယ်ထဲ ညှိုးလျှော့နေသည်။

“ချောကလက်”

မိုးဒေဝါကိုမြင်လိုက်တော့ ချောကလက် အပြုံးခပ်ယဲ့ယဲ့ဖြင့် တုန့်ပြန်သည်။

“ကိုမိုး”

“နေမကောင်းဘူးလား ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုယ်က ဦးလေးကား တွေ့လိုက်လို့ ဦးလေးနေမကောင်းဖြစ်တယ် ထင်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုမိုးဒေဝါရေ မနေ့က တစ်ခါမှမလုပ်စဖူး အုတ်ကန်လှယ်တယ်တဲ့လေ ဒီတော့ ဖျားပြီပေါ့”

“ဗျာ အုတ်ကန်လှယ်တယ် ဟုတ်လား”

မကြေးမုံ အုတ်ကန်လှယ်၌ နေမကောင်းဖြစ်နေပြီဟု သိထား၍ ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားကာ

“မကြေးမုံလှယ်တာကို ပြောတာလား”

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးလိုက်သည်။ ချောကလက် မေဇင်္ဂါ မသိမသာ လက်ကုတ်သည်။ မေဇင်္ဂါ မမူ။

“မဟုတ်ဘူး ချောကလက် လှယ်တာကို ပြောတာလေ”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မေဇင်္ဂါ လှမ်းဟန်လိုက်သော ချောကလက်ကို မေဇင် အူကြေးကြောင် ပြန်ကြည့်ပြီး

“နင်ပဲ စောစောက ပြောတာလေ ဝါ မနေ့က အုတ်ကန်လှယ် လိုက်လို့ ဖျားတာလို့ပြောပြီး”

အထူအပါး နားမလည်သော မေဇင်္ဂါကို ချောကလက် ဘယ်လို မျက်ရိပ်ပြု၍ မရ။

“ဟော မောင်မိုးဒေဝါပါလား”

ဆေးဖိုးရှင်ပြီး ထွက်လာသော အဖေနှုတ်ဆက်သံကြောင့် ဝေဝေဝါဖြစ်နေသော မိုးဒေဝါ အာရုံကိုပြောင်းသွားစေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး အပြင်သွားခါနီး ဦးရဲ့ကားကိုဆေးခန်းရှေ့မှာ တွေ့လိုက်လို့ ဦးဖျားတစ်ခုခုဖြစ်သလားဆိုပြီး လာကြည့်တာပါ”

“ဦးလေးဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး မင်းညီမဖြစ်တာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဪ ဒါနဲ့ မကြေးမုံလိပ်စာလေးများ သိမလား သိဘူး မေမေက သူ့အိမ်သွားပြီးတော့ ဆေးဖိုးဝါးခလေး ပေးချင်လို့ ခေါ်လေ”

တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော နာမည်မဲ့ ဦးသူခ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွေ့တာ

“မကြေးမုံ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ မကြေးမုံဆိုတာ”

အလိမ်ပေါ်တော့မည့် အခြေအနေရောက်နေသဖြင့် ချောကလက် လန့်ဖျပ်ကာ ဖျားတာပင်ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိအောင် လူက ခြေကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့စဉ် မိုးဒေဝါဆိုမှ ဖုန်းပြည်လာသည်မို့ စကားစဖြတ်ကာ မှီရောက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ကိုရှင်းရေ ကျွန်တော် ခုပဲထွက်လာတော့မှာ လမ်းပေါ်တော့ ရောက်နေပြီ”

မိုးဒေဝါ ဖုန်းပြောနေတော့မှ ချောကလက် သက်မတစ်ချက် မသိမသာချကာ မေဇင့်ကို အမွေစိန်မဟု မသိမသာ အပြစ်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ပိုင်ရှင်တွေရောက်ပြီလား အိုကေ ခုပဲထွက်လာတော့ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရောက်ပြီ”

မိုးဒေဝါ ဖုန်းပိတ်ပြီး ဦးသုခကို အပြုံးဖြင့်ခေါင်းညိတ်ကာ

“ကဲ ဦးလေးရေ စာချုပ်ကိစ္စမို့ ချက်ချင်းသွားမှဖြစ်မှာ ခွဲပြုပါဦးခင်ဗျ”

“အေးကွယ် နောက်မှတွေ့ကြတာပေါ့”

မိုးဒေဝါ ထွက်သွားတော့မှ ချောကလက် အသက်ကိုပုံပြန်ရှုနိုင်တော့သည်။ ဒါတောင် အဖေက မပြီးသေး။

“မိချော မကြေးမုံဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ ညည်း သူ့ချင်းလား”

“သမီးလည်း မသိဘူးလေ အဖေရဲ့ သမီး သူငယ်ချင်းထဲမှာ မကြေးမုံဆိုတာ မရှိပါဘူး”

ဦးသုခ စိတ်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ တိုးဝင်သွားသလို ကိုယ်က သမက်တော်ချင်နေသော လူငယ်လေးနှုတ်မှ ကိုယ့်သမီးဟောင်း

သူ့ စာခြားမိန်းကလေးနာမည်ကို အရေးတယူ ပြောနေသဖြင့် သမက်ထက်ရဖို့မျှော်လင့်ချက်က အားလျော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

မကြေးမုံဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ နာမည်ကတော့ ရိုးသားပြီး ဣန္ဒြေရစေသော နာမည်မျိုး။ လူကရော သမီးထက်ပိုပြီးလှပလား။ ဒါမှမဟုတ် သမီးလောက်မလှတဲ့ မိန်းကလေးလား။

ရင်ထဲမှာ သိချင်စိတ်တွေက ငါးပြေမ ဆားပက်သလို ဖျတ်ဖျတ်လူး၍နေသည်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံခြုံစိတ်က သမီးကိုငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်လောက်ပင် စိုးရိမ်ပူပန်ရိပ်ရိမ်မနေ။

ကိုယ်ကပဲ လောဘတက်နေသလားပင်။

အောက်သိက္ခာမရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကြိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်ရုပ်ဖျက်ပြီး အိမ်ဖော်သွားလုပ်ရသလားဆိုပြီး ရှက်ရှက်နဲ့ အသေ
စော်မှားဟာ”

သူ့အမှားကြောင့် မေဇင် မျက်နှာငယ်ဖြင့် ငြိမ်နေရှာသည်။

“နင့်အဖေက အခုမသိလည်း တစ်ချိန်တော့ သိမှာနော်၊

အခုကလက် နင် အဲကျရင် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“အဲဒီအချိန်ရောက်မှ ရောက်တဲ့အလျောက် ကြည့်ရှင်းမယ်ဟာ

လာလော့ဆယ်တော့ ငါ သူ့အမှားမှာနေခွင့်ရချင်တာပဲ သိတယ်ဟယ်၊

အဲဒီရင်လေ ငါ သူ့အခန်းထဲတောင် ဝင်လို့ရတယ်၊ တစ်ခါတလေ သူ့

အခန်းထဲမှာ ငါနဲ့သူနှစ်ယောက်ထဲ အတူတူရှိနေတယ် ရင်တွေခုန်လိုက်

တာမှ အရမ်းပဲ”

မိုးဒေဝီ အကြောင်းပြောနေရလျှင် ချောကလက်နည်းသားတွေ

ညှိ ဝိုးတိမ်တွေကို ခိုးစားနေရသလို စံစားမှုက ငြိမ်ငြိမ်လေး။

မေဇင် မှဲ့ညွှာသည်။

“ဟွန်း နေမကောင်းတဲ့လူမမာတဲ့ ပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“အချစ်ကို နင်မှ မခံစားဖူးသေးတာ မေဇင်ရဲ့ ငါလေ သူ့

အမှားမှာနေခွင့်ရနေတာကိုက ငါ့ဘဝရဲ့တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သူ့ကိုအပ်

ပေးတာရသလို အရမ်းနွေးထွေးတယ်”

“ဒါဆို နန္ဒစိုးတို့ကရော သူ့ကိုလည်း နင်ချစ်ခဲ့တာပဲလား”

အခန်း (၁၄)

“နင် တော်တော်ရွှေတာပဲ မေဇင်ရာ”

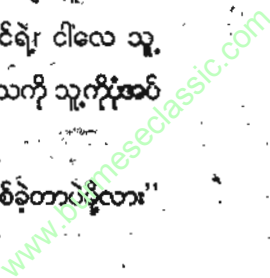
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေဇင်ကို အပြစ်တင်စကားပြောလိုက်
သည်။

“ငါလည်း နင် အကွက်ရွှေထားတာကိုမေ့ပြီး နင့်ရဲ့ကိစ္စကို
မျက်နှာလိုမျက်နှာရ စကားပြောဖူးတယ်ရှိအောင် ပြောကြည့်လိုက်တာပဲ
ဟယ်”

“နင်စကားပြောချင်တာကနောက် စောစောက ကိုမိုးသာ ဖုန်း
ဝင်မလာရင် ငါတော့ အဖေရှေ့မှာအလိမ်ပေါ့ပြီ၊ ငါက မကြေးမုံဆိုတာ
ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲဆိုပြီး ညာထားတာဟဲ့”

“အေးလေ ခု အလိမ်ပေါ့မခွားတာ”

“အလိမ်ပေါ့ခဲ့ရင် အဖေက ငါ့ကို မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အဲဒါ

“ဟင့်အင်း အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး၊ အပျော်တမ်း တွဲရုံသတ် သက်ပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး လုံးဝ အနှစ်မဲ့တယ်”

“နင် မိုးဒေဝါကို ကြိုတင်ပြီး မိုးနေတာကို သူ့သိရင် နင့်ကိုကိုင် ရှာမှာနော် အဲဒီကျရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

နန္ဒစိုးကလည်း ဝန်ခံလှည့်ဆိုတော့ မေဇင် သိသည်။ အတိုင်းတော့ အလွတ်ပေးမည်မဟုတ်။

“ခေါက်ထားစမ်းပါဟာ ဘာမှအခြေအမြစ်ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ် ပါဘူး၊ သူနဲ့ငါက ချစ်သူလို့လည်း ပြောလို့ရလောက်အောင် ဘယ်တော့မှ နှုတ်ညှပ်သားခွဲတာမဟုတ်ပါဘူး တွေ့တာနဲ့ ငါ့ကိုမာန်ဖီပြီး သဝန်တို့နဲ့ တတ်တဲ့ကောင်”

“အဲဒါ နင့်ကိုချစ်လို့ပေါ့ဟဲ့ နင် တခြားကောင်တွေနဲ့ အထည် တွဲတာမဟုတ်လို့ သူ လက်ရှောင်နေပေမယ့် တကယ်အတည်ကြီးဆိုရင် တော့ သူ ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင် ဘယ်လောက်ရှုပ်ရှုပ် သူ ဘယ် လောက်ပွေပွေ အချိန်တန် သူ့လက်ထပ်ရမယ့်သူက နင်ပဲတဲ့”

“ငါကတော့ နီးယဲ”

ဆေးတစ်လုံးတို့ပြီး ဗိုက်ထဲကို အာဟာရလေးဖြည့်လိုက်တော့ ချောကလက်တို့ လေသံက အဖျားတက်သံပင်မကြားရလောက်အောင် မာဆတ်နေသည်။

“အေးပါ နင်နီးသလို သူကလည်း နင့်ကိုနီးပါစေလို့ ငါ သိ

တောင်းပါတယ်ဟာ”

“ချောကလက် ချောကလက်ရေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စကားဝိုင်းထဲသို့ အိမ်အပြင်မှ နန္ဒစိုး၏ ခေါ်သံက ဝင်ပြီးဖျက်လိုက်သည်။

“ဟော သေခဲဦးမယ် ခုပဲ ဒင်းအကြောင်းပြောနေသေးတာ”

မေဇင် ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး နန္ဒစိုးဝင်လာလျှင်ထိုင်ဖို့ နေရာ ရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။ နန္ဒစိုး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

“နင် နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်”

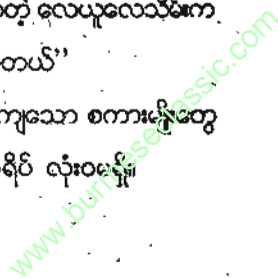
“ဒီလောက် ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတဲ့ သံခဲမ ဘာလုပ်လို့ ဖျားသွား ရတာလဲ ကြည့်ပါဦး မျက်နှာပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးက ချောင်ကျ သွားတယ်”

“ဟဲ့ ငါက ဘာလုပ်လို့ ဖျားရမှာလဲ အသွေးအသားခွဲတည် ဆောက်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပဲ နေထိုင်မကောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါဟာ သွားတွေလည်း ကျွတ်ထွက်ကုန်ပါ

မယ်၊ တကတည်း လူနာသတင်းမေးတဲ့သူကို ပြောတဲ့ လေယူလေသိမ်းက နှစ်တစ်ထောင်အငြိုးနဲ့ဖျား ပြောနေသလားမှတ်တယ်”

နှစ်ယောက်သားတွေလျှင် ဘုံဘောက်ကျသော စကားမျိုးတွေ နှိပ် ပြောနေကျမို့ နန္ဒစိုးမျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသရိပ် လုံးဝမရှိ။

“ငါ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်။ ငါတို့အဖွဲ့တွေ ငွေဆောင်သွားကြ မလို့ နင်တို့ပါလိုက်ခဲ့ကြ ကုန်ကျစရိတ်လည်း ငါပဲ ဒကာခံမှာမို့ အဝတ် ထုပ်လောက်ပဲ ယူလာကြ၊ ငွေတစ်ပြားမှပါစရာမလိုဘူး”

မေဇင် အားတက်သွားကာ

“တကယ်လား ဟဲ့ ချောကလက် ငါတို့ငွေဆောင်မရောက်မှူး ဘူးဟာ လိုက်သွားကြရအောင်”

ငွေဆောင်ဆို၍ ဆတ်စလူးထသွားသော မေဇင်ကိုကြည့်ပြီး ချောကလက် မျက်စောင်းထိုးကာ

“ဒါမျိုးကျရင် ရှေ့ဆုံးက”

“အံ့မယ် နင်ကုရော ခုကျမှ ငြိမ်သွားတာရှိလား။ နို့လိုကတော့ နင်က ရှေ့ဆုံးကလေ”

“ဘယ်လိုလဲ နင်တို့လိုက်ကြမှာမဟုတ်လား”

“လိုက်မယ်”

“မလိုက်ဘူး”

မေဇင်နှင့်ချောကလက် ပြိုင်တူပြောသည်။

“ဟ ဘာလဲဟာ တစ်ယောက်ကလိုက်မယ် တစ်ယောက်က မလိုက်ဘူးနဲ့ နင်တို့ဟာကလည်း ချောကလက် နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲဟာ ငါ့အပေါ် နင်စိမ်းကားနေသလိုပဲဟာ”

နန္ဒစိုး ချောကလက်ကို နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်

ပြီးပြောသဖြင့် ချောကလက် မျက်စောင်းထိုးကာ

“လာပြီး အသားယူမနေစိမ်းပါနဲ့ဟာ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာအကန့်တွေ ရှိလို့လဲ ငွေဆောင်ကို ငါမလိုက်လည်း နင်ရဲ့ကောင်မတွေအများကြီးပါ ဦးမှာပဲ ကြိုက်တဲ့တစ်ယောက်နဲ့ အချောင်ကြုံလို့ရတာပဲ ငါကတော့ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ ဖြစ်နေပြီပို့ နင်တို့နဲ့ လိုက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်ဘူး”

ချောကလက်စကားကြောင့် နန္ဒစိုး ဟက်ခနဲ လှောင်ရယ်ရယ် သည်။ မေဇင်က အပြစ်ရှိသူလို မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်နေ သည်။

“နင် ဘာတွေအကွက်ရွှေ့နေလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်ဟာ ကောင်းပြီလေ နင်အကွက်ကို နင် လှလှပပလေးဖြစ်အောင်ရွှေ့ကြည့်ပါ ဦး ငါကတော့ နင်ပြောသလို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ကြုံလို့ရတာပဲ။ ဟဲ့ မေဇင် နင်လိုက်မယ်ဆိုရင် သဘက်ခါမနက်စောစောထွက်မယ် ငါတို့ လာခေါ်မယ်”

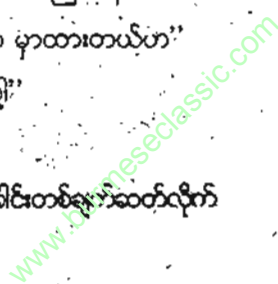
ချောကလက် မလိုက်တော့ မေဇင် မလိုက်ရ။

“ငါတို့မလိုက်တော့ဘူးဟာ ချောကလက်လည်း နေမကောင်း ဘူးဆိုတော့ ငါ့ကိုအမွတ်လုပ်ပေးဖို့ သူ့အဖေက မှာထားတယ်ဟာ”

“ရပါတယ် နင်လိုက်ချင်လိုက်သွားပေါ့”

“ဟင့်အင်း မလိုက်တော့ပါဘူးဟာ”

နန္ဒစိုး စိတ်မရှည်သောအမူအရာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချောင်းဆတ်လိုက်

ပြီး

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ငါလစ်ပြီ”

“အေး”

သံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သော ချောကလက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နန္ဒစိုး ထွက်သွားသည်။ လမ်းသရဲဆန်ဆန်ဝတ်စားထားသော နန္ဒစိုးနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး တည်ကြည်ခန့်ညားသော မိုးဒေဝီကို စိတ်ဖြင့်မှန်းပြီး ယှဉ်ကြည့်သောအခါ တန်ဖိုးချင်းက မိုးနွဲ့မြေလို ကွာဟနေသည်။

နန္ဒစိုးနှင့်ပတ်သက်ခဲ့မိသော ကိုယ့်ရဲ့ပိုက်ခဲမှုကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

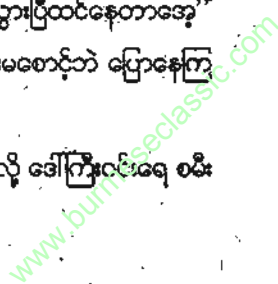

အခန်း (၁၅)

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် အဖျားကျသွားပေမယ့် နလန်ထစ်လည်းဖြစ် ဈေးထဲမှာ ရှင်းစရာရှိတဲ့အကြွေးလေးတွေလည်း ရှင်းချဦးမှာမို့ ချောကလက် မိုးဒေဝီကို တွေ့ချင်ပေမယ့်လည်း အလုပ်မဆင်းဖြစ်သေး။ ဈေးထဲမှ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် မုန့်ဟင်းခါးအရင်ဝင်စားပြီးမှ ဒေါ်လှဆိုင်သို့သွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ကုန်ခြောက်တန်းထိပ်မှ ဒေါ်ဝင်းကြိုင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်သို့ အရင်ဆုံးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟယ် ချောကလက် ငါတို့ဈေးကို သရဲလာခြောက်တာလား။ ငါက ညည်းမလာတာကြာလို့ လင်နောက်လိုက်သွားပြီထင်နေတာအော့” တွေ့လျှင် ပြောမနာဆိုမနာ ပါးစပ်စည်းမစောင့်ဘဲ ပြောနေကြမို့ ချောကလက်ကလည်း ပြန်ပြောသည်။

“လိုက်ချင်နေတာ ခေါ်မယ့်သူမရှိသေးလို့ ဒေါ်ကြီးလင်းရေ စမ်း

က ဒေါ်ကြီးဝင်းသားကိုစောင့်နေတာ ဆရာဝန်ကတော်လှုပ်ချင်လို့လေ”

“အမလေး ကျုပ်က ညည်းလို ငမ္မေးမနဲ့ ကျုပ်သားကို သဘော မတူပါဘူးအေ အကြွေးထူ ချေးထူ အပျင်းထူ အဝွဲထူတဲ့ ထူလေးထူ မိန်းကလေးက ကျုပ်ချွေးမ ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ”

“ဒေါ်ကြီးဝင်း သဘောမတူလည်း ချောက်လက်က မပူပါဘူး သူက အခု သူ့ငွေသားတစ်ယောက်ကို အိမ်ကလီလုပ်နေတယ်၊ အဲဒါသာ မိသွားလို့ကတော့ ချောက်လက်က ဒေါ်ကြီးဝင်းလို အပေါ့စားဆိုင်မျိုးမှာ လာစားမှာမဟုတ်ဘူး”

မေဇင်၏အစ်မ ဘဲဥသည်က ဘဲဥဆိုင်မှလှမ်းပြီး အော်ပြော သည်။ ချောက်လက်ကလည်း အလိုက်သင့်ပင်

“ဒါပေါ့ ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးဝင်းဆိုင်မှာ မချမ်းသာခင်-လာကြီး ပြီး စားထားတာ အဟိ ခစ် ခစ်”

“အစ်မဇွေ ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

ဒေါ်ကြီးဝင်း ချောက်လက်ကို နောက်ပြောင်နေရင်း ဈေးရောင်း နေသူမို့

“အိုးဘဲဥနဲ့ ငါးဖယ်တစ်ခုဆိုတော့ ခြောက်ရာကျပါတယ် အစ်မ ကြီး”

ချောက်လက်ရှေ့မှာ ကျောခိုင်းပြီး ထိုင်စားနေသော ဒေါ်ရွှေ ရည်မှာ လယ်သာလက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်

ပေးသည်။

ထိုအခြေအနေထိ ချောက်လက် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သတိ မထားမိသေး။ ကိုယ်ကျင့်လည်ရာ ကိုယ့်ဈေးကိုယ့်ရုပ်ကွက် ကိုယ့်လူတွေ မို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အသံစာချင်တိုင်းစာနေသည့် ချောက်လက် စကားတွေက တောင်လွတ်နေသည်။

ဒေါ်ရွှေရည် ထိုင်ရာမှထပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်မည်အပြု ဒေါ် ရွှေရည်ထလိုက်၍ လွတ်သွားသောခုံမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ တိုးဝင်လိုက်သော ချောက်လက်တို့ ပက်ပင်းတိုးတော့၏။

ချောက်လက်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်တက်သွားပြီး အရယ် ဇွန်နာလေးမှာ ချက်ချင်းမျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားသည်။

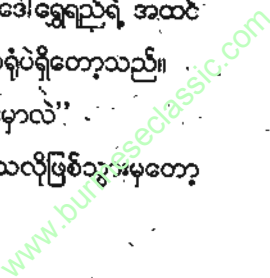
“ဟင် အန်တီပါလား ကျွန်မ အန်တီကိုမတွေ့ဘူး”

ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာကို ဟန်လှုပ်ထိန်းမျက်နှာချိုသွေး ပြီး ပြောနေသော ချောက်လက်ကို အထင်သေးသောအကြည့်ဖြင့်သာ ကြည့်ပြီး ဒေါ်ရွှေရည် ဘာမှမပြောဘဲ ချောက်လက်ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။

ချောက်လက် အဖြစ်က ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲသလိုပင်။ နီယံသရုပ်မှန်ကို ဖော်လိုက်သလိုဖြစ်သွားမှတော့ ဒေါ်ရွှေရည်ရဲ့ အထင် အမြင်သေးစိတ်တွေက ဒီထက်ပိုပြီး ကြီးထွားလာရုံပဲရှိတော့သည်။

“ဟဲ့ ချောက်လက် ထိုင်လေ ဘာနဲ့စားမှာလဲ”

စိတ်ဓာတ်တွေ သွေးပျက်ချောက်ချားသလိုဖြစ်သွားမှတော့

စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

“မစားတော့ဘူး ဒေါ်ကြီးဝင်းရာ ဒေါ်လှဆိုင်အရင်သွားလိုက် ဦးမယ်”

“ဟော့တော် ညည်းစိတ်က ဖျောက်စိတ်ပါလား၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး”

ရှုပ်ထွေးသောစိတ်တွေဖြင့် ဒေါ်လှဆိုင်ဘက်သို့ လေးလံသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကိုယ့်ကိုအထင်သေးနေပါတယ်ဆိုကာမှ ပက်ပင်းတိုးရတယ် လို့။

“နေကောင်းသွားပြီလား မကြေးမုံ”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း စကြားလိုက်ရသော ဒေါ်ရွှေရည်၏အမေ ကြောင့် ချောက်လက်စိတ်တွေ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မဝံ့မရဲကြည့်လိုက် သည်။ ပြီးမှ ငါဟာ ချောက်လက်မဟုတ်ဘူး မကြေးမုံပဲဟု ရဲဆေးတင်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသွားပါပြီ ကြီးကြီး”

“ဟော့ မကြေးမုံ ရောက်လာပြီပဲ အလုပ်ဝင်တာ နေရော ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းသွားပါပြီ ဒီရက်ထဲ ကြီးကြီးတို့ ကြေးမုံကြောင့် ပင်ပန်း သွားရပြီ ဒီနေ့တော့ ကြေးမုံ အိမ်အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်သွားပါမယ်

နှင်း”

ကိုယ့်ဘက်က ပျက်ကွက်မှုကြောင့် မကြေးမုံနှစ်ဆယ့်လုပ်ပေးဖို့ အတိပေးလိုက်သည်။

“အို ဘယ်နှယ် နှစ်ဆယ့်ရမှာလဲ၊ နေမကောင်းပြန်ဖြစ်ပါဦး ဆယ်ကွယ်၊ မနေ့ကတော့ မကြေးမုံရဲ့ညီမကို ဈေးထဲမှာတွေ့လိုက်သေးတယ် စကားပြောဆိုနေပုံများ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေတောင် မပြောခဲ့တဲ့စကားမျိုး ဆရာကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောနေတာကွယ်၊ နားတောင်ရှက်လို့ စားနေ ထဲ့ မုန့်ဟင်းခါးတောင် ဆက်မစားဘဲ ထလာရတဲ့အဖြစ်၊ အခုလည်း ချမ်းသာတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အပိုင်ချည်ဖို့ဆိုလား ဘာလား ဘွယ်”

ချောက်လက်အကြောင်းကို ရှုတ်ချပြစ်တင်နေသော ဒေါ်ရွှေရည် စကားကြောင့် မိုးဒေဝါ အားနာသွားပုံရကာ

“ဟာ မေမေ ဘယ်နှယ် သူညီမအကြောင်းကို သူ့အစ်မပြော နေတာလဲ၊ မကြေးမုံကို အားနာစရာကြီး”

“မေမေလည်း အားနာပါတယ် ဒါပေမဲ့ မေမေ ဒီလိုပြောမှ မကြေးမုံက သူ့မိဘတွေကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြပြီး သူ့မိဘတွေက အိမ် နီးကလေးကိုဆုံးမလို့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး မကြေးမုံ သူ့အဖေကို ပြောပြပေး ခဲ့မယ်” သူက မိခင်ရဲ့ဆုံးမမှုအောက်မှာ မကြီးပြင်းခဲ့ရတော့ အရွယ်

ရောက်တဲ့အထိ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တဲ့စိတ်က သူ့ကို တန်ဖိုးဖြတ်နေသလို ဖြစ်နေတယ်”

“သူ့မှာ အမေ မရှိတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တကယ်တော့ သူက သနားဖို့အရမ်းကောင်းပါတယ် သူ မွေးပြီးကတည်းက သူ့အမေက မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးရှာတာပါ။ မိခင်မဲ့ နို့ဦးရည်ကိုတောင် မသောက်ခဲ့ရပါဘူး”

ဒေါ်ရွှေရည် မျက်နှာပေါ်မှာ တင်းမာရိပ်တွေ အရောင်အနည်းငယ် ဖျော့သွားသည်။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ငွေ့အောက်မှာ မကြီးပြင်းခဲ့ရမှတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်မှာလာပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တော့မှာလဲ။

“အေးလေ ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ကုသိုလ်ကံပေါ့။ ကြီးကြီးတို့ထိ ကျွန်ုပ်တို့ကွာကို တန်ဖိုးထားတဲ့သားရိတ်မိခင်တွေကျတော့ ကိုယ့်သားကို အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ငြိစွန်းမှာကို သေလောက်အောင်ကြောက်ကြောက်ပဲ”

“ကဲ မကြေးမုံရေ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ဆိုင်သွားမှာမို့ မနက်စာကို ခပ်မြန်မြန်လေး ပြင်ပေးပါနော်”

အားနာတတ်သော မိုးဒေဝါ သူ့မိခင်၏ရင်သီးသောစကားထဲမှ ကြောင်းပေါ်က မသိမသာ ဆွဲထုတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး”

ဒေါ်ရွှေရည်၏စကားလုံးတွေက ချောက်လက်ရင်ထဲကို အဆိပ်ရည်တွေလောင်းချလိုက်သလို နာကျင်ခံခက်လာသည်။

သားလိမ္မာလေးမွေးထားလို့ မာန်တက်နေတဲ့မိန်းမကြီး တစ်နေ့ နှုတ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့ကိုချွေးမတော်လာစေရမယ်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးချိတ်သည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ချောကလက်ဘဝမှာ အမုန်းဆုံးလူဆိုတာ မရှိဘူး။ ကိုယ်လည်း ပေါ့ပေါ့နေသလို ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော ပေါ့ပေါ့ပေးတော့ကာ ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ကျင်လည်ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ မခံချင်စိတ်တွေ မာနတွေ၊ အမုန်းတရားတွေဆိုတာ မရှိခဲ့။ အခုတော့ တစ်ခါမှ မကြည်ပေါ့ဖူးသော အမုန်းတရားက ရင်ထဲကို တစ်မိမိမိမိတိုးဝင်လာသည်။ အမုန်းသည် ဒေါ်ရွှေရည်ကိုမုန်းသော အမုန်းသာဖြစ်သည်။

ဇလာကမှာ ချောကလက်အမုန်းဆုံးလူရဲ့သားက ချောကလက်အမုန်းဆုံးသူဖြစ်နေတာတော့ ဘဝရဲ့ပြင်းထန်တဲ့စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုဟု ခပ်မဲ့မဲ့ ခြင်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

“မောင်မိုးဒေဝါ ဘယ်လဲ”

ကားမောင်းနေသော မိုးဒေဝါသည် ဘေးချင်းယှဉ်မောင်းလာသော ဦးသုခကားကို လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဆိုင်သွားမလို့ပါ ဦးလေး”

“အချိန်ရလား ရှေ့နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စကားလေးပြောရအောင်”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော် ရှေ့နားမှာ ကားရပ်လိုက်ပါမယ်”

သင်္ဂြိုဟ်ရည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် မိုးဒေဝါနှင့်ဦးသုခကားကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်ကြပြီး ကားပေါ်မှ ပြိုင်တူဆင်းလှိုက်ကြသည်။

အိမ်ထဲမှာ

“လာ မောင်မိုးဒေဝါ ဒီဆိုင်က အစားအသောက်က သန့်ရှင်းပြီး အရသာရှိတယ်၊ အိမ်ကထွက်လာကတည်းက မနက်ခင်းစာ မစားခဲ့ဘူးဘူး၊ ကြုံတုန်း ငါ့တူကို ဒကာခံချင်လို့ပါကွာ”

မိုးဒေဝါ ပခုံးကို တရင်းတနိုးဖက်ပြီး ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ စားပွဲလွတ်တစ်ခုတွင် နှစ်ဦးသားဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဘာမှာမလဲ ဒီဆိုင်က ဆိတ်ပဲနဲ့နံ့ပြားကောင်းတယ်”

“အဘ ဘာစားမလဲ”

စားပွဲထိုးလေးအနားမှာလာရပ်ပြီး မေးသဖြင့်

“အဘက ထုံးစံအတိုင်း ဆိတ်ပဲနဲ့နံ့ပြား လက်ဖက်ရည်ချိုစိမ့်

မောင်မိုးဒေဝါရော ဘာမှာမလဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သည့်အကျင့်မရှိသော မိုးဒေဝါ ဘာမှာ

အဘရမှန်းမသိသဖြင့်

“ဦးလေးမှာတာပဲ မှာတော့မယ်ခင်ဗျ”

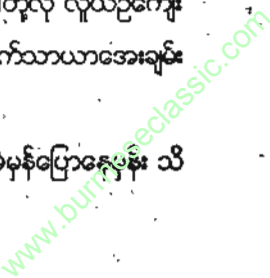
အပြောအဆို နူးညံ့ညင်သာ ယဉ်ကျေးသော မိုးဒေဝါကြည့်

ပြီး ဦးသုခ ပြန်ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတာ

“ဒီခေတ်ဒီကာလကြီးထဲမှာ မောင်မိုးဒေဝါတို့လို လူယဉ်ကျေး

အေးတွေကြီးပဲရှိကြမယ်ဆို လောကကြီး ဘယ်လောက်သာယာအေးချမ်းချိတ်မလဲကွာ”

မြောက်ပင်ပြောတာမဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲကအမှန်ပြောနေမှန်း သိ

ပေမယ့် မိုးဒေဝါ အနေခက်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဦးလေးအမြင်မှာ ကျွန်တော့်ကာရိုက်တာက တခြားလူငယ်တွေနဲ့ ယှဉ်ရင် တစ်မျိုးထူးနေရုံလေးပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို ကာရိုက်တာတွေကိုက ငါ့တူရဲ့ထူးခြားတဲ့မေတ္တာဓာတ်နဲ့ ပါရမီထူးတွေပဲလို့ ဦးလေးတော့ ထင်တယ်ကွာ”

ဖြေပြောကာမှ ပို၍ဆိုးနေသည်မို့ ရှက်ပြီးပြုံးကာ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲဖို့အကြောင်းအရာတစ်ခုက ခေါင်းထဲကိုလှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

“ဪ ဒါနဲ့ခုတစ်လော ချောကလက်ကို မတွေ့ဘူးနော်။ နေမကောင်းဖြစ်နေတုန်းလား မကြေးမုံကိုလည်း ချောကလက် နေကောင်းသွားပြီလားမေးဖို့အလုပ်မအားတာနဲ့ မမေးဖြစ်တူး”

သမီးဖြစ်သူကို သတိတရမေးသောကြောင့် ဦးသုခရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် မကြေးမုံဆိုတာကိုတော့ သူမသိ။ ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာပါလိမ့်ဟု နားမလည်ဖြစ်နေသည်။

“သမီးက နေကောင်းလို့ အလုပ်တောင်ဝင်နေပြီကွ ခရမ်းပြာကော်ဖီဆိုက်မှာလို့တော့ ပြောတယ်”

“ခရမ်းပြာ ဟုတ်လား အဲဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကော်ဖီဆိုက်လေ ဦးလေးရဲ့၊ မနေ့ကတောင် သူ့ဆိုက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး အလုပ်

အလုပ်ပင်ဖြစ်ကြသေးတယ်။ ချောကလက်ကိုတော့ သတိမထားမိခဲ့ဘူး”

“မောင်ရင်သူငယ်ချင်းဆိုလား ဒါဆိုပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဦးလေးသမီးကို အပ်ပါတယ်ကွာ။ သူက ဖအေအလိုလိုက်ခံထားရလို့ နည်းနည်းနည်းပေမယ့် စိတ်ရင်းတော့ကောင်းရှာပါတယ်”

“ခရမ်းပြာကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရောက်မှ ချောကလက်နဲ့ အလုပ်ပင်ပါမယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်သေးတယ်”

ကိုယ့်သမီးကို အဆင်အတန်းမခွဲဘဲ ဆက်ဆံတတ်သော မိုးဒေဝါ သမီးကိုတာကြောင့် ကျေးဇူးတင်နေရတာလဲ။

“သမီးကို ဘာကြောင့် ကျေးဇူးတင်နေရတာလဲ မောင်ရင်ရဲ့”

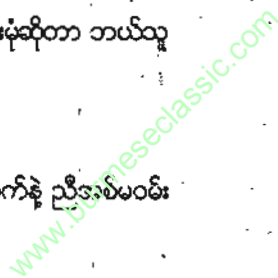
“မကြေးမုံလို အလုပ်သမားကောင်းကို ရှာပေးလို့ပါ”
စားပွဲထိုးလေးမှာထားသော စားစရာတွေကို လာချပေးသည်။

ဦးသုခ မျက်မှောင်ကျုံ့သွားကာ

“ဟိုတစ်ခါတုန်းကလည်း မကြေးမုံလို့ပြောတယ်။ ခုလည်း ကြေးမုံနာမည်ကို ထပ်ပြောပြန်ပြီ ဒါနဲ့နေပါဦး မကြေးမုံဆိုတာ ဘယ်သူ

မိုးဒေဝါ တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်ပြီး

“မကြေးမုံက ဦးလေးအမျိုးလေ ချောကလက်နဲ့ ညီအစ်မဝမ်း

ကွဲတော်တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ဦးသုခ ခေါင်းခါပြီး

“ချောကလက်မှာ ညီမဝမ်းကွဲမရှိပါဘူး မောင်ရင်ရဲ့ မကြေးမုံဆိုတဲ့နာမည်ကို ဦးလေး ခုမှကြားဖူးတာ”

ဦးသုခ စကားကြောင့် မိုးဒေဝါရင်ထဲ မရင်းမလင်းဖြစ်သွားသည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် မကြေးမုံက ညာထားရသလဲဆိုတာ မိုးဒေဝါ နားမင်မလည်တော့။

“အင်းလေ ကျွန်တော် နားကြားလွှဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မကြေးမုံဆိုတာက အခု ဘယ်မှာမို့လဲ”

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အိမ်အကူလုပ်နေတယ်လေ”

“ဟေ”

ဦးသုခ အံ့သြသွားသည်။

“အဲဒီ မကြေးမုံဆိုတာကို ချောကလက်က ခေါ်ပေးတာပဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်နေတာပါ”

ဦးသုခ ခုမှပင် ဖာတ်ရည်လည်တော့သည်။

“ဪ ဝီလီလား ဒီတစ်ခါတော့ ဦးလေးသမီးက လူမှုရေး နားလည်သားပဲကွ”

“ဗျာ”

ဦးသုခစကားက ချောကလက်မှာ ယခင်က လူမှုရေးခေါင်းပါးသောသူဟု မပြောရုံတမယ်ဖြစ်သွား၍ ကိုယ့်စကားကိုယ် ဘဝိတ်ပြန်ထုပ်တာ

“အရင်ကဆို လည်မယ်ပတ်မယ် ပျော်မယ်ပါးမယ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာလေ။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပရဟိတလုပ်ရဖို့ သူ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အများကို ကူညီရကောင်းမှန်းလည်းမသိ။ ခုတော့ အဲလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ငွေရဲ့တန်ဖိုးကိုနားလည်လာလို့ အလုပ်တွေသာတွေ့ သူ့သဘောနဲ့သူ ထွက်လုပ်နေပြီလေ။ အရမ်းကိုပြောင်းလဲသွားပြီ”

သမက်တော်ချင်သူရှေ့မှာ ကိုယ့်သမီးရဲ့တန်ဖိုးကို မြှင်မှမြင်မှာမို့ ချောကလက်လိမ္မာလာကြောင်းကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် တတွတ်တွတ် ပြောမိတော့သည်။

မိုးဒေဝါကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်ပေးရှာပါသည်။

“ချောကလက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုမြင်မြင် ကျွန်တော် စာတော့ သူ့ကို တခြားသူတွေမြင်တဲ့အမြင်မျိုးနဲ့ မမြင်မိပါဘူး ဦးလေးရယ်”

မိုးဒေဝါစကားကြောင့် ဦးသုခ ဝမ်းသာသွားသည်။

“သမီးကို အကောင်းမြင်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မောင်

www.burmeseclassic.com

မိုးဒေဝါရယ် မင်းညီမကို သွားရင်းလာရင်း အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် ဆုံးမပါ သွန်သင်ပါ ဦးလေး အပ်ပါတယ်”

“ခုချိန်ထိတော့ မတွေ့သေးဘူး ဦးလေးရယ်၊ ကဲ စားလိုက်ပါ ဦး ဟင်းတွေအေးကုန်ပြီ”

ဦးသူခ ဒီတော့မှ မှာထားသော ဆိတ်ပဲဟင်းနှင့်နံ့ပြားကို ဖြန့် ရေယုက်ရေ စားတော့၏။ ရိုးသားပွင့်လင်းသော ဦးသူခကိုကြည့်ပြီး မိုးဒေဝါ ဟိုးတုန်းကတည်းက ခင်မင်မိနေတာကတော့ ရှေးရေစက် ထင်ပါသည်။

အခန်း (၁၃)

“မကြေးမုံရေ မင်းအစ်ကိုလေးအခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်သွား ဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

တီဗွီရှေ့တွင် တရားနာနေသော ဒေါ်ရွှေရည်အသံကြောင့် ဘုရား နန်းအိုးတွေ ရေလဲနေသော မကြေးမုံ အသံလှမ်းပြုလိုက်သည်။

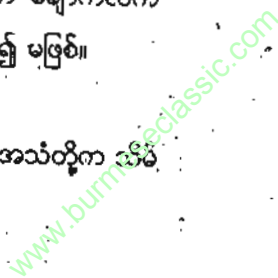
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

“ဪ ဟိုကိုင်ဒီကိုင်လည်း လျှောက်မကိုင်နဲ့ဦးနော်”

အကဲပိုနေသော ဒေါ်ရွှေရည်စကားကြောင့် ချောကလက်စိတ် ဆဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ထိုခံစားမှုက ချောကလက် ဆင်ထဲက လျှို့ဝှက်နာကျင်ခံစားမှုဖို့ အပြင်ကိုထုတ်ပြ၍ မဖြစ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

သခင်အမိန့်ကို နာခံသော ‘ကျွန်မ’သဖွယ် အသံတို့က သိမ်

ငယ် ကျီးရွဲကာ လက်ညှိုးထိုးရာ လိုက်နာဆောင်ရွက်တတ်သော ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ယောက်၏ဟန်အပြည့်။

ဒါမျိုးမှ ဒေါ်ရွှေရည်က သဘောကျတာမို့ ချောကလက်ကလည်း ဒေါ်ရွှေရည်အလိုကျ မကြေးမုံ သရုပ်မိသအောင် အောက်ကျိုပေးသည်။

ဒါမျိုးဆို ဒေါ်ရွှေရည်တို့သဘောတွေ့ခွေနေတာ မကြေးမုံအမြင် ပင်ဖြစ်သည်။

ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် ကျောပေးပြီးထိုင်ကာ တရားနာနေသော ဒေါ်ရွှေရည်ကို အခန်းအကွယ်ကနေ ခပ်စုစုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မိုးဒေဝါအခန်းကိုဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

လူမျိုးခန်းဆိုပေမယ့် ရှုပ်ပွမနေ။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအိပ်ရာ နေရာကအစ သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျရှိနေသည်။

အလုပ်စတင်ကတည်းက မိုးဒေဝါအခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မရခဲ့တာ ဒီနေ့မှပဲ ဝင်ဖို့အမိန့်ကျတော့၏။ ကိုယ် ကြိုတင်ပြီးသဘောကျနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရသော အခွင့်အရေးကို မကြေးမုံ အမိအရဆုပ်ကိုင်သည့်အနေဖြင့် အရင်ဆုံး ခုတင်ပေါ်တွင် ပစ်လဲပို့ပြီး အိပ်ချပစ်လိုက်သည်။

မွေ့ရာထဲအိပ်စက်နစ်ဝင်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်အထိအတွေ့က မိုးဒေဝါရင်ခွင်ထဲ ခိုလှုံခွင့်ရတဲ့အထိအတွေ့မျိုးလို နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေ

သည်။

ခပ်သင်းသင်းလေးမွှေးနေသော ခေါင်းအုံးကိုဆွဲယူကာ တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“မိုးဒေဝါရယ် ဒီအခန်း ဒီခုတင်ပေါ်မှာ ရှင်နဲ့အတူတူ ရင်ခုန်ကြည့်နူးချင်လိုက်တာ ပြီးတော့ ရှင်ရဲ့အနမ်းတွေကိုရောပေါ့။”

မိုးဒေဝါ အိပ်ရာထက်မှာ မျက်လုံးမှေးစင်းကာ ရင်ထဲကဆန္ဒတွေကို တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက်မျက်လုံးများကို မှေးစင်းကာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်လေးတစ်ခုကို စိတ်ကူးနှင့်ပုံဖော်လိုက်သည်။ အထိအတွေ့နွေးနွေးတွေ အနမ်းတွေ သိမ်မွေ့သော အပြုအစုအယူအယတွေကို မျက်လုံးထဲပုံဖော်ခံစားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက မိုးတိမ်တွေလို လွင့်မြေ့နေသည်။

“တကယ်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ ကိုမိုးရယ်”

ချစ်သူနစ်ဦးစိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်တင်းနှောနေသော ပုံရိပ်တွေထဲကို အမှန်တကယ်ပင် တိုးဝင်သွားလိုက်ချင်ရလောက်အောင် ခံစားမှုအထိအတွေ့ထူးတွေက ရင်တွေကို တလုပ်လုပ်ဖြင့် အေးစိမ့်နေသည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းအုံးဖြူလွလွကို အားမလိုအားမရ ဂနာမငြိမ်ပွတ်သပ်ပြီး ခြေအစုံကို အချင်းချင်းအစိပွယ်မဲ့ ပွတ်သပ်နေသည့် မြင်ကွင်းသည် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှာ အမှန်တကယ်ပင် ချစ်သူနှင့် ချစ်တင်းနှောနေသည့် ခံစားမှုကို အပြည့်အဝခံစားနေရသည့်နည်း။

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီးဝင်လာသော မိုးဒေဝါသည် အိပ်ရာထက် တွင် ဖိလင်ဝင်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော မကြေးမုံကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ပြီး လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ မကြေးမုံ”

အသိစိတ်လွတ်ကာ စိတ်ကူးယဉ် အချစ်ဇာတ်လမ်းထဲ စီးပျော့နေသော မကြေးမုံ၏မှူးစင်းနေသော မျက်လုံးတို့ပွင့်လာပြီး အခန်းပေါက် ဝကို အလန့်တကြားအကြည့်ရောက်လာသည်။

“ဟင် အစ်ကိုလေး”

အိပ်ရာထက်မှ ဝရုန်းသုန်းကား ထရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ပိုက်လျက်သား ခေါင်းအုံးကြီးကို ချထားဖို့ သတိမရသေး။

“ဒါ ဒါဘာလုပ်နေတာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

“ဗိုက် ဗိုက်အောက်နေလို့ပါ အစ်ကိုလေး”

ချောကလက်တို့က ဒါမျိုးဆို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်က ကြုံမတွေး ထားပဲနဲ့ကို ထွက်ပြေးသား။

မိုးဒေဝါ ရိုးအေးသူပီပီ ချောကလက်ပေးသော ဆင်ခြေကို ယုံသည်။ ဗိုက်အောင့်တာ ငါ့ခုတင်ပေါ်တက်နေရသလားဟု ရင့်သီးစွာ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် အားနည်းသူကို မနှိမ်ချရက်တာ မိုးဒေဝါရဲ့နှုတ် သောမွှေးရာပါစိတ်ထားပင်ဖြစ်သည်။

“တော်တော်အောင့်နေလို့လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကို အစ်ကိုလေး အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရင်း ဗိုက်အောင့်လာလို့ ခုတင်ပေါ်ခဏလဲမိတာပါ။ အိပ်ရာခင်းတွေ ခေါင်းအုံး စွပ်တွေပြန်လဲပေးပါမယ်နော် အစ်ကိုလေး”

“ပြန်လဲတာကနောက် ခုလော့လော့ဆယ် မကြေးမုံဗိုက်အောင့် နေတယ်မို့လား ဆေးအရင်သောက်ပြီး ခဏနားနေလိုက်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရှက်စိတ်တွေရော ကြောက်စိတ်တွေရော မွန်ထူကာ အခန်းထဲ မှအထွက် အခန်းဝတွင်ရပ်နေသော မိုးဒေဝါကိုရှောင်ပြီး တံခါးနှင့်ဝင်တိုက် မိသည်။

“အင့်”

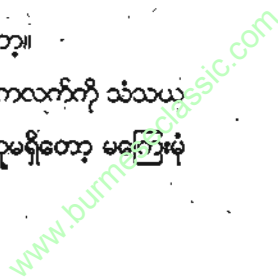
“ဟင်”

ကြေးမုံပါးစပ်ထဲမှထွက်ကျသွားသော သွားအတုက ကြမ်းပြင် ဆီသို့ ဒေါက်ခနဲကျသွားသည်ကို မိုးဒေဝါ မြင်ပြီး ဘာကြီးလဲဟူသော သီချင်စိတ်ဖြင့် ပုံကြည့်ရာမှ တစ်ပြိုင်တည်း အာမေဇိုတ်သံပါ ထွက်ပေါ် သွားသည်။

“သွား သွားအတုကြီးပါလား”

မကြေးမုံ ပြန်ကောက်ချိန်ပင်မရလိုက်တော့။

မိုးဒေဝါ သွားအတုကို ကောက်ယူပြီး ချောကလက်ကို သံသယ ကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွားအတုမရှိတော့ မကြေးမုံ

ရှုပ်သွင်မဟုတ်တော့ဘဲ ချောကလက်မျက်နှာပေါ်လာသည်။

“ဟင် ချောကလက် ဒါသဘောနဲ့ ဟန်ဆောင်တာလဲ”

မကြေးမုံ ဝိုးဒေဝါလက်ထဲမှ သွားအတွက် ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူပြီး ပါးစပ်မှာ ပြန်တပ်ထားလိုက်သည်။ ချောကလက်ကိုကြည့်ပြီး ဝိုးဒေဝါဘယ်လိုမှန်းမလည်နိုင်တော့။ ဘာကြောင့်များ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှုပ်ဖျက်ပြီး မကြေးမုံအဖြစ် အိမ်ဖော်လာလုပ်နေရသလဲ။

ဒီနေ့မနက် ခရမ်းပြာကိုရောက်ခဲ့၍ ဆိုင်ရှင်သူငယ်ချင်းကို မင်းတို့ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ ချောကလက်ဆိုတာ ရှိလားလို့မေးခဲ့တုန်းက သူငယ်ချင်းက ‘ချောကလက်ဆိုတာ စားစရာ ချောကလက်လား။ ဇွနာမည်လားဟုမေးခဲ့၍ ချောကလက်ဆိုသောကောင်မလေး မင်းတို့ဆိုတာ အလုပ်ဝင်နေတယ်လို့ပြောလို့ မေးကြည့်တာပါဟု ပြောတော့ သူငယ်ချင်းက ချောကလက်ဆိုတဲ့မိန်းကလေး ဘယ်တုန်းကမှ ဆိုင်မှာအလုပ်မဝင်ခဲ့ဖူးကြောင်း ဝန်ထမ်းဦးရေစာရင်းစာအုပ်ထုတ်ပြသည်။

ချောကလက် ဘာဖြစ်လို့ ညာပြောရတာလဲဟု စဉ်းစား၍ သော သံသယစိတ်တွေဖြင့် အိမ်ကို လုပ်ငန်းစာချုပ် ကျန်ခဲ့၍ ပြန်ရစဉ်မှာပင် ချောကလက်က ကိုယ့်အခန်းထဲမှာရောက်နေခဲ့သည်။ ဘာလောက် အံ့သြဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ဒီကောင်မလေး ဘာသဘောနှင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေလျှောက်လုပ်နေရသလဲ။

“ကိုမိုး အဲ အစ်ကိုလေး မကြေးမုံကို ချောကလက်လို့ မမြင်ဘဲ မကြေးမုံအဖြစ်ပဲ မြင်ပေးပါ။ စောစောက ချောကလက်ကို မတွေ့လိုက်ရသလိုပဲနေပေးပါ အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ဗိုက်အောင့်ချင်ဟန်ဆောင်ထား၍ ဟန်လုပ်ပြပြီး ဒေါ်ရွှေရည်ကိုမသိစေချင်၍ မမြင်သလိုနေပေးရန် အရဲစွန့်တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်နေရတာလဲ”

“ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် ငွေတစ်ခါမှမဲရဖူးလို့ ရှာကြည့်ရုံ ဆက်သက်ပါ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိပါဘူး”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုမိုးကို တိတ်တခိုး စွဲလမ်းနို့ ကိုယ့်ဘဝကို နိမ့်ချပြီး ကျွန်လာခံရတာပါဟု ပြော၍မဖြစ်။ မခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်ကိုသာ ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“သားရေ စာချုပ်တွေလား”

ညှို့ခန်းထဲမှလှမ်းမေးသော ဒေါ်ရွှေရည်အသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား စကားစကိုဖြတ်ကာ

“တွေ့တယ် မေမေရေ ဒီမှာ မကြေးမုံကို အိပ်ရာခင်းတွေ ခေါင်းအုံစွပ်တွေ လဲဖို့မှာနေလို့”

တစ်ခါမှ မညာဖူးသော ဝိုးဒေဝါ မေမေကို ပထမဦးဆုံး ညာမိခြင်းပင်။

“ကဲ မကြေးမုံ အဲ ချောကလက် မင်းနောက်နေကစပြီး ဒီမှာ

အလုပ်မဆင်းပါနဲ့တော့”

“ရှင်”

ချောကလက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဒီအလုပ်ကို ဆင်
မလုပ်၍ဖြစ်။ အဖေ့ကို ကော်ဖီဆိုင်မှာအလုပ်လုပ်နေသည်ပြောထား
ဆက်မလုပ်ဖြစ်လျှင် ဘာကြောင့်မလုပ်တော့တာလဲဟူသော သံသယ
အမေးတွေ မေးလာတော့မည်။

“မင်း ဒီမှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်တာကို ဦးလေးမသိဘူး။ သိသွား
ရင်လည်း ကိုယ့်သားသမီး သူများအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်နေတာကို စိတ်
ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုလည်း ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုမိုး မပြောနဲ့ပေါ့။ အဲဒါဆို ဖေဖေလည်း သိစရာအကြောင်း
မရှိဘူး”

သူ့ကိုယ်တိုင် လိမ်ရုံတင်မဟုတ် ကိုယ့်ကိုပါ လိမ်ညှာခိုင်း
သော ချောကလက်ကိုကြည့်ပြီး မိုးဒေဝါ ခေါင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ခါသည့်

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သိသိကြီးနဲ့ မင်းကိုဒီအလုပ် ဆက်ခိုင်းနေ
ငါ့ပါ အပြစ်ဖြစ်တယ် ဦးလေးက ငါ့ကိုကြရာပါလို့မြင်မှာပေါ့”

စာအုပ်ကြီးအတိုင်း ခေါင်းမာစွာငြင်းဆန်နေသော မိုးဒေဝါ
သေချာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင် တို့ဒီကပြန်တာနဲ့ အိမ်ကိုမပြန်
ဘူး။ ခြေဦးတည့်ရာကိုပဲ ထွက်သွားလိုက်တော့မယ်”

“ဟာ ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ”

“ရှိတယ် ကိုမိုးက တို့အဖေရဲ့ဒေါသကိုမှမသိတာ။ အဖေက
တို့အမှားလုပ်မိတိုင်း သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် အပြစ်ပေးတတ်တယ်။
ဒီတော့ ခြေဦးတည့်ရာကိုထွက်သွားလိုက်ရင် အဖေအပြစ်ကို မခံရတော့
ဘူးပေါ့”

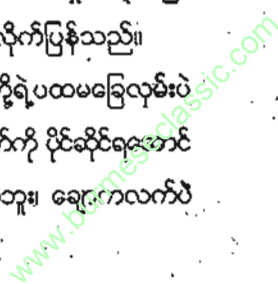
ချောကလက်ထံမှ တကယ်လုပ်မည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလာတော့
မိုးဒေဝါ လန့်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေးက တစွတ်တိုးဆန်သည်။
တကယ်လုပ်သွားလျှင် သူ့ကြောင့်ဆိုတာ ဖြစ်မည်။

“ကျွတ် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ ရှုပ်ဆိုးအောင်လုပ်
ပြီး အိမ်ဖော်လုပ်စားတဲ့မိန်းကလေး ပြတ်ကံပို့ထားဖို့တောင် ကောင်းနေ
ပြီ”

မိုးဒေဝါ ခပ်ညည်းညည်းပြောရင်း လက်မှနာရီကိုကြည့်ကာ
စာအုပ်ပေါ်တွင် အဆင်သင့်တင်ခဲ့သော ဆိုင်ခန်းစာချုပ်ကို ဂမန်းကတန်း
သုမ်းယူပြီး အခန်းပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ချောကလက် ပျော်သွားကာ ခပ်မြူးမြူးလေး ရိုတ်လိုက်ပြီး
မိုးဒေဝါ ခုတင်ပေါ်သို့ ဝန်းခနဲ ခုန်တက် လှဲအိပ်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ကိုမိုး။ ဒါ တို့ရဲ့ပထမခြေလှမ်းပဲ
နဲ့သေးတုန်းပဲ။ မကြာခင် ရှင်အဖေ ရွေးမတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတောင်
ထုတ်ပြမယ်။ အဲဒီရွေးမဟာ တခြားသူတော့မဟုတ်ဘူး။ ချောကလက်ပဲ

၁၂

နတ်

ဖြစ်ရမယ်”

အိမ်ခန်းမျက်နှာကြက်ဖြူဖြူတွေကို မချီမချည်အပြုံးဖြင့် ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

“မကြေးမုံရေ အိပ်ရာခင်းတွေလဲပြီးရင် လာပါဦးကွယ်”

ဒေါ်ရွှေရည်အသံကြား၍ အိပ်ရာထက်မှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး လာပါပြီ”

အခန်း (၁၈)

“ဗျာ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုရမယ် ဟုတ်လား မေမေ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဒီအရပ်ဒီဒေသကို ရောက်ကတည်းက

သားအတွက် တစ်ရက်မှကိုစိတ်မအေးရဘူး”

မိုးရိမ်လွန်နေသော မေမေဆန္ဒကို မိုးဒေဝါ ဘယ်လိုစကားလုံး

တွေနဲ့ ငြင်းဆန်ရမလဲ။

“သားက ဘာလုပ်နေလို့ မေမေက သားအတွက် ရောက်မအေး

နေရတာလဲ”

“ဟိုကောင်မလေး ချောကလက်ကြောင့်ပေါ့”

မေမေ ချောကလက်ကို မုန်းနေမုန်း မိုးဒေဝါ သိပေမယ်

ဒေါ်ရွှေရည်ပြုရလောက်အောင် ချောကလက်က ဘာအနှောင့်အယှက်

ပေးနေလို့လဲ။ သားကိုတွန့်တိုနေသော မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးကာ

“သူ့ကြောင့်ဆိုရအောင် သူနဲ့သားက ဘာများပတ်သက်နေလို့လဲ မေမေရယ်”

မကြားမုံ ဟန်ဆောင်ပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်နေတာ မေမေများ ရိပ်မိသွား၍လားဟူသောအတွေးက စိတ်တွေကိုမလုံမလဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ခုတော့ မပတ်သက်သေးဘူးလေ ဒါပေမဲ့ သူက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပတ်သက်အောင်လုပ်တော့မှာ။ သူ့လိုမိန်းကလေးမျိုးက စီးပွားရေးတောင့်တင်းတဲ့ယောက်ျားမျိုးတွေကိုမှ ရွေးပြီး ပိုင်းလုံးလုပ်မယ့်မိန်းမမျိုး သူပါးစပ်ကပြောတာကို မေမေ့နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရတော့ သားကို စိတ်ပူတယ်။ ဒါကြောင့်မေမေ့မိတ်ဆွေရဲ့သမီးလေးနဲ့ သားကို နေရာချပေးမယ်”

“မေမေရယ် သားကခုမှ စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေချမယ် ကြိုကာရှိသေးတာပါ။ အိမ်ထောင်ပြုတာ စောလွန်းပါသေးတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်တစ်ခါမှမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့မိန်းကလေးကို အိမ်ထောင်ဘက် အဖြစ် ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မေမေ့သားလို ရှစ်ရည်ရော ပညာရော လုပ်ငန်းအဆင့်အတန်းရော ပြောစရာဘာမှမရှိတဲ့ လူ့တန်ဖိုးကြီးလေးကို ရပ်ကွက်ထဲက တန်ကြေးမရှိတဲ့မိန်းမတွေရဲ့ပိုက်ကွန်ထဲ ငြိသွားမှာကို မေမေ့စိုးရိမ်တယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းတို့လူငယ်ချင်း အရင်တွေကြည့်ရအောင် မေမေ့ကြည့်တာပါ။ ကောင်မလေးက ဘွဲ့နှစ်ဘွဲ့ရပြီးသွားပြီ။ ခုလောလော ဆယ်တန်းမှတစ်တစ်ခုမှာ ဌာနမှူးလုပ်နေတယ်”

“ခက်လိုက်တာ မေမေရယ် သားက ဘွဲ့တစ်ခုထဲရထားတာပဲ။ ဘွဲ့နှစ်ခုရထားတာ သူ့ရဲ့ပညာမာနက သားကိုလွှမ်းမိုးတော့မှာ”

မိခင်၏ဆန္ဒကို အကြောင်းပြချက်ရှာကြပြီး ငြင်းသည်။

“အဲဒါက သားစိတ်က ထင်တာပါ။ သူတို့ဘက်က သားနဲ့ဆို အချိန်မရွေး လက်ခံတဲ့အကြောင်း မေမေ့ကိုပြောပြီးသား။ ဒါကြောင့် အခုက သားနဲ့ဆိုရအောင် အိမ်ကိုထမင်းစားဖိတ်လိုက်ပြီ”

သူမှန်တယ်ထင်ရင် ဇွတ်လုပ်တတ်သော မေမေ့ကို မိုးဒေဝါထံပြီး ကန့်ကွက်ငြင်းဆိုတာတွေ လုပ်မနေတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တော့မည်။

“မေမေ့သားလိမ္မာလေးက မေမေ့စကားကို ဘယ်တော့မှမငြင်းဆိုတာ မေမေ့သိပါတယ်ကွယ်”

ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်ဆိုင်သည့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကြီးကိုတော့ အဆင်မပြေ မေမေရယ်ဟု စိတ်ထဲကပဲ ပြောလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ရွှေရည် ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသော မိုးဒေဝါကိုကြည့်၍ နှုတ်ဖြင့်ပြုံးလိုက်သည်။

မိဘဆန္ဒကို ဘယ်တုန်းကမှ ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိသော သားမို့ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း သားရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို အကောင်းဆုံးရွေးချယ်ပေး နိုင်လိမ့်မည်ဟုတွေးပြီး ဘဝင်ထိနေသူက ဒေါ်ရွှေရည်ပင်ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုလေး ခဏ ခဏ”

ကားစက်နှိုးကာ အိမ်ရှေ့မှ ထွက်မည့်ဆဲဆဲ တိုက်ထဲမှ ဆွဲခြင်း ကိုင်ပြီး ပြေးထွက်လာသော မကြေးမုံကိုလှည့်ကြည့်ပြီး

- “ဘာမှာမလို့လဲ မကြေးမုံ”
- “မှာမလို့မဟုတ်ဘူး လမ်းကြိုလိုက်ချင်လို့”
- “ဘယ်ကိုလမ်းကြိုလိုက်မှာလဲ”
- “ဈေးကိုပါ အစ်ကိုလေးရဲ့”
- “ဒါဆိုလည်း တက်”

နှစ်ယောက်ထံ အတူသွားရတော့မည့်အခွင့်အရေးမို့ ချောစာ လက် ပျော်သွားပြီး ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး တက်မည်အပြု ဒေါ်ရွှေရည် တိုက်ထဲမှထွက်လာပြီး

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ မကြေးမုံ”

ဒေါ်ရွှေရည်အသံကြောင့် ချောကလက် တွန့်သွားပြီး မခံမရ ချည်ကြည့်ကာ

“အစ်ကိုလေးနဲ့ ဈေးကိုကားကြိုလိုက်သွားမလို့ပါ ကြီးကြီး”

“မကြေးမုံကို ဆိုက်ကားခပေးထားတယ်လေ ဆိုက်ကားနဲ့ သွားပေါ့၊ သားအလုပ်ကိစ္စရှိနေတာ သူ့ဟာသူ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါစေ” သူ့သားကားပေါ်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ တက်တာမကြိုက်သည့် ဖုံစံမျိုးနှင့် ခပ်မာမာပြောနေသည်မို့ မကြေးမုံထပ်ပြီး စောဒက မတက်ရဲ တော့။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြေးမုံ ဆိုက်ကားနဲ့ပဲ သွားပါတော့မယ်”

မိုးဒေဝါ မနေသာတော့

“သားလည်း ဈေးရှေ့က ဖြတ်သွားရမှာပဲ မေမေရယ် တစ်ခါ ထည်းခေါ်သွားပေးလိုက်လို့ရတာပဲ ဆိုက်ကားခ မကုန်တော့ဘူးပေါ့” အမြဲတမ်း တစ်ပါးသူဘက်က စာနာနားလည်ပေးသော သား ဖြစ်သူ၏စိတ်ဓာတ်ကို ဒေါ်ရွှေရည် သဘောမကျ။

“နေရာတကာ သဘောကောင်းမနေပါနဲ့ သားရယ်၊ သူ့နေရာ သူနေပါစေ မေမေ့သားရဲ့ကားပေါ်ကို သားရဲ့ချစ်သူကလွဲပြီး ဘယ်လိုမိန်း ကလေးမျိုးမှ လိုက်စီးတာကို မေမေ မနှစ်မြို့နိုင်ဘူး”

ခုရှုတ်မှ နောင်ရှင်း တစ်ခါထဲ အပြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် မ ကြေးမုံ မျက်ရည်တို့ ဝေဝေ ဖြစ်သွားတာကို ဒေါ်ရွှေရည် သတိထားစိ နှိုက်သည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်။ အိမ်ဖော်ပဲဆိုပြီး လျော့တွတ်လို့မှ မရ

ချောကလက်မှာလည်း ကိုယ်ချစ်နေသောသူရှေ့မှာ ခုလို အဆင့် အတန်းခွဲခြားသတ်မှတ်ခံလိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ မချီအောင်နာကျင်ခံခက် လွန်းလှသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်မတတ် ဖိကိုက်ကာ တက် တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ချင်ပေမယ့် ချောကလက်ရဲ့အချိန်ကို မရောက်သေး။ ဒီတော့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်ချင်သော ဒေါသတွေကိုမျှိုသိပ် ပြီး မျက်နှာအမူအရာကို အတတ်နိုင်ဆုံးဖြေလျှော့ကာ သနားစရာကောင်း ပြီး သိမ်ငယ်သောအမူအရာဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး ကြေးမုံ အစ်ကိုလေးကားနဲ့ လိုက်မသွား တော့ပါဘူး”

ဒေါ်ရွှေရည်နှင့်မိုးဒေဝါရွှေမှ ခပ်ရိုရိုထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မြဲအပြင်ရောက်မှ တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ

“သိပ်ပြီးဘဝင်မြင့်တဲ့မိန်းမကြီး လူကိုလူပီပီသသ မဆက်ဆံ ဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက စိတ်မျိုးသာဆိုရင် ပိုးစိုးပက်စက်ကို ပြန်ပြောလိုက် တယ်”

ခြေလှမ်းတွေက ဒေါသကြောင့် လိုတာထက်ပို၍ မြန်နေသည်။ ဆိုက်ကားလည်း ငှားမစီးချင်တော့၍ ဈေးသို့ခြေလျင်ပင်လျှောက်တော့ မည်ဟုတွေးကာ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“တီ တီ တီ”

အနောက်မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးဒေဝါ၏ကားပြစ်နေ၍ မျက်နှာပေါ်မှ မကျေနှပ်သော အရိပ်အယောင် တွေကို အရောင်ပြောင်းလိုက်ပြီး သနားစရာကောင်းသော အမူအရာ ဖြင့်

“အစ်ကိုလေး”

“တက် ကားပေါ်ကို”

တက်ချင်ပေမယ့် မဝံ့မရဲဟန်လုပ်ကာ

“ဟင့်အင်း ကြီးကြီးသိရင် ကြေးမုံကို ဆူလိမ့်မယ်”

“ကဲ ဒီမှာ ချောကလက် မေမေက မင်းကိုယ့်ကားပေါ်တက် တက်ဆိုတာ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး လိုက်မချောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ဖြောင့် ဖြောင့်တက်ပါ။ ဈေးကိုရောက်ဖို့ အဝေးကြီးလျှောက်ရဦးမယ်”

ချောကလက်အနေဖြင့် ဆက်ဆံလာသောကြောင့် ကားတံခါး

ဖွင့်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်ဖြင့် တက်လိုက်သည်။

“တို့ ရှင့်ကားပေါ်တက်လိုက်လာလို့ ရှင့်သိက္ခာတော့ မကျပါ ဘူးနော်”

ချောကလက် အမေးကိုမဖြေဘဲ ကားကိုဆက်မောင်းကာ

“မင်းဒီအလုပ်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်နေလဲဆိုတာ ကိုယ် နားမလည်နိုင်ပေမယ့် ဆက်မလုပ်သင့်တော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ဒီအလုပ်ကို ဘယ်လောက်ပဲခက်ခဲပါစေ တို့ ချ အောင်ကိုလုပ်မှာ”

“မင်းအတွက် ဘယ်လောက်အကျိုးအမြတ်ရနေလို့လဲ”

“ရတယ် အဲဒီအကျိုးအမြတ်က ဘာနဲ့မှ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူး၊ ငွေနဲ့လည်းဝယ်လို့မရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လဲလှယ်ထားရလို့ပဲ၊ နောက်ပြီး တို့ မိန်းမပီပီသသနေတတ်လာတယ်”

“မင်း အခုလိုလုပ်နေတာတွေ ကိုယ့်အမေရဲ့အပြောအဆို အနိမ့်ချခံနေရတာတွေက ဒီလောက်အချက်ကလေးတွေနဲ့ လုံလောက် လို့လား၊ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်မို့လား”

ရှင်ထဲကို ထိုးဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းရှိသော မေးခွန်းမို့ ချောက်လက် လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီနောက်တစ်ခုက ဘာလဲဆိုတာ ရှင်မသိလို့ မေးနေတာ လား”

မိုးဒေဝါထံမှ ကားမောင်းရင်း ဟက်ခနဲ ရယ်သံထွက်လာသည်။

“မင်းတို့ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေ တော်တော်နားလည်ရခက် ပါလား၊ လုံးဝ ထင်မထားတဲ့အကွက်တွေလည်း ရွှေတတ်တာပဲနော်”

“တို့ကလည်း ရှင်လို ရိုးသားတဲ့လူရဲ့ရှင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ကို ထွင်းဖောက်မြင်ချင်တယ်၊ အခု ဘာမှမမြင်ရတော့ နားလည်ရခက် တယ်”

မိုးဒေဝါ ကားမောင်းရင်းမှ ချောက်လက်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ ရဲတင်းလွန်းသော ချောက်

ကလက်၏အကြည့်တွေနှင့် မယှဉ်ပြိုင်နိုင်သော မိုးဒေဝါကပင် အကြည့်ကို ဦးစွာလွှဲပြီး ကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ဈေးရှေ့ရောက်ပြီ”

ဒီတော့မှ ချောက်လက်၏အကြည့်တို့ လွှဲဖယ်ကာ ဆွဲခြင်းကို ဝှက် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

“အပြန် ဆိုက်ကားငှားပြန်နော်”

နွေးထွေးသိမ်မွေ့လွန်းသည်ဟု ထင်ရသော အမှာစကားကြောင့် နံနက်ခင်းတောက်ပစွာလင်းနေသော နေရောင်နှင့်အပြိုင် ရင်တစ်ခုလုံး ရှိန်းမြဲနွေးထွေးသွားသည်။

“အင်းပါ ဒီနေ့ ကိုမိုးပြန်လာရင် ကိုမိုးကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေစား ဈအောင် အကောင်းဆုံးချက်ထားမယ်နော်”

မိုးဒေဝါ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတက်ကာ ကားကိုငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက် သွားသည်။ ချောက်လက်မှာသာ ဈေးထဲသို့ ချက်ချင်းမဝင်သေးဘဲ မိုးဒေဝါ ၏ကားမြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ သတိလက်လွတ်ရပ် တာ ငေးမောနေမိခဲ့။ မိုးဒေဝါကို ဘယ်ဘဝရေစက်ကြောင့် ဒီလောက် ချစ်နေရပါသလဲဆိုတာ စဉ်းကိုမစဉ်းစားတတ်တော့။

“ကလင် ကလင် ကလင်”

“ဘေးကို ဟေ့ ရှေ့မှာဘာလို့ ပိတ်ရပ်နေတာလဲ ဖယ်လေ ချသွာ ဒီသွားခေါမတော့”

“အယ်”

သွားခေါမဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်သွားသော ဆိုက်ကားသမား
၏ရင့်သီးသောစကားကြောင့် ငေးနေသော ချောက်လက် အလန်တကြား
ဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရန်တွေမည်ဟု နှုတ်မှရွယ်ပြီးကာမှ တခြားသူမဟုတ် လမ်းထဲ
က အမြဲမှူးနေသော ဆိုက်ကားသမား အောင်ဒင်ဖြစ်နေသည်။ အင်းပေါ့
လေ ချောက်လက်ကို ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ။

ခေါနေသောသွားကိုသာ ရှက်ရှက်ဖြင့် အုပ်ပြီး ဈေးထဲသို့
ခပ်သွက်သွက်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ဒီနေ့ဝယ်ရမယ့်ဟင်းချက်စရာတွေထဲ
အရင်နေ့တွေကထက် နှစ်ဆပိုများနေသည်မို့ ခပ်မြန်မြန်ဝယ်မှရမည်။

ဒေါ်ရွှေရည် ရေးပေးလိုက်သော ဟင်းလျာစာရင်းကို ကြည့်
လိုက် ဝယ်လိုက်နှင့် ဈေးထဲမှ အသိတွေကိုလည်း နှုတ်မဆက်ရဲ။ သူတို့
အားလုံးကလည်း ချောက်လက်ဆိုတာမသိ။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လားဆိုတာ တစ်ခါတစ်
ငွေ့ကြည့်ဖူးပါသည်။ ရယ်လည်းရယ်မိပါသည်။

နလုံးသားရဲ့စေခိုင်းချက်ကို ရုပ်နာမ်တရားကြီးက လိုက်လုပ်
နေမိတာကိုတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရှားနမ်းသည့်အလုပ်ဟုတွေးပြီး ရပ်တန့်
ကရပ်ပစ်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါ။

အချစ်က စေခိုင်းခဲ့တာပဲ။

အခန်း (၁၉)

“မှာတာတွေ အကုန်ဝယ်ခဲ့ရဲ့လား မကြေးမုံ”

အိမ်ရောက်ရောက်ခြင်း ဒေါ်ရွှေရည်အမေးကို အမောတွေကြား
မှ အရင်ဖြေရသည်။

“အကုန်ရခဲ့ပါတယ် ကြီးမေ့ပင်လယ်စာရော တရုတ်စာရော
ယိုးဒယားစာတွေပါ အကုန်ရခဲ့တယ်”

ဆွဲခြင်းကြီးထဲမှ ပြည့်လုံမောက်နေသော ဟင်းလျာနှင့်ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်တွေကို တစ်ခုချင်းထုတ်ရင်း တာဝန်ကျေရွာထမ်းဆောင်နေ
သော မကြေးမုံကို သဘောတကျကြည့်ပြီး ဒေါ်ရွှေရည် ဟင်းလျာတွေကို
စစ်ဆေးသည်။

“မကြေးမုံက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ဈေးတော့ ဝယ်တတ်သားပဲ၊ ကြီးကြီးမှာတာတွေကို ကြီးကြီးစိတ်ကြိုက် ဝယ်လာနိုင်တယ်”

လူတစ်ယောက်ကို ချီးမွမ်းခဲ့သော ဒေါ်ရွှေရည်က ထူးထူးခြားခြား ချီးမွမ်းနေ၍ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး မဲ့လိုက်သည်။

လူကိုမတူသလို မတန်သလို ဆက်ဆံတုန်းက ဆက်ဆံပြီး သူ့လိုတပြည့်စော့ လိုတာထက်ပိုပြီး သဘောတကျကြည့်ပြီး ဒေါ်ရွှေရည်၏စိတ်နှိုးချောကလက် သဘောမကျ။

“ဒီလောက် ဟင်းလျာတွေအများကြီး ဝယ်ခိုင်းပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ ကြီးကြီး”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ မကြေးမုံ မသိသေးဘူးပဲ”

“ရှင် ကြေးမုံ မသိသေးဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မနက်ဖြန် အိမ်ကိုညှပ်ညှပ်တွေလာမှယ်လေး ဒါကြောင့် သူတို့ကို ညနေစာညှပ်ခံဖို့အတွက် ဒီနေ့ကတည်းက ကြိုတင် ဝယ်ခြမ်းထားတာ”

“ဪ ဒါ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်အများကြီးကို ကြေးမုံတစ်ယောက်တည်း ချက်တတ်ပါ့မလားလို့ မိုးရိမ်မိတယ် ကြီးကြီး၊ ကြေးမုံကလည်း မြန်မာအစားအသောက်လောက်ပဲ ချက်တတ်တာ၊ ပင်လယ်စာတို့ ယိုးဒယားစာတို့ဆိုတာ သိပ်မချက်ဖူးဘူး အဲ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ချက်တို့ မချက်ဖူးတာ”

“ရပါတယ် ဘေးကနေ ကြီးကြီးက ဘယ်လိုချက်ရမယ်ဆိုတာ မြောပြပေးမယ်၊ ညည်းလည်း ပညာရတာပေါ့၊ ညည်းလက်ရာသာ သူတို့ သဘောကျရင် နောက်ဆို မကြာမကြာ ချက်ကျွေးရတော့မှာ”

ဒေါ်ရွှေရည် မျက်နှာပေါ်မှအရိပ်တွေသည် ကျေနပ်ခြင်း၊ စိတ်ကြည်ခြင်းတွေဖြင့် ဝင်းထိန်နေပြီး စကားတွေက ရွှန်းရွှန်းကိုဝေနေသည်။ လာမည့်ညှပ်ညှပ်တွေက ဘယ်လိုညှပ်ညှပ်တွေမို့ ဒီလောက် အရေးတယူဖြစ်နေရတာလဲ။

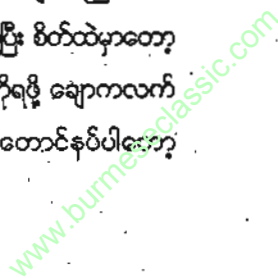
“ညှပ်သည်တွေက ဘယ်နယောက်လာမှာလဲ ကြီးကြီး”

“မိသားစုသုံးယောက်ထဲပါ သူတို့က အရမ်းချမ်းသာကြတယ် ဆက်ရုံအစားအသောက်မျိုးနဲ့ ညှပ်ခံလို့မရဘူး”

ငွေကြေးစည်းစိမ်ချမ်းသာက ဒေါ်ရွှေရည်ကို တော်တော်လွှမ်းမိုးစိတ်ပဲဟု တွေးပြီး မွေးကတည်းက မချမ်းသာခဲ့သော ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်မိတော့သည်။

ခုနေ ချောကလက်သာ မိလျံနာသူဌေးမကြီးဖြစ်ကြည့် ဒေါ်ရွှေရည်တို့ ချောကလက်ကို ခုလိုတခမ်းတနားဖြင့် ညှပ်ခံကြိုဆိုရမှာ။ ချွေးမဆက်ချင်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး သူ့သားနဲ့သဘောတူမှာ သေချာသည်။

အတွေးနှင့်အတူ မျက်လုံးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာတော့ အစေတော့ ချမ်းမြေ့သွားရသည်။ မိုးဒေဝီရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ ချောကလက်ချမ်းသာရမိရမည့်ဘဝမို့ ဒီတစ်သက် လူဖြစ်ရကျိုးတောင်နပ်ပါတော့

မလာ။

မိုးဒေါက်အကြည့်နှင့်ဆက်ဆံရေးတွေက ကရုဏာလွှမ်းမိုးစေရင် ခုနစ်ရာကောင်းပြန်တော့လည်း မရေရာသော အိမ်မက်ကလေးတစ်ခုကို မက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်ရေးရေးလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်မိပြန်သည်။

“မကြေးမုံ”

“ရှင်”

ဒေါ်ရွှေရည် ခေါ်သံကြောင့် အတွေးစတို ပျက်သွားကာ လူ့ကယောင်ကတမ်း ထူးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ကြီးကြီးပြောနေတာကို မကြားဘူးလား”

“မ ကြားလိုက်ဘူး ကြီးကြီး ဘာပြောတာလဲဟင်”

“နွေလယ် ညဉ့်ခန်းထဲက အလှပန်းအိုးတွေကို သန့်ရှင်းလုပ်ပေး ဆိုတာတွေပေါ်က အခွပ်တွေလဲမယ် ပန်းပင်က သစ်ရွက်တွေမှာ ဖုန်တစ်စက်မှမတင်စေနဲ့ လိုက်ကာကို မိုးပြာရောင်လေးလဲထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

မနက်ရောက်ကတည်းက ဒေါင်ချာဆိုင်းအောင်လုပ်နေရသော ချောကလက်မှာ ညနေမပြန်မချင်း ဖယ်ဆက်အောင်လုပ်ရဦးမည့်အထက် တွေအတွက် ရင်ထဲမှာ မော့ရှုနေသည်။

သို့ပေမယ့်လည်း တစ်ချိန်ချိန် ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်မနေရာထဲ

ချိတ်အတွက် ဒီလောက်တော့ ရင်းနှီးပေးဆပ်ရမှာပေါ့။

“ဒီနေ့ည အိမ်မပြန်ဘဲနေပေးလို့ရမလား မကြေးမုံ”

ဒေါ်ရွှေရည်၏တောင်းဆိုမှုကို ချောကလက်တို့က ကပြီတောင် ထက်ခံသေး၏။

“ရပါတယ် ကြီးကြီး”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညည်းအိပ်ပေးမှ ဒီနေ့ည စာတည်းက တချို့ဟင်ပွဲတွေအတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ပေးလို့ရမှာ”

“စိတ်ချပါ ကြီးကြီးရယ် ကြေးမုံ တစ်ညလုံးမအိပ်နဲ့ဆိုရင် တောင် မအိပ်ဘဲအလုပ်တွေလုပ်ပေးပါမယ်”

ချောကလက်၏အလိုက်သိမှုကို ဒေါ်ရွှေရည် သဘောအကျကြီး

အာကာ

“အေးပါ ညည်းအစ်ကိုလေး မင်္ဂလာပွဲကျရင် ညည်းပါမင်္ဂလာ ပွဲထက်ရအောင် ဝတ်စုံကောင်းကောင်း ဝယ်ပေးမယ် ကြားလား”

“ရှင် ဘယ် ဘယ်လို မင်္ဂလာပွဲ”

လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် အငမ်းမရမေးလိုက်သော အမေးနှင့် အတူ ရင်ထဲမှာပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်တော့လဲ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မနက်ပြန်လာမယ့် ညည်းသည်တွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းလော သမီး

လေးလေ”

သိပ်မကြာသေးခင်က အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေသောစိတ်တွေသည် ရေခွေးပူနှင့်အလောင်းခံလိုက်ရသလို တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နာကျင်လာသည်။

ထိုသို့ နာကျင်လာသည်နှင့်အမျှ ဒေါ်ရွှေရည်ကို တဖြည်းဖြည်း မုန်းတီးနာကျင်လာသည်။

“အစ်ကိုလေးရဲ့ချစ်သူလား ကြီးကြီး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် အဲဒါကို အစ်ကိုလေးက လက်ခံတယ် ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ လက်မခံလို့ရမလား မအေကိုယ်တိုင် စီစဉ်တာပဲ လက်ခံရမှာပေါ့။ ညည်းအစ်ကိုလေးလို လူတော်မျိုးကို ငမ်းငမ်းတက် မိန်းမချစ်တွေက လိုချင်တာမှ တစ်ပိုင်းကိုသေလို့ ကြီးကြီးက အဲဒီလိုမိန်းမချစ်တွေရဲ့အမိဖမ်းတာမျိုး ခံရမှာစိုးလို့ စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ချဖော်စီစဉ်လိုက်တာ”

ခေါင်းငုံ့ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်လိုက်သည်။ ဝဲတက်စပြုနေသော မျက်ရည်တို့ စီးမကျလာအောင် ပုတ်ခေါထိန်းလိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှ ခံရခက်သော ခံပြင်းရိပ်တွေကိုဖုံးဖိကာ

“ခုရော အစ်ကိုလေးကို အမိဖမ်းနေတဲ့မိန်းကလေး ရှိလို့လား ကြီးကြီးရယ်”

ထိုမေးခွန်းဟာ ကိုယ့်ရင်ကို ကိုယ်ပြန်ဖောက်ထုတ်သည့် နာကျင်မှုမျိုးဖြစ်စေမုန်းသိလျှင် မေးခဲ့မည်မဟုတ်။ ဒေါ်ရွှေရည် ခပ်မဲ့မဲ့ ခြူးပြီး

“ပြောရမှာ အားတော့နာတယ် ကြီးမုံရယ်”

“ပြောပါ ကြီးကြီးရယ် အားမနာပါနဲ့”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် မကြီးမုံရဲ့ညီမ ဈေးထဲမှာပြောနေခဲ့တာတွေကို ကြားခဲ့ပြီးကတည်းက သားကိုအိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်လိုက်မိတာပဲ”

သားရှင်ဖြစ်၍ မာန်တက်နေသော ဒေါ်ရွှေရည်ကို တစ်ခုခု ထက်တုံ့ပြန်ချင်မိလောက်အောင် မခံချင်စိတ်တွေက ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နှိုးမောက်တက်လာသလားပင်။

စိတ်ချ ဒေါ်ရွှေရည် မိုးဒေဝါကို ရှင်ကြီး သိပ်မုန်းနေတဲ့ကျွန်မအဖို့ အပိုင်သိမ်းပြမယ်ဆိုတာ ရှင် သိလာလိမ့်မယ်။

စိတ်ထဲက ဘယ်နှကြိမ်မြောက် ကြိမ်းဝါးနေမိလဲမသိလောက်အောင် ချောကလက်ရင်ထဲတွင် မီးတောင်ပေါင်းများစွာ ပေါက်ကွဲ၍နေသည်။

မတရားသောနည်းနှင့် အပိုင်သိမ်း၍ ရရှိလာမည့် မိုးဒေဝါ၏ အမုန်းကိုလည်း ချောကလက် ခံနိုင်ရည်ရှိစေရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမည်။

သို့သော် အချိန်တွေကြာလာတာနှင့်အမျှ ချောကလက်အချစ်
တွေဟာ မိုးဒေဝါအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် နှလုံးသိပ်မွေ့ပြီး ဖြူစင်မွှင်မြတ်
သလဲဆိုတာ သိလာစေရမည်။

ခုချိန်မှာတော့ ဒေါ်ရွှေရည်၏အတွဲနှင့်မာနတွေအောက်မှာ သူ
စိတ်ကြိုက် ပြားပြားဝပ်နေပေးလိုက်ဦးမည်။

အခန်း (၂၀)

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာတွေညစ်နေတာလဲ မိုးကြီး”

ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိဘဲ မှုန်ကုတ်နေသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး

“နော် စူးစမ်းသလိုဖြင့်မေးသည်။

“ငါ ညစ်နေတယ် နေဇော်ရာ”

“ဟမ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့အမေက မနက်ဖြန် ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့တွေ့ပေးမယ်

အတွာ”

ခေါင်းမှဆံပင်တို့ကို ထိုးဖွဲကာ စိတ်မသက်မသာလေသံကြားဖြင့်

“ဟေ့သော မိုးဒေဝါကိုကြည့်ပြီး နေဇော် တဟားဟားရယ်တော့သည်။

“ငါပြောတာ ရယ်စရာကောင်းနေလို့လား”

“အေးပေါ့ကွ ကိုယ့်အမေက အလိုက်တယ် အိမ်ထောင်ဖော် ရှာပေးတာနဲ့ ကြက်ကြီးလည်လှိုင်းထားသလို စိတ်ဆင်းရဲနေတာ မင်းတစ် ယောက်ထဲတွေ့ဖူးတယ်။ နောက်ပြီး ရည်းစားရှိနေလို့ မိတာသဘောတူညီ သူနဲ့မယူချင်ပါဘူးဆိုလည်း ဟုတ်သေး။ ခုတော့ ရည်းစားကျတော့လည်း ထားရကောင်းမှန်းမသိ ငါတော့ထင်ပါတယ် လောကကြီးမှာ မင်းလည်း ထပ်ယူမယ့်မိန်းမ မမွေးသေးဘူးလို့”

လှောင်ပြောပြပြီး ဘီယာခွက်ကို ယူမော့လိုက်သောနေ့ခင်း ကို ကြည့်ပြီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဆဲလိုက်သည်။ နေဇော် သူ့ကိုဆဲမှန်းမသိ ပေမယ့် စိတ်ဆိုးပုံမပြဘဲ တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း စားပွဲထိုးဆီး ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းတောင်ပြီး မိုးဒေဝါရှေ့သို့ချပေးသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“သောက်လေ”

“ဟာ ငါ အဲဒါကို အကျင့်မလုပ်ချင်ဘူး မင်းဖာသာပဲသောက် အရက်သောက်တာ ငါ့အမေက လုံးဝကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

ဖန်ခွက်ကို နေဇော်ရှေ့သို့ ပြန်၍ထွန်းပေးလိုက်သည်။ နေဇော် ကလည်း ပြန်၍ မိုးဒေဝါရှေ့ထို ထွန်းပေးကာ

“ဟကောင် ဒါ အရက်မဟုတ်ဘူး ဘီယာကွ ဘီယာသောက် တတ်ရင် ဆေးဖက်တောင်ဝင်သေးတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်သွေးလည်ပတ်မှု အား ကောင်းတယ်”

“ငါ သွေးလည်ပတ်မှုက ကောင်းပြီးသားပဲ အဲဒီအရည်သောက် စရာမလိုပါဘူး”

ကလေးဆန်လွန်းသော မိုးဒေဝါ၏ရိုးအပုံကိုကြည့်ပြီး နေဇော် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သတ်ကာ

“ခုချိန်မှာ မင်းကိုသွေးလည်ပတ်အားကောင်းအောင် သောက် ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူးကွ မင်းအဲလို ကလေးဆန်လို့လည်း မင်းအမေက မင်းနဲ့အိပ်မယ့်မိန်းမကအစ လိုက်ရှာပေးနေရတာ ရှင်းလား။ ငါ အခု သောက်ခိုင်းတာ မင်းအမေကို ဆန္ဒပြခိုင်းတာ နားလည်လား။ ငါ့သား လေး မိန်းမမလိုချင်လို့ စိတ်ညစ်ပြီး ဘီယာတွေမသောက်စဖူး သောက် လာပါလားဆိုပြီး သူ့ခြေလှမ်းတွေနောက်ကို ဆုတ်သင့်သလောက် ဆုတ် ရအောင် ငါက ဒီနည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ခိုင်းတာ ရှင်းလား ငတုံး”

“ငါ ဒါကိုသောက်သွားရင် ငါ့အမေ သူ့အစီအစဉ်ကို ဖျက်နိုင် ခြေရှိလို့လား”

“ဒါပေါ့ ဖျက်ရမှာပေါ့ မယုံရင် မင်းသောက်သွားကြည့်လိုက် ပြီးရင် မင်းရင်ထဲမှာ အောင်းနေတာတွေကို ဖွင့်ချလိုက်။ မနက်မိုးလင်း ရင် အားလုံးအိုကေသွားလိမ့်မယ် အဲ ငါတစ်ခုတော့ မင်းကိုတောင်းဆို ချင်တယ်ကွာ”

“ဘာတောင်းဆိုမှာလဲ”

“အဟဲ အဲမိန်းကလေးကို မင်းမယူမှာကျိန်းသေရင် ငါနဲ့ ချိတ်

ပေးကွာ ငါက မင်းလိုမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမယူချင်တာ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတဲ့ ကောင်ကွ”

“ဟာ ငါက ဘာများတောင်းဆိုမှာလဲလို့ အဟုတ်ထင်ပြီး နားထောင်နေတာ”

နေဖော် တဟားဟားဖြင့်အော်ရယ်၏။ မထူးတော့ပြီမို့ အဖော် လိုက်လာပေးသော အခြေအနေကနေ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သောက်သုံးနေသော အဆင့်သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်သွားရပြီ။

လည်ချောင်းထဲကို ရှိန်းခနဲ ဝင်သွားသော ခါးသီးမှုက ကိုယ်မချစ်သော မိန်းမကို ယူရမယ့် ခံစားမှုထက်စာလျှင် ခပ်ပါးပါးလေးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ မချစ်တတ်သေးလို့ မသိတာလား။ ချစ်လို့ မေ့နေတာလား ချစ်ရမယ့်သူမရှိသေးတာလား။

သေချာတာကတော့ ချစ်ရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ ပုံရိပ်တစ်ခုကိုဖြတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

ထိုပုံရိပ်ပိုင်ရှင်သည် အယ်ကိုဟောဝင်သွားသော အာရုံထွေပြားမှု ရီဝေဝေတွေမှာ ခပ်ယိမ်းယိမ်းလေး လှုပ်ရှားနေသည်။

ထိုသူကတော့ ချောကလက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် ချောကလက်ဆိုတဲ့ ဂျစ်ပစ်မလေးကို မြင်ယောင်နေရတာလဲ။ ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်တော့ သိပ်မရှိ။

ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီကွာ ငါ ဆက်မသောက်တော့ဘူး၊ လစ်တော့မယ်”

“နှစ်ခွက်လောက်က ဘာမှအရာမထင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ရီဝေဝေဖြစ်နေသော အမြင်အာရုံထဲမှာ ချောကလက်ကိုမြင်နေရ၍ ဒါဟာအမှန်တရားတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံဖို့ ခဲယဉ်းနေတာကို နေဖော်သိအောင် ပြောပြဖို့မလိုတာ။ နေဖော်ကရော ချောကလက်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ကောင်းချီးပေးမှာတဲ့လား။ နာခေါင်းရှုံ့ မဝေဖန်လျှင် တံကောင်း။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ချောကလက်အကြောင်းတွေကိုပဲ တွေးမိလာပြန်သည်။

ကဲ ခက်တော့နေပြီ ဘယ်လိုမောင်းထုတ်ရမလဲ။ အဲဒီ ဂျစ်ပစ်

တော်။

ကားဟွန်းသံကြောင့် ခြံတံခါးလာဖွင့်သော ချောကလက်ကိုမြင်ပြီး မိုးဒေဝါ ကားပြတင်းမှ ခေါင်းပြုကာ

“မကြေးမုံ မပြန်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညကီးနာရီထိုးနေပြီ အိမ်မပြန်ရသေးသဖြင့် ချောကလက်အဖေ

စိတ်ပူတော့မှာပဲဟူသောအတွေးဖြင့် အိမ်ကိုလိုက်ပို့ရန် ကားကို ခြံထဲ မသွင်းသေးဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး ကားခြံထဲမသွင်းဘူးလား”

“မသွင်းသေးဘူး မင်းကိုပြန်ပို့မယ်လေ”

“ရှင် ကြေးမုံက ဒီည ဒီမှာ အိပ်ရမှာ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ နေမကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မနက်ဖြန် အစ်ကိုလေး အိမ်ထောင်ဖက်တွေ့ ကြရင်ညှိခံဖို့အတွက် အစားအသောက်တွေ စီမံရမှာမို့ ကြီးကြီးက မပြန်ဖို့ ပြောထားတယ်”

“ကျွတ် စိတ်ပျက်လိုက်တာကွာ”

စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားနေသော မိုးဒေဝါကို ကြည့်ပြီး ချောကလက် အားတက်သွားသည်။

“အစ်ကိုလေးက အိမ်ထောင်ဖက်တွေ့ရမှာ စိတ်မဝင်စားဘူးလား ဟိုလေ အစ်ကိုလေး ဆန္ဒမပါဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ ပါရမှာလဲ၊ မေမေ သူ့ဟာသူ့စွတ်စိစဉ်နေတာလေ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ခပ်တိုးတိုးညည်းလိုက်သော ချောကလက်ကိုကြည့်ပြီး

“ဘာကိုတော်ပါသေးရဲ့လဲ”

“ဪ ကြေးမုံကလေ အစ်ကိုလေးကို လက်မထပ်စေချင်သေးဘူး။ ဘဝတစ်ခုထူထောင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဆန္ဒမပါဘဲ ဇွတ်အတင်း စီမံခံရရင် အနှစ်မရှိတဲ့ခံစားချက်တွေနဲ့ပဲ တစ်သက်စာနေသွားရမှာတဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မခံစားရတော့ဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်နှလုံးသား အသတ်ခံရတာ”

“ချောကလက်ကရော ချစ်ဖူးလား”

မိုးဒေဝါ အမေးကြောင့် ချောကလက် ပါးစပ်ထဲမှ သွားအတုတို့ ဖြုတ်လိုက်ပြီး

“အရင်ကတော့ အချစ်ဆိုတာ ချောကလက်အတွက် လေးလေးနက်နက် ခံစားစရာအဖြစ် မတွေ့ခဲ့မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အချစ်ဆိုတာကို ချောကလက် တမ်းတမက်မောတတ်တယ် ဆုံးရှုံးရမှာကို သေလောက်အောင်ကြောက်လာမိတယ်။ အဲဒီအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေက ချောကလက်ရဲ့စိတ်တွေကို အချိန်ပြည့်လွှမ်းမိုးလာတယ်။ ရူးသွားမလားတောင် ထင်ရတယ်”

အခွင့်အရေးရတုန်း အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့သမျှကို မိန်းကလေး ထစ်ယောက်အံသိကွာတရားတွေကို ဘေးချိုတ်ပြီး ရင်ဖွင့်ပြခဲ့သည်။

ချောကလက်နှလုံးသားထဲမှာ သူ့ပုံရိပ်တွေလွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်နေတာကို သူ့ထွင်းဖောက်မြင်ခဲ့ဖူးမယ်ဆိုလျှင် ချောကလက်ကို ပြန်ချစ်လာနိုင်ပါစေဟု ရူးနမ်းစွာဖြင့်မျှော်လင့်မိပြန်သည်။

“သားပြန်လာတာနောက်ကျလိုက်တာကွယ်”

ဒေါ်ရွှေရည်အသံကြောင့် ကျောပေးရပ်နေသော ချောကလက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲမှ သွားအတုကိုပြန်၍တပ်လိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ ဒီနေ့ ဒင်နာတစ်ခုက ဖိတ်လို့သွားလိုက် တာနဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့နောက်ကျသွားတာ”

ဘီယာကို အကြောင်းမဲ့သောက်တာသိလျှင် မေမေစိတ်ဆိုးလိမ့် မည်မို့ ညာပြောလိုက်မိပြန်သည်။

“ကြေးမုံ တံခါးဖွင့်ပြီးရင်လည်း ဖယ်လေ၊ သားရဲ့ကား ခြံထဲ သွင်းရဦးမှာ မသိဘူးလား၊ ဘာလို့ဖိတ်ရပ်နေရတာလဲ ငါ့သားက ညည်း အလာပသလာပ ပြောရမယ့်သူမဟုတ်ဘူး”

နစ်ယောက်သား စကားရပ်ပြောနေသော အခြေအနေကိုမြင် ပြီး ဒေါ်ရွှေရည် မနှစ်မြို့သောလေသံဖြင့် ခပ်တင်းတင်းငေါက်လိုက်သည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

“ဒါဆို မီးဖိုခန်းထဲမှာ အသားပေါင်းအိုးသွားကြည့်တော့ ခြံ တံခါးကို ငါပဲပိတ်လိုက်မယ်”

သားအပေါ် ဘယ်မိန်းကလေးတွေမှ စိတ်မကစားရဲလောက် အောင် ဒေါ်ရွှေရည် အဖြစ်သည်းပုံတွေကြောင့် မိုးဒေဝါ ချောကလက်ကို သူနားစိတ်ဝင်မိသည်။

သမီးမမွေးဖူးသော မေမေမှာ သမီးမိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက် တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် တစ်စက်ကလေးမှရှိမနေတာကိုတော့ မိုးဒေဝါ ကောင်းကောင်းသိသည်။

ချောကလက် အနားမှထွက်သွားသည်။

“မေမေရယ် ချောကလက် အဲ မကြေးမုံကို အဲလောက်ထိ ရှင်ရှင်သီးသီး မပြောပါနဲ့ မေမေရယ်”

“မပြောလို့မရဘူး သား၊ မေမေသားကို အရည်အသွေးနှိမ်ကျ တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားသုံးခွန်းပြည့်ဖို့မပြောနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံကြ တာကိုတောင် မေမေ မနှစ်မြို့နိုင်ဘူး”

အစွန်းရောက်လွန်းနေသော မေမေကိုကြည့်ပြီး မိုးဒေဝါ စိတ် မော့ရသည်။

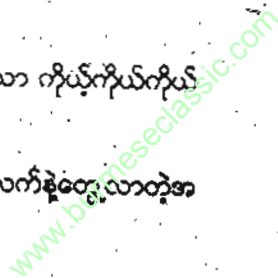
“ဒါနဲ့ နေပါဦး သားတို့က ဘာတွေပြောနေတာလဲ ချောကလက် ဆိုတဲ့ ရှုပ်ပြာမအကြောင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့”

“ဒါဆို သားနှုတ်က ဘာကြောင့် ချောကလက်နာမည်ကို ထွက် သွားရတာလဲ”

နမော့နဲ့မိန့်စွာ ယောင်ပြီထွက်သွားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သာ အပြစ်တင်လိုက်တော့သည်။

“ဪ ဒါ ဒါလား လမ်းမှာ ချောကလက်နဲ့တွေ့လာတဲ့အ

ကြောင်းပြောနေတာပါ မေမေရဲ့”

ဒေါ်ရွှေရည် ရင်ဘတ်ဖိတော့၏။

“အမလေး အဲဒီခိုခိုကလေးနဲ့တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား သားကို ဘာတွေများပြောသေးလဲ၊ သူက သားကိုအမိဖမ်းချင်နေတယ်ဆိုတာ သား မသိဘူးလား”

“ဘာမှမပြောပါဘူး မေမေရဲ့၊ သားက ကားပေါ်ကနေ လှမ်း မြင်ခဲ့မိတာကို ပြောပြနေတာပါ”

မေမေသံသယတွေငြိမ်းအောင် ညာပြီးရင်ညာနေမိတော့သည်။ ဒီတော့မှ စိုးရိမ်နေသော မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျသွားပြီး

“ငါ့သားလေး မြန်မြန်အိမ်ထောင်ပြုမှ မေမေလည်းစိတ်အေးရမယ် သားရေ ကဲ ကဲ ကားသွင်းတော့”

မိုးဒေဝါ သက်ပြင်းမောကို ဝှူခနဲ မူတ်ထုတ်ပြီး စိတ်မသက် သာစွာဖြင့် ခေါင်းကိုခပ်လေးလေးခါကာ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။

သားတစ်ယောက်အပေါ်မှာထားသော မိခင်တစ်ယောက်၏ အတ္တံတွေက ထိုမျှလောက်ထုထည်ကြီးသတဲ့လား။

အခန်း (၂၁)

“မကြေးမုံရေ ဧည့်သည်တွေလာပြီထင်တယ်၊ ခြံတံခါးသွား ပြီးဖွင့်ပါဦး”

အခန်းသန့်ဆေးတွေဖြန်းနေသော မကြေးမုံ လက်ထဲမှဘူးကို ချကာ ခြံထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ ခြံဝတွင်အနက်ရောင် BMW ကားကြီးတစ်စီးက ခန့်ခန့်ထည်ထည်ရပ်ကာ တံခါးအဖွင့်ကို ခံစောင့်နေသည်။

ကားမြင်ရုံနှင့်ပင် ဒေါ်ရွှေရည် ဘာကြောင့် ဖျာယာခတ်နေသလဲ ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင် တော်တော်ချမ်းသာမည့်သူဌေးတွေဟု ဖိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ခြံတံခါးသော့ကိုဖွင့်ကာ သံပန်းတံခါးနှစ်ချပ်ကို တစ်ဖက်တစ် ချက်ဆီကွဲခပ်မြန်မြန်တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အိမ်ခံစားကြီးက ခြံထဲသို့ ငြိမ်ခနဲ မောင်းဝင်သွားသည်။ နောက်လက်ခြံတံခါးကို ပြန်၍ပိတ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေသည် အဆင့်ရောက်လို့ရောက်နေမှန်းပင် မသိတော့လောက်အောင် ချောလက် စိတ်ခံစားမှုတွေက သိမ်ငယ်ခြင်းတွေလွှမ်းမိုး၍နေသည်။

မျက်ရည်တို့ သူ့အလိုလိုရစ်ဝိုင်းလာသည်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်ချိလိုက်ပါလိမ့်ဟု အတွေးဝင်ကာ အိပ်မက်ကလန်နိုးသူလို ကယောင်ချောက်ချားနေသည်။

အိမ်ကြီးထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းတွေက တွန့်ဆုတ်၍နေသည်။ မိုးခေါင်နှင့် သဘောတူထားသည့် ဒေါ်ရွှေရည်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားသော ရွေးမလောင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ဖို့ ချောက်လက်မှာ တကယ်ပင် သတ္တိမရှိလောက်အောင် စိတ်တွေက သိမ်ငယ်လွန်းနေသည်။

သူတို့အားလုံး ချောက်လက်ကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်သာ အကြည့်ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြမည့်အခြေအနေတစ်ခုကို ချောက်လက် မသေ့မသွေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ချောက်လက်ရင်ခွေ တဒိန်းဒိန်း အခုန်မြန်နေသည်။ စိတ်တိုင်းအော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည့်သန္ဓေတွေကို အသိစိတ်တွေက မနည်းထိန်းထားရသည်။

ရွေးမလောင်းက အရမ်းလှနေလျှင် မိုးဒေါပါကရော မြင်ကြည့်

ချင်း မျက်စိကျသွားပြီး သူတို့လူငယ်ချင်းအဆင်ပြေသွားကြမည်လား။ တွေးရင်းဖြင့် ရင်တွေတလုပ်လုပ်ခုန်လာသည်။ ခြေအစုံက ဆတ်မတ်ပင် မရပ်ချင်လောက်အောင် သောကတွေက ရင်ထဲမှာအပြည့်။

“မကြေးမုံရေ”

အိမ်ပေါက်ဝမှ နူးညံ့ချိုသာဟန်ဖြင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လှမ်းခေါ်နေသော ဒေါ်ရွှေရည်အသံက တမင်ဟန်လုပ်ထားမှန်းသိသာလွန်းလှသည်။

“ရှင် ကြီးကြီး”

“ခြံတံခါးပိတ်ပြီးရင် မြန်မြန်လာလေကွယ် ဧည့်သည်တွေအတွက် ဟိုတယ်က လာဖို့ထားတဲ့ နေ့လယ်စာတွေကို ပြင်ဆင်ရဦးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး လာပါပြီ”

ဒေါ်ရွှေရည် ဟန်လုပ်ကြွားဝါတတ်သော စရိုက်က ဘွင်းဘွင်းကြီးပေါ်လာပြန်သည်။ တကယ်ဆို ယခု တည်ခင်းကျွေးမွေးမည့်နေ့လယ်စာသည် ဟိုတယ်ကမှာယူထားတာ တစ်ခုမှမပါတာ ချောက်လက်အသိပဲ။

ခြေလှမ်းတွေကို အိမ်ကြီးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းခွဲလိုက်သည်။

ဒီလိုပါပဲ မမမြတ်ရယ် အိမ်အကူတွေဆိုတာ ဘယ်မှာကလေး

ဆင်းလုံးချောကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီလိုပဲ ချောတစ်ခါခြောက်တစ်ခုည့်

နဲ့ ခိုင်းရတာပဲ”

အိမ်ကြီးထဲဝင်ဝင်ချင်းကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ခွေယိုင်လဲမတတ် စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

မိုးဒေဝါ ချောက်လက်ကို အားတုံအားနာအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်ကို ချောက်လက် မြင်လိုက်ပါသည်။

“မကြေးမုံရေ ဟင်းပွဲတွေကို သေသေချာချာပြင်ထားလို့ပဲ တော့၊ မမမြတ်တို့ ခဏနားပြီးတာနဲ့ စားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

ချောက်လက်အကြည့်တွေက ဒေါ်ရွှေရည်ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ခေတ်ဆန်လှပသည့် မိန်းကလေးဆီသို့ မသိမသာရောက်သွားသည်။

လှလိုက်တာမှ မိန်းမချင်းပင် ငေးမောယူရမည့်အလှမျိုးကြည့်သည်။ ဒီလိုအလှပိုင်ရှင်မျိုးကို မိုးဒေဝါ မငြင်းလောက်ဘူးဆိုတာ ကြိုတင်တွေးမိတာ ရင်ဘတ်ထဲမှ သိမ်ငယ်အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်ဝင်လာသည်။

ဝဲထက်လာသော မျက်ရည်စက်တို့ သူတို့ရှေ့ လွင့်ခနဲ ကျမသွားခင် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ခပ်ရိုရိုလှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်သည်နှင့် မကြေးမုံ ရေခဲသေတ္တာတစ်ခုတွင် အရုပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ချပြီး ကြေးကွဲစွာ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။

“ကိုမိုးရယ် ရှင့်ကိုချောက်လက် ချစ်နေပါတယ်လို့ ပြော

အခွင့်အရေး တို့မှာရှိလာမှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ”

မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ မျှော်လင့်ချက်တံတိုင်းကြီး တအိအိလဲ ငြို့လှနေပြီ။

“အဲဒီအခွင့်အရေးကို ချောက်လက်ယူဖို့မှ မဟုတ်တာ”

“ဟင်”

မျက်ရည်ပြည့်မျက်ဝန်းဖြင့် အထိတ်တလန့်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

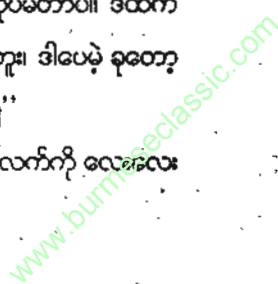
“ကိုမိုး”

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲဆိုတာ ကိုယ် ခုမှသိလိုက်ရတယ်”

နဂိုဗီဇက ရဲတင်းလွန်းသော ချောက်လက် မိုးဒေဝါတို့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“သိလိုက်ရတော့ရော ရှင့်ဆီက အထင်သေးရှုတ်ချခြင်းတွေက ချစ်ပြီး ဘာများရမှာမို့လဲ တကယ်ဆို တို့က ကိုယ်နဲ့မတန်မရာအိမ်မက်တို့ အရူးအမူးမက်ခွဲမိတာပါ။ အခုတော့ အဲဒီအိမ်မက်က လန့်နိုးတော့မလို ခြစ်နေပါပြီ တကယ်ဆို တို့က အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်တရားနဲ့ရင်ထဲသိက္ခာကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ပီးရီးလုပ်မိတာပါ။ ဒီထက် ပိုပြီးတော့ နိဗ္ဗိဒ္ဓအောက်ကျိုစရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အဲဒီ ရူးကြောင်ကြောင်အိမ်မက်က လန့်နိုးသင့်ပါပြီ”

“မိုးဒေဝါ ရှေ့သို့တရွေ့ရွေ့တိုးလာပြီး ချောက်လက်ကို လေးလေး

နက်နက်ကြည့်ကာ

“အဲဒီအိပ်မက်က မင်းကိုစိတ်ချမ်းမြေ့မှုတွေပေးမယ်လို့ ယုံကြည်ရင် မင်းဆက်မက်ရမှာပေါ့။ ဘာကြောင့် ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ”

ဝေဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်ရှည်ရှည်ကော့ကော့များဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းသွင်းရင်း

“ဆက်မက်တော့ရော ရှင့်အတွက် လေ့လာရယ်စရာဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာများထူးလာဦးမှာမို့လဲ၊ တကယ်ဆို တို့က ရှင့်နဲ့လက်ထပ်မယ် သတို့သမီးလောင်းနဲ့ယှဉ်ရင် ကြမ်းသုတ်ဝတ်နဲ့ ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါပါ”

ငိုသံနှောပြီးအက်ရနေသော အသံလှိုင်းတွေက အဖျားခတ်မှာ တိမ်ဝင်သွားသည်။

ရုတ်တရက် မိုးဒေဝါ၏ဆွဲဖက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် အင်္ဂါမျက်နှာသည် အနံ့ခပ်သင်းသင်းမွှေးနေသော ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ထိစပ်သွားသည်။

ဘုရားရေ ဒါ ဒါဟာ အိပ်မက်များလား။

အခန်း (၂၂)

“သမီး ညည်းကို ငါမေးစရာရှိတယ်”

သားအဖနှစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ ထမင်းစားနေရင်းမှ ကောက်ကာင်ကာ ထမေးသော အမေးကြောင့် ချောကလက်ရင်ထိတ်သွားသည်။ စားလက်စထမင်းပင် ဆက်စားချင်စိတ်မရှိတော့။

“ဘာမေးမလို့လဲ အဖေ”

“ညည်းက မကြေးမုံဆိုတဲ့မိန်းမကို မိုးဒေဝါအိမ်မှာ အိမ်ဖော်ထုပ်ဖို့ သွင်းထားတယ်ဆို”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

“အဲဒါနဲ့များ ဘာကြောင့်အမျိုးတော်တယ်ပြောရတာလဲ ကိုယ့်အတွက်လည်းအကျိုးမရှိ သူတစ်ပါးအတွက်လည်း အကျိုးမရှိတဲ့ လိမ်ညာခြင်းတွေကို ဘာလို့လိမ်ညာနေရတာလဲ”

“မကြေးမုံကို သမီးနဲ့အမျိုးတော်တယ်လို့ ညာပြောမှ သူ့ကို အလုပ်ခန့်မယ်ထင်လို့ပါ အဖေ”

“လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီချင်လို့ညာလိုက်တာဆိုပေမယ့် သမီး ညာပြောတာကိုသိသွားရင် မောင်မိုးဒေဝါက သမီးကိုအထင်သေးသွားမှာ ပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီမကြေးမုံဆိုတာ ဘယ်ကလဲ၊ စာရိတ္တရော ကောင်းရဲ့လား၊ တော်ကြာ သူ့ဌေးအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လူစစ်ရင်း ခြေဆော့လက်ဆော့လုပ်နေ ရင် ကိုယ်ကတာဝန်ခံပြီးအပ်ပေးထားရတဲ့သူပဲ မျက်နှာပျက်ရမှာ”

“မကြေးမုံက စိတ်ရင်းကောင်းသလို အကျင့်စာရိတ္တလည်း ကောင်းပါတယ် အဖေ၊ သမီးမျက်နှာပျက်အောင် သူ ဘယ်တော့မှမလုပ် တဲ့၊ စိတ်ချပါ”

“အေးလေ စိတ်ချရတယ်ဆိုရင်တော့ ပြီးတာပါပဲ”

ဦးသုခ ပြောရင်း စားလက်စထမင်းကို ဆက်စား၏။

“ဪ ဒါနဲ့ ညည်းကြိုပြောဦးမယ် အဖေမနက်ဖြန်ကစပြီး ညဘက် ကားမောင်းရမယ်”

“ဟင် နေ့ဘက်ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

“အခုကားကို အံ့နာက ပြန်ရောင်းတော့မှာဆိုတော့ ပြန်အပ် လိုက်ရပြီ၊ အဲဒါ ကိုတင်မောင်မိုး ယူထားတဲ့ကားက နေ့မောင်းပြီး ည ဘက်ဒီအတိုင်း အိမ်မှာထိုးထားမယ့်အတူတူ အဖေ ယူမောင်းမလို့”

“ဟင် ညဘက်ကြီး အန္တရာယ်များပါတယ် အဖေရာ၊ နောက်

ပြီး တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ကားမောင်းရတော့ အဖေကျန်းမာရေးထိခိုက် မှာပေါ့လို့ မမောင်းပါနဲ့ အဖေရာ”

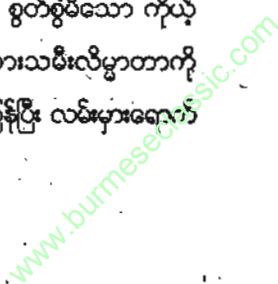
“အဖေကလည်း အမြဲမမောင်းပါဘူး။ အဖေတို့မှာ စုမိထားတဲ့ ငွေလေးနဲ့ ကိုယ်ပိုင်တစ်စီးလောက်ဝယ်ဖို့ ငွေလို့နေသေးလို့ ခဏမောင်း တာပါ၊ ငွေပြည့်လို့ ကားဝယ်နိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကားပဲကိုယ်မောင်းတော့ မှာ ဘာလဲ ညဘက်ညည်းတစ်ယောက်ထဲ မအိပ်ရဲလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ့်အိမ်ပဲ မအိပ်ရဲစရာဘာရှိလဲ”

“အေးနော် ညဘက် ငါ့အဖေမရှိဘူးဆိုပြီး ကလပ်သွားတာ တွေ ပေါက်ကရ လုပ်တာတွေကြားလို့ကတော့ ညည်းကို ဟိုအကောင် စောခိုင်ထွန်းနဲ့ ချက်ချင်းပေးစားပစ်မှာ”

“အဖေရယ် တဆိတ်ရှိ သမီးကို အဲအကောင်နဲ့ ပေးစားဖို့ပဲ ပြောနေတော့တာပဲ စိတ်ချပါ သမီး ညဘက်ဘယ်မှမသွားဘဲနဲ့ကို အိမ်မှာ အိပ်မှာ မယုံရင် အဖေသမီးကို သော့ခတ်သွား၊ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်ပင် ဖန်ပြီး ညဘက်လည်း ကလပ်တက်မယ့်အလုပ်ကို လုပ်ရအောင် သမီးက နူးနေလို့လား အဖေသမီးက အရင်လိုသမီးမျိုးမဟုတ်တော့ပါဘူး”

သမီးပြောတာလည်း ဟုတ်နေ၍ ဦးသုခ စွတ်စွဲမိသော ကိုယ့် တိုက်ကိုယ် ပြန်ပြီး ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ သားသမီးလိုမ္မာတာကို သိသယူတွေ့နင်းမိနိုင်နေဦးမည်ဆိုလျှင် ဒီသားသမီးပြန်ပြီး လမ်းမှားရောက် သွားနိုင်သည်။

သမီး ဒီလိုလိမ္မာတာ မောင်မိုးဒေဝါကြောင့်ဟုပဲ ကြံဖန်ကျေးဇူး တင်နေမိသည်။

“သား မေသစ္စာကို သဘောမကျဘူး မေမေ”

အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံအောင်လှသော မေသစ္စာကို သဘော မကျဘူးဆို၍ သားကို ဒေါ်ရွှေရည် တအံ့တဩကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိလို့လဲ သားရယ်”

“သူ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်မှမရှိပေမယ့် သား သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးလို့မရဘူး မေမေ၊ ကိုယ်မချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ငွေကြေးချမ်းသာရုံနဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်မပြုချင်ဘူး မေမေ”

တစ်ခါမှ ငြင်းဆန်ဖူးခြင်းမရှိသော သားက အိမ်ထောင်ရေး မှာတော့ ငြင်းဆန်နေပြီ။

“မိုက်လိုက်တာ သားရယ် မေမေက သားနဲ့အသင့်တော်ဆုံး မိန်းကလေးကို ရွေးချယ်ပေးထားတာ နေနဲ့လ ရွှေ့ပြောင်း ဘယ်လောက် လိုက်ဖက်လိုက်သလဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် သားထပ်မငြင်းပါနဲ့ မေမေတို့ လူကြီးတွေအားလုံး စိစဉ်ပြီးသွားပြီ”

အပြင်တမ်း သူ့ဆန္ဒတွေကိုသာ ရှေ့တန်းတင်နေသော မေမေဟာ ခုလည်း သားဘဝရဲ့အနာဂတ်ကို သူ့စိတ်ကြိုက်ပုံဖော်နေပြီမို့ ဒီတစ်ခါ တော့ မိုးဒေဝါ ခွင့်မပြုနိုင်။

သို့သော် မေမေ ဒေါသဖြစ်မည်စိုး၍ အတိုက်အခံ ဘာမှမပြော တော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“လက်ထပ်ပွဲကတော့ ဒီနှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်မှာလုပ်မှာပါ။ စေ့စပ်ပွဲလေးကိုသာ ရှေ့လထဲလောက်လုပ်ဖို့ မေမေတို့လူကြီးချင်း အသေး စိတ်တိုင်ပင်ပြီးပြီ၊ ပခုံးကိုခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ

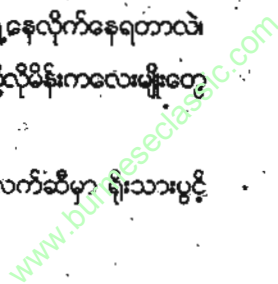
“မေသစ္စာကို သားမချစ်ဘဲနေနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သား သူ့ကို တဖြည်းဖြည်းချစ်လာမှာပါ။ ရပ်ကွက်ထဲက ပိုင်းလုံးသာသွားအဆင့်ပဲရှိ တဲ့ ချောကလက်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ယှဉ်ရင် မေသစ္စာဟာ ရွှေဘုံပေါ်က တော်ဝင်ပန်းတစ်ဖွင့်ပါ”

“မေသစ္စာရဲ့ဂုဏ်ကိုပင့်တင်ပေးချင်တာနဲ့ သူများရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကို နှိမ်ချမနေပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ချောကလက်က သူ့ဟာသူနေနေတာပါ။ မေမေ့ကို ဘာတွေများအနှောင့်အယှက်လာပေးနေလို့လဲ မကြေးမုံကြား သွားရင် မကောင်းပါဘူး”

မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် ချောကလက်ရှေ့မှ မားမားရပ်ပေးလိုက်မိ သော ကိုယ့်ရင်ထဲက အမှန်တရားကို မေမေ ရိပ်မိသွားပုံဖြင့်

“သားရယ် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေရတာလဲ၊ မေမေ သားကိုအိမ်ထောင်ချပေးဖို့စဉ်ရတာ သူတို့လိုမိန်းကလေးမျိုးတွေ ရဲ့ ပိုက်အွန်ထဲကို သားဝင်မိသွားမှာစိုးလို့ပါ”

မေမေ အထင်သေးနေသော ချောကလက်ဆီမှာ ရိုးသားပွင့်

လင်းသောစရိုက်ရှိပြီး လူငယ်ဆန်ဆန်ပျော်ချင်ပါးချင် ဝတ်ချင်စားချင် သောစရိုက်ရှိရုံကလွဲပြီး ချောကလက်သည် ဖြူစင်သော ပန်းပွင့်လေး တစ်ပွင့်ပါ။

သူ့မျက်ဝန်း သူ့နှုတ်ခမ်း သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုချစ်နေ သော မေတ္တာတရားတွေ လျှံထွက်နေတာကိုမြင်နေရတာမို့ ချောကလက် နှင့်တွေ့လျှင် ကိုယ့်ခံစားမှုတွေ နွေးထွေးရှိန်းမြဲနေသည်။

အချစ်ကိုကိုးကွယ်လွန်းသောကြောင့် ဘဝကိုပါနှိမ့်ချခဲ့သော ချောကလက်၏မေတ္တာ အတိမ်အနက်ကို ကိုယ်အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေ နိုင်လောက်အောင် ချောကလက်သည် ကိုယ့်အာရုံတွေကို မသိမသာ လွှမ်းမိုးလာနေရာမှ ယခုဆို သိသိသာသာကို လွှမ်းမိုး၍လာသည်။

ရင်ဘတ်ထဲမှ ခံစားချက်ချင်း အချိုးတူပူးပေါင်းခွင့်ရှိပြီဆိုမှ တော့ ဂုဏ်ပကာသန၊ ပညာအဆင့်အတန်းဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်ကြီးတွေ က မြေမှုန့်တစ်မှုန့်လောက်တောင် အသုံးမဝင်တော့။

သေချာပါတယ် မိုးဒေဝါဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ချောကလက်ဆိုတဲ့ ဂျစ်ပစီမလေးကို မထင်မှတ်ဘဲ စွဲလမ်းမိသွားတာကို ပေါ့။ ဒီတော့ မေမေ့ကို အလိုက်အထိုက်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“မိန်းမတစ်ယောက်တန်ဖိုးမဲ့မဲ့ဆိုတာ သား ဝေဖန်ပိုင်းခြား တတ်တဲ့အရွယ်ကို ရောက်နေပါပြီမေမေရယ်၊ သားကို စိတ်မပူပါနဲ့၊ မေမေသာ သားနဲ့ မေသစ္စာကို အလောတကြီး မစီစဉ်ပါနဲ့ဦး၊ ဪ

ဒါနဲ့ မေမေ မကြေးမုံ မလာသေးဘူးလား”

“မနေ့က ဧည့်သည်တွေအတွက် စီမံရတာ ပင်ပန်းသွားပုံရ တယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေက တစ်ရက်နားခွင့်ပေးလိုက်တာလေ”

မေသစ္စာအကြောင်းပြောနေရာမှ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက် ခြင်းဖြစ်သလို မနေ့က မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဖက်လိုက်မိသော ကိုယ့်အပြုအမူ ကြောင့် မကြေးမုံ ဟန်ဆောင်ထားသော ချောကလက်လည်း ရင်တွေ ခုန်နေလောက်ပါပြီ။

ဒီနေ့ ချောကလက် မလာဘူးဆို၍ ရင်ထဲမှာ ဟာသလိုလို ရှိ သွားသည်။

“သား ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
အဲဒီလောက်ထိ အသေးစိတ်ကျသော မေမေ့သံယဏ်ကိုတော့ မိုးဒေဝါ အံ့ဩသည်။

“ဪ မေမေရယ် သူက သားတို့အိမ်က အလုပ်သမားလေး၊ အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်က ကိုယ့်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ရောက်သင့် နေတဲ့အချိန်မှာ မရောက်သေးရင် မေးဖို့ဝတ္တရားရှိတာ ဆန်းမုမဆန်းတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ မေမေကလည်း သားဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲလို့ မေး တာ”

“ရပါတယ် သားဖာသာပဲ လုပ်လိုက်ပါတော့မယ်”

ဒီလောက်နဲ့ပဲ စကားဖြတ်ကာ မေမေ့နားမှ လစ်ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည်။

အခန်း (၂၃)

“ချောကလက် နှင့်ခုတစ်လော ဘယ်တွေ့သွားပြီ၊ ဘာတွေ့လုပ်နေလဲ၊ ငါ့ဖုန်းဆက်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားတယ်”

အိမ်ပေါ်သို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောပြီးတက်လာသော နန္ဒစိုးခြေသံကြောင့် ဦးသုခ အိပ်ပျော်နေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

နန္ဒစိုးကလည်း အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်းတွင် ဖျာတစ်ချပ် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော ဦးသုခကို ဗြန်းခနဲ မြင်ပြီးလန့်သွားသည်။

“ဦး ဦးလေး ကားမထွက်ဘူးလား”

“မထွက်လို့ မင်းရှေ့မှာ ဆန့်ဆန်ကြီးအိပ်ပျော်နေတာပေါ့ကွ”

နန္ဒစိုးကို ယခင်ကတည့်က ကြည့်မရသော ဦးသုခ ဘုတောပစ်လိုက်သည်။

အခန်းဝတွင်ရပ်နေသော ချောကလက်မှာ အလိုက်ကန်းဆိုး

မသိသော နန္ဒစိုးကြောင့် အဖေအဆူခံရမှာကို ကြောက်နေ၏။

“နန္ဒစိုးရယ် နင်ဟာလေ တော်တော်ကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတာပဲ၊ ငါ့အဖေ နှင့်ကြောင့်နိုးသွားပြီ”

“ဆောရီးပါဟာ ငါ နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့ လာတာ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“နောက်မှပဲ ပြောတော့မယ်ဟာ ငါသွားပြီ”

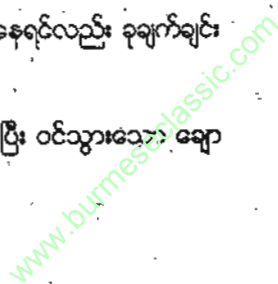
ဦးသုခရှေ့မှာမို့ နန္ဒစိုး ဘာမှမပြောလိုဟန်ဖြင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြန်ဆင်းသွားသည်။

“တောက် တော်တော်ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ကောင် ချောကလက် ကြပ်ကြပ်သတိထားနော် အဲဒီအကောင်တွေနဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်တာ ငါ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားရဲ့နဲ့ခရူဆက်ပတ်သက်နေရင် ဟိုကောင် စောခိုင်ထွန်းနဲ့ ချက်ချင်းကို ပေးစားပစ်မှာ နားလည်လား”

တခိတ်ရှိ အရက်သမား စောခိုင်ထွန်းနှင့်ပေးစားမည်ဟု အမြဲ ခြိမ်းခြောက်နေသော ဖခင်ကိုကြည့်ပြီး ချောကလက် နှုတ်ခမ်းကိုစုကာ

“အဖေကလည်းလေ အရက်သမားကို တော်တော်သမက်တော်ချင်နေလား၊ အဲလောက် သမက်တော်ချင်နေရင်လည်း ခုချက်ချင်းသာ ပေးစားလိုက်တော့”

ခပ်ရွဲရွဲပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ခြေဆောင်ပြီး ဝင်သွားသော ချောကလက်စကားကြောင့် ဦးသုခ ပြုံးလိုက်သည်။

ဘယ်အရာကိုမှ ကြောက်စိတ်မရှိလောက်အောင် တဖွတ်ထိုး လှုပ်တတ်သော သမီးကို ခြိမ်းခြောက်စရာဆိုလို့ စောခိုင်ထွန်းတစ်ယောက် ပဲရှိတာ။ အကယ်၍ သမီးက စောခိုင်ထွန်းကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဟု ပူဆာလာလျှင်တောင် အရင်ဆုံးအော်ကလီဆန်သွားရမယ့်သူက ဦးသူခပင် ဖြစ်သည်။

ဒီတော့ ကိုယ်တောင်-သမက်အဖြစ်မနစ်မြို့တာ သမီးဆိုလျှင် တော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ ဒါကိုသိ၍ သမီးဖြစ်သူကို ပျော့ကွက်နင်း ခြိမ်းခြောက်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနေတတ်လာအောင် ပုံသွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် သဘောကျစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်ရင်း အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြောင့် လမ်းမဘက်ကို ငွဲကြည့်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို အံ့အားသင့်ကာ သမီးကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မိချောရေ မောင်မိုးဒေဝါလာတယ်ဟာ ဒီသူငယ်တို့အိမ်ကို ဘယ်လိုသိလဲ မုသိဘူး”

ထိုင်ရာမှထကာ အနည်းငယ်ရှုပ်ပွေ့ပြုနေသော-အိမ်ရှေ့ခန်းကို ကျောကယာ ရှင်းလိုက်သည်။ ချောကလက်လည်း လိုက်ကာအကွယ်မှ လှစ်ခနဲ ထွက်လာသည်။

“ဦးလေး ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့မယ်နော်”

အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ ယဉ်ကျေးစွာခွင့်တောင်းနေသော မိုးဒေဝါကို

ဦးသူခ ပျာပျာသလဲဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုကာ

“တက်ပါ မောင်မိုးဒေဝါရယ် ခွင့်တောင်းစရာမလိုပါဘူးကွာ”

ဒီတော့မှ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၏။ စောစောက နန္ဒစိုးဆိုတဲ့

လမ်းသူရဲကောင်နှင့် တခြားစီဟုမှတ်ချက်ချပြီး

“လာ ထိုင်ပါ မောင်မိုးဒေဝါ”

မိုးဒေဝါ ဆက်တီခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးကို တက္ကစီကိတ်မှာ မတွေ့လို့ နေများမကောင်းဘူးလားဆိုပြီး တက္ကစီဆရာတွေကို အိမ်လိပ်စာမေးပြီး လိုက်လာတာ ခင်ဗျ”

“ဦးက နေကောင်းပါလိမ့်ကွာ ကားကသာ နေမကောင်းလို့ သူ့ပိုင်ရှင်ဆီပြန်အပ်ထားတာ”

“ဟင် ဒါဆို ဦးလေးအလုပ်မရှိဘူးပေါ့”

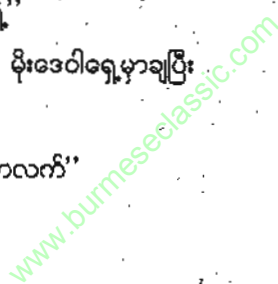
ဦးသူခနားဝင်ထိုင်ပြီး စိတ်ပူသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“နေ့တက်ပဲအလုပ်မရှိတာပါ ညဘက်ဆိုရင်တော့ ဘော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့ကားကို ခဏယူမောင်းနေတယ်လေ”

“တို့အဖေက ကားဝယ်တော့မှာ ကိုမိုးရဲ့”

ကော်ဖီခန်းယူလာသော ချောကလက် မိုးဒေဝါရှေ့မှာချပြီး ဆော်ဖီခွက်ကမ်းပေးရင်း ပြော၏။

“နေပါစေ မသောက်တော့ပါဘူး ချောကလက်”

အားနာစွာ ငြင်းဆန်နေသော မိုးဒေဝီကို ခွက်သန်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“တို့အိမ်က သန်ပါတယ် ကော်ဖီခွက်ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဆေးထားပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မိုးဒေဝီ အားနာသွားကာ

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဒီအတိုင်း အားနာလို့ငြင်းလိုက်ရုံပါပဲ၊ ရွံလို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် သောက်လိုက်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ သောက်ပါမယ်”

ကော်ဖီခွက်ကို ဇွတ်အတင်းထိုးပေးနေသော သမီးဖြစ်သူနှင့် ရိုးအလွန်းသော မိုးဒေဝီကိုကြည့်ပြီး ဦးသုခ သဘောတွေကျနေသည်။

“ဦးလေးကို ခုလို သတိတရနဲ့ လာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ ဦးလေးရယ်၊ အားနာဖို့မှ မလိုတာ”

ထိုသို့ပြောပြီး ချောက်လက်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

ချောက်လက်ထံမှ ရှက်ပြီးမဟုတ်သော အပြုံးလှလှဖြင့်တုန်ပြန် လိုက်သည်။

အခန်း (၂၄)

“ကြေးမုံရေ ညည်းအစ်ကိုလေး ထမင်းစားမယ်နော် ဟင်းတွေ နှေးထားလိုက်ဦး”

ဒေါ်ရွှေရည် ဆေးသောက်ရန်ပြင်ဆင်ပေးနေတုန်း နောက်အ ထပ်တစ်ခုပေါ်လာ၍ သောက်ဆေးအချို့နှင့် ရေဖန်ခွက်ကို ဗန်းထဲထည့် နှစ်ဖက်တစ်ဖက် ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့လိုက်သည်။

“ဆေးသောက်လို့ရပါပြီ ကြီးကြီး”

“ဪ အေး အေး”

ဒေါ်ရွှေရည် ခွက်ကလေးထဲထည့်လာသော ဆေးလုံးအချို့ကို ထုကာ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ရေဖန်ခွက်ထဲမှ ရေဖြင့်ဖျော့ချလိုက်သည်။

ချောက်လက် တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ မသိမသာပြုံးလိုက်သည်။

“ညည်း အစ်ကိုလေး ဘာလုပ်နေလဲ သူ ထမင်းစားဖို့ ဟင်း

တွေထပ်နှေးထားဦး”

“အစ်ကိုလေး စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ထင်တယ် ကြီးကြီး ဟင်းတွေက ပြန်နှေးထားပြီးပါပြီ စားမယ်ဆို အဆင်သင့်ပါပဲ”

“အေး အေး ဒါဆိုပြီးရော ငါ အခန်းထဲမှာ ခဏသွားလို့လို့ ဦးမယ် ဒီဆေးကပြင်းတော့ သောက်ပြီးရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးလို့နေဖို့ ဆရာဝန်က မှာထားတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကြေးမုံလည်း ကြီးကြီးကို သတိပေးမလို့ နေခင် နေလယ် ရာသီဥတုကပူတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ အနားယူလိုက်ပါ ကြီးကြီး၊ ခိုင်းစရာရုံရင် ဘဲလ်တီးလိုက် ကြေးမုံ မိမိခန်းထဲမှာ ညနေစာချက်ရင်း ရှိနေမှာပဲ”

“အေးပါအေ ညည်း ကောင်းသလိုသာ စီမံလိုက်တော့”

ဒေါ်ရွှေရည် ညည်းခန်းထဲမှ ခပ်လေးလေးထလိုက်သည်။ ကြေးမုံက တွဲပေးကာ အခန်းထဲထိုက်ထိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ် လှဲအိပ်ရင်းမှ

“ထမင်းပွဲကို သန့်သန့်ပြန်ပြန်လုပ်ပေးဦးနော် ငါ့သားက သန့်သန့်ပြန်ပြန်မှကြိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးရဲ့ ကြေးမုံ အစ်ကိုလေးစိတ်တိုင်းထဲ ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်၊ အဲကွန်းဖွင့်ထားတော့ စောင်ပါးလေးခြုံထားလို့ နော် ကြီးကြီး”

ရင်ထဲမှာ စေတနာမပါပေမယ့်လည်း ကိုယ်သိပ်ချစ်ရသော နန်းသူ၏မိခင်ဖြစ်နေသည့် အသိစိတ်ကြောင့် ဂရုစိုက်စာနာပြုလိုက်သည်။ ဒါမှ ကြေးမုံ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်မြဲမှာလေ။

ဒေါ်ရွှေရည် မျက်လုံးတို့မှစင်းစင်းကာ ငြိမ်သွားသည်။ ချောကသက် အိပ်ပျော်စပြုနေသော ဒေါ်ရွှေရည်ကို ခေတ္တရပ်ကြည့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။

မိုးဒေဝါ ထမင်းမစားသေးဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၍ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ တစ်ဘက်စတည်း တစ်ထားသော သွားအတုကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲအံ့ဂုက်တစ်ခုထဲ တစ်ရုတ်ဖြင့် သိမ်းထုတ်ပြီးထည့်လိုက်၏။

စွပ်စုထားသော စာကြည့်ခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော မိုးဒေဝါနောက်သို့ ခြေသံခပ်ဖွဖွနင်းပြီး တိုးကပ်လာလိုက်သည်။ အိမ်နေရင်း စွပ်ကျယ် နှိုးပြတ်ဖြင့် ဖြူဝင်းသောဂုတ်သားဝင်းခင်းလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် ခပ်ဖွဖွဆိုကာ

“ကိုမိုး”

မိုးဒေဝါ တိုးသဲ့သဲ့ခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်

“ဟင် ချောကလက်”

“ထမင်းမစားသေးဘူးလား တို့အားလုံးပြင်ပြီးသွားပြီ”

“စားမယ် ဒီမှာ စားရင်းလုပ်နေတာ မပြီးသေးလို့ ဒါနဲ့ အခြေခံသွားအတုကြီးကိုဖြုတ်လိုက်တာလဲ မေမေမြင်ရင် ကျွန်တော်တို့မယ်”

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အခန်းကို မလုပ်မလဲ လှမ်းကြည့်ရင်း မပြောဘဲ သော မိုးဒေဝါစကားကြောင့် ချောကလက် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ကြီးကြီးက ဆေးသောက်ပြီး အဆီထဲမှာ အိပ်နေလောက်ပြီ”

အိပ်ဆေးတစ်လုံး မသိမသာထည့်တိုက်ခဲ့သည်ဆိုတာကို သော မိုးဒေဝါသိအောင် ပြောပြ၍မဖြစ်။

“ဟင် မေမေက အိပ်နေတယ် ဟုတ်လား၊ မေမေက နေ့နေလီယံ အိပ်လေ့အိပ်ထ မရှိပါဘူး။ နေမကောင်းလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ခုပဲ ဆေးတိုက်ခဲ့တာ ပုံမှန်သောက်နေကျ ထိန်းဆေးတဲ့ အားဆေးတို့လောက်ပါပဲ”

အေးအေးဆေးဆေး စကားထိုင်ပြောခွင့်ရပြီမို့ ချောကလက် မိုးဒေဝါ၏ကွန်ပျူတာစားပွဲဘေးရှိ ဒရင်းဘက်ခံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

မိုးဒေဝါ ကွန်ပျူတာကိုပိတ်ပြီး မကြေးမုံအသွင်ဖြင့် သနပ်ပေါ့ပါးကွက်လေးဖြင့် လှပနေသောမျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်ကာ

“မင်း ဒီမှာ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်တွေ လာလုပ်နေရတာ

ပင်ပန်းဘူးလား ချောကလက်”

“ဟင်အင်း လက်တွေ့ပြုတ်ထွက်ရလောက်အောင် ပင်ပန်းလည်း ချောကလက်တို့က ပင်ပန်းတယ်လို့မထင်ဘူး၊ ရင်တောင်ခနဲသေးတယ်”

မျက်ဝန်းလေးထောင့်ကပ်ပြီး ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့်ခပ်ဖွဖွဖိကာ ခပ်ညာညာပြောလိုက်သော ချောကလက်၏ချီအီအီအမူအရာကိုကြည့်ပြီး မိုးဒေဝါ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ရှိုးတိုးရှုန့်တန်အကြည့်တွေဖြင့် ပြိုင်တူအကြည့်ချင်းဆုံလိုက်ကြသည်။ မိုးဒေဝါ ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမည်မသိ။ ချောကလက်ကတော့ ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်မိုမောကာ တိမ်တွေပေါ်မှာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီးမျောနေရသလို ခံစားရသည်။

“ကိုယ်တို့ အခန်းအပြင်ထွက်ရအောင် ချောကလက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တို့က ရှင့်ကို မတရားကြံမှာစိုးလို့လား”

ချောကလက်၏တိုးလျှသောအမေးကြောင့် မိုးဒေဝါ သက်မခပ်ဖျော့ဖျော့ကိုချပြီး

“မဟုတ်တာပဲ”

“ရှင့်ကို မေးစရာရှိတယ်”

“မေးလေ ဘာမေးမလို့လဲ”

“ရှင် မေသစ္စာလာတဲ့နေ့က တို့ကိုဘာလို့ဖက်တာလဲ၊ အဲဒီ

အနမ်းတွေကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဟင်”

စခဲမိသည့်ဇာတ်လမ်းကို ထပ်မံဆက်ဘဲ လမ်းခုလပ်တစ်နေရာမှာ ရပ်တန့်မိခဲ့သည်က ကိုယ့်ရဲ့ရှေ့ဆက်မတိုးရဲသည့်သတ္တိကြောင့်ပူတွေပဲဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်းသိပါသည်။

ချစ်တယ်လို့မပြောဘဲ အဆင့်ကျော်ခဲ့မိသည့်အတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေကာမူ ရောဂါကင်းရှင်းရေးကိုလည်း မိုးဒေဝါ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးဖို့ နောက်ကို သုံးလေးလှမ်းပြန်ဆုတ်မိတိုင်း တွေဝေသောစိတ်တွေက ရှေ့ကိုအရှိန်ဖြင့်လှမ်းဖို့ တွန့်ဆုတ်နေမိပြန်သည်။

ခုတော့ ချောက်လက်က ဒဲ့ပင်မေးလာပြီမို့ ထိုမေးခွန်းကို တွေ့ဝိုက်ရှောင်ရှား၍မရတော့။

တစာမဆို ကိုယ့်ရဲ့မသိစိတ်က ချောက်လက်အပေါ် သာယာနေမိနေပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပင် မစွန့်စားရဲသောပေးဆပ်အနံ့နာခံမှုကြီးက လက်ဖျားခါလောက်သည်မို့ သူ နှလုံးသားပင် ဖျတ်ခါးလှုပ်ခါခဲ့ရသည်။

“ဖြေလေ အဲဒီအတွက် ရှင်မှာအဖြေတစ်ခုတော့ အဆင်သင့်ရှိတယ်လေ ကိုမိုးရဲ့”

တာဝန်ယူခိုင်းတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက ခံစားမှုကို စာဖတ်ချင်နေသော ချောက်လက်၏မျှော်လင့်ချက်တွေကိုရော သူမသိဘဲ နေပါ့မလား။

ချောက်လက် ထိုင်ရာမှထကာ မိုးဒေဝါနှင့်အနီးဆုံးနေရာ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဖြေရမှာ တွန့်ဆုတ်နေတာလား”

မျက်နှာချင်းနီးကပ်ပြီး မေးလာသော ချောက်လက်ကို မိုးဒေဝါ ဝီရိယကြည့်လျက် လက်အစုံက ချောက်လက်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ကာ

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်မိနေပြီထင်တယ် ချောက်လက်”

ဒီစကားတစ်ခွန်းကြားရလျှင်တောင် သေပျော်ပါပြီဟု စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်စွာတွေးပြီး မိုးဒေဝါ၏ရင်အုပ်ကျယ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

နှစ်ဦးသား ခန္ဓာကိုယ်ချင်းပူးကပ်လိုက်ကြသည်။

“တို့လည်း ရှင်ကိုချစ်နေခဲ့တာပါ ကိုမိုးရယ်”

မေးဇွဲကာ ပြောလာသော ချောက်လက်စကားအဆုံးမှာ နှုတ်ခမ်းချင်းထိကပ်နှမ်းရှိုက်လိုက်ကြသည်။ အဲကွန်းအအေးဓာတ်တွေလွှမ်းမိုးဖြန့်ကျက်ခြင်းခံထားရသော နွေနေ့လယ်ခင်းသည် တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်စွာ နက်ရှိုင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးသော ထိန်းချုပ်ထားမှုက ပြိုကွဲသွားလေသည်။

“ကိုမိုးရယ် ရှင်နဲ့တို့ ဒီအခြေအနေအထိ ရောက်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ခု အိပ်မက်မက်နေတာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

ချစ်သူ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းမထွက်ချင်လောက်အောင်ကို ချောကလက်၏အပျော်တွေက အနာဂတ်မှာ ရွှေရောင်လွှမ်းနေသည်။

“အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ်တို့တကယ်ကို ချစ်သူဖြစ်သွားကြပါပြီ။ ချောကလက်အပေါ်မှာ ကိုယ်မစောင့်စည်းခဲ့မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူပါမယ်လို့ ချောကလက်ကို ကတိပေးတယ်”

“တို့ကို လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်လက်ထပ်ရမယ့်သူဟာ ချောကလက်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို မေသစ္စာကရော”

“ကိုယ့်မှသူ့ကိုမချစ်တာ ဒါကြောင့် လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

ချစ်သူက ကိုယ့်ဘက်ကပါနေပေမယ့် ဒေါ်ရွှေရည်ကိုတော့ စိတ်မချနိုင်ပါ။ သူ့သားနှင့်ချောကလက် ချစ်သူအဆင့်ထက်ကျော်လွန်သော အဆင့်သို့ရောက်နေပြီဆိုတာ သိခဲ့ရင် တစ်ခါတည်း အသက်ပျောက်သွားမလားမသိနိုင်။

“ကိုမိုးနဲ့တို့ရဲ့အချစ်ခရီးလမ်းက ဒီလောက်ဖြောင့်ဖြူးနိုင်ပါ့မလား။ မိခင်ကိုချစ်တဲ့သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချောကလက်ကိုချစ်တယ်ဆိုရုံနဲ့တင် တို့ကျေနပ်နိုင်ပါတယ် ကိုမိုးရယ်”

“မေမေအနေနဲ့ ကိုယ်တို့ကို လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုတာ ကိုယ်လည်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချောကလက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို မေမေသဘောတူလာနိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို အကောင်းဆုံးရွေးချယ်ရမှာပေါ့”

“တို့ကတော့ ကိုမိုးဘယ်လိုပဲဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် ကိုမိုးနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

ကိုယ့်ကိုချစ်၍ အနိုင်ခံခဲ့ဘူးဝနှင့်လာရောက်ပေးဆပ်နေသော ချောကလက်ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး နဖူးသားဝင်းဝင်းလေးကို နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“တို့ပြန်တော့မယ် နော်”

ခုမှနာရီကိုကြည့်ဖို့ သတိရသည်။ ညနေ ငါးနာရီပင်ရှိနေပြီး စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရင်ခုန်ကြည့်နူးနေကြ၍ အချိန်တွေကုန်၍ ကုန်မှန်းပင်မသိတော့။

“ဟင် မေမေခုထိ အိပ်ရာကမနိုးသေးဘူးပဲ”

ခုမှပင် မိုးဒေဝါ မိခင်ဖြစ်သူကို သတိရတော့သည်။

“ကြီးကြီးအိပ်နေတုန်းမို့ ကိုနဲ့တို့ ခုလိုစကားအေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ရတာပေါ့ ကိုရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ ကဲ ချောကလက် ပြန်လိုက်တော့ ကိုယ် မေမေအခန်းထဲသွားလိုက်ဦးမယ်”

မိခင်မကြိုက်သော အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားမိကြမှတော့
ချောကလက်နှင့်အတူ မေမေ့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်မိသည်။

တဖန် စိတ်ဆန္ဒကို အလိုလိုက်မိပေမယ့် မိုးဒေဝီ-ဘယ်တော့မှ
နောင်တမရမှာကိုတော့ သေချာသည်။

အခန်း (၂၅)

“သား မေသစ္စာကို သွားမတွေ့ချင်ဘူး မေမေ”

ဒုတိယအကြိမ် ငြင်းဆန်လာသော သားဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး
ဒေါ်ရွှေရည် မျက်နှာအရိပ်အကဲသည် အနည်းငယ်တင်းမာ၍သွားသည်။

“မင်း မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်နေတာလား”

ငြင်းဆိုနေပါတယ်ဆိုမှ ဆန့်ကျင်နေတာလားဆိုတော့ ဘယ်လို
ပြောရမလဲ။

“မေသစ္စာကို သားမှမချစ်တာ မေမေရယ်၊ သားမချစ်တဲ့မိန်း
ကလေးနဲ့တော့ တစ်ဘဝလုံးဘေးမှာထားပြီး ဒုက္ခမခံခိုင်းပါနဲ့ သား
တောင်းပန်ပါတယ်”

“မေသစ္စာလိုမိန်းကလေးမျိုးကို သားက ငြင်းဆန်တယ်ဆိုတော့
သားမှာ မေသစ္စာထက်သာတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ရှိနေလို့လား၊ ဝေမေ့ကို

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း သား။ မေမေလက်ခံနိုင်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင်
သေခွာနဲ့စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စကို လုံးဝဖျက်သိမ်းပေးမယ်”

ချောကလက်ရဲ့ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သားမှာချစ်သူရှိနေတယ် မေမေ”

ဒေါ်ရွှေရည် တအံ့တဩဟန်ဖြင့် မိုးဒေဝါကို ကြည့်ကာ

“ဘုရား ဘုရား မေမေ့သားက မေမေမသိအောင်တောင်

ချစ်သူထားတတ်နေပြီကိုး”

“သားအရွယ်ရောက်နေပါပြီ မေမေ။ ဒါကြောင့် သားဘဝရဲ့
အိမ်ထောင်ဘက်ကို သားစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်လိုက်တာပါ။ သူ့ကိုသား
ချစ်တယ်။ သားတို့ချစ်သူအဆင့်ထက် ကျော်လွန်တဲ့အခြေအနေတစ်ခုကို
လည်း ရောက်နေကြပါပြီ ဒါကြောင့် မေမေ စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့”

ဒေါ်ရွှေရည် ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဖွဖွဖိပြီး စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှား
နေပုံဖြင့် သရုပ်ဆောင်ပြသည်။

“မေမေ ရင်ထိတ်လိုက်တာ သားရယ်။ သား ဘယ်သူနဲ့ချစ်သူ
ဖြစ်နေတာလဲ မဟုတ်မှလွဲရော ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ပိုက်ကွန်ထဲ ဝင်သွား
မိတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ဒေါ်ရွှေရည်၏ စိုးရိမ်ကြီးအမေးကြောင့် မိုးဒေဝါ မိခင်ဖြစ်သူ
ကို အားနာသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ သား မေမေ့ကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်

လုပ်မိပြီ”

ဒေါ်ရွှေရည် မျက်နှာချက်ချင်းဆိုသလို သောကတို့ဖြင့် ညှိ
မှောင်၍သွားသည်။

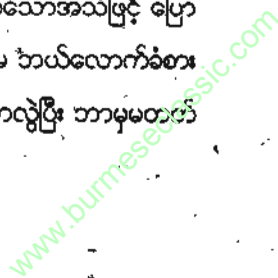
“တကယ်တော့ သားနဲ့ချောကလက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပါပြီ
မေမေ”

“ဟင်”

ကမ္ဘာပြိုမတတ် တုန်လှုပ်သွားသော မိခင်ကိုကြည့်ပြီး မိုးဒေဝါ
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ မိခင်၏ဆန္ဒထက် ကိုယ့်နလုံးသားဆန္ဒကို
ရွှေ့တန်းတင်မိသောကြောင့် အပြစ်တစ်ခုရ ခံစားရပေမယ့် ဘဝတစ်ခု
ထုံးနှင့် ရင်းရမှာဖို့ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးမိတာပါ။

“ရက်စက်လိုက်တာ လုပ်ရက်လိုက်တာ သားရယ်။ သားက
မေမေ့ရဲ့အနာဂတ် မေမေ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ပါ။ မေမေအသက်ရှင်နေတာ
သားအတွက်၊ မေမေ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားလေးကို ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့
ခြယ်သထားတဲ့အမျိုးကောင်းသူမီးလေးတွေနဲ့ပဲ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်
ရွေးချယ်ပေးချင်ခဲ့တာ မေမေ့ရဲ့အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပဲ သားရယ်”

ဝမ်းနည်းလှိုက်ဖို့စွာ ငိုကြွေးရင်း ငိုသံနေ့ဝသောအသံဖြင့် ပြော
ထားတော့ မိုးဒေဝါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ မေမေ ဘယ်လောက်ခံစား
ရလဲဆိုတာ သိပါသည်။ သို့သော် တောင်းပန်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်
နိုင်သူ

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ”

“မေမေ့ကိုသာ သွတ်လိုက်ပါတော့ သားရယ်၊ မေမေ့ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မေမေ့သားလေးကို ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ခိန်းကလေး မျိုးနဲ့ လက်ထပ်တာကို ခွင့်ပြုရမှာထက်စာရင် မေမေ သေလိုက်တာကမှ ငြိမ်းချမ်းပါသေးတယ်”

ငိုသံနောသောအသံဖြင့် ပြောနေသော မေမေ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး ပြောစရာစကားလုံး မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မေမေ့ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည်။

ချောကလက်မှာ ရှိသည့် ပွင့်လင်းရိုးသားသည် ဂုဏ်တွေက မေမေမက်မောသည့် ငွေကြေးစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ယှဉ်လျှင် ဘာမှမ ဟုတ်ပေမယ့် မိုးဒေဝါအတွက်တော့ အမြတ်တနိုး နမ်းရှိုက်ခွင့်ရချင် သည့် ပန်းတစ်ပွင့်ပါ။

“ညည်း ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး မကြေးမုံ”

အိမ်ထဲပင် မဝင်ရသေးသော မကြေးမုံ၏ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန် ရပ်သွားကာ ဒေါ်ရွှေရည်ကို ထိတ်လန့်အံ့သြသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက် ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီး”

မေးသားမေးနေရသည်။ မကြေးမုံဟန်ဆောင်ထား၍ သိသွားလို့

လားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်တော့ ဝင်မိသေးသည်။

“ငါ့သားနဲ့ချောကလက်ကို နီးစပ်အောင်လုပ်ဖို့ ငါတို့အိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်တာမဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေအားလုံးက ချောကလက်နဲ့ ညည်းနဲ့ပူးပေါင်းကြစည်ကြတာ မဟုတ်လား”

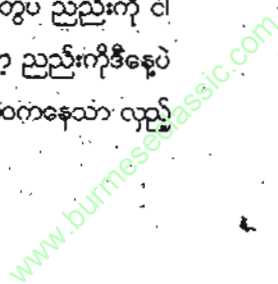
သားလှခံလိုက်ရသော ဒေါ်ရွှေရည်၏သွေးရှူးသွေးတန်း စွပ်စွဲ ချက်တွေသည် ချောကလက်အဖို့ အလွန်အရသာတွေ့သော ဘုရင့်ပွဲတော် အုပ်ကို တည်ခင်းရသလို မြိန်ယုက်လှသည်။

သူ့သားကို ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါးအလား ဘယ်သူနှင့်မှ တူ စယ်တန်တယ်မထင်ခဲ့သည့်အပြင် ချောကလက်ကိုပါ အထင်သေးနှိမ့်ချ ခဲ့သောရလဒ်သည် ယခုတော့ လှလှပပကြီး ခံစားနေရလေသည်။

လိုက်လှဲဝမ်းသာစွာဖြင့် အော်ဟစ်ရယ်မောချင်ပေမယ့် မိုးဒေဝါ တို့ တကယ်ချစ်ခဲ့မိသော အချစ်ကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အောင်နိုင်သူ ခယ်လို့လည်း ဟစ်တိုင်မတက်ချင်တော့။

“အဲဒါ သူတို့လူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်တွယ်မိကြတဲ့ကိစ္စပါ ကြီး ကြီးရယ်၊ မကြေးမုံနဲ့ ဘာများပတ်သက်လို့လဲ”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းတို့က ဆွေမျိုးတွေပဲ ညည်းကို ငါ အိမ်မှာလုပ်လက်ခံမိတာကိုက မှားခဲ့တာပါ၊ ဒီတော့ ညည်းကိုဒီနေ့ပဲ အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ ငါ့သားအိမ်ရာမနီးခင် အိမ်ပေါက်ဝကနေသာ လှည့် နေလိုစွက်တော့”

မကြေးမုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကြေးမုံ လှည့်ပြန်လိုက်ရုံနဲ့ မိုးဒေဝါနဲ့ချောကလက်တို့ရဲ့အချစ်
ဇာတ်လမ်းက တစ်ခန်းရပ်သွားမယ်လို့များ ထင်နေသလားကြီးကြီးရယ်
ကြီးကြီးဘက်က ချောကလက်ကိုနှိပ်ချလေ မိုးဒေဝါနဲ့ချောကလက် ပိုပြီး
နီးစပ်လေဆိုတာ ကြီးကြီးသိထားလိုက်ပါ”

ရယ်ပြောလေးပြောကာ ဒေါ်ရွှေရည်ရှေ့မှ မကြေးမုံ လှည့်တွက်
ခဲ့လိုက်သည်။

“ညည်းညီမ ချောကလက်ကိုပြောလိုက်စမ်းပါ ငါ့သားနဲ့ နီးစပ်
ဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့တော့လို့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလထဲမှာပဲ မေသစ္စာနဲ့
အားချင်းပေးစားတော့မှာမို့ ကိုယ်နဲ့တန်တဲ့ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ အမိဖမ်း
လိုက်ပါလို့”

အိမ်ပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး ပြောနေသော ဒေါ်ရွှေရည်စကားကို
လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတို့ ခဏတံခနဲ ရပ်၍ နားထောင်ပေးလိုက်သေး
သည်။

ပြီးမှ မခိုးမခန့်အံ့ရယ်မျက်နှာဖြင့်

“ဟုတ်ကို ချောကလက်ကို သေသေချာချာ ပြောလိုက်ပါမယ်
ရှင်”

ထိုသို့ပြောပြီး ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ခြံပြင်ရောက်
ရယ်ချင်စိတ်ကိုဖွင့်ချကာ တစ်ယောက်ထဲ အားရပါးရ အော်ရယ်လို့

ထော့သည်။

မကြေးမုံဟာ ချောကလက်ဆိုတာ ဒေါ်ရွှေရည် မသိလိုက်ရ၍
ဆို မာနတွေထောင်လွှားပြီး မာနတွေထိပ်တက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ မေမေရယ် သားဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို တွတ်မစီစဉ်
နဲ့ သားတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီအချိန်ဟာ သားဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပို သား
မေ့ကို တောင်းပန်လိုက်ရုံနဲ့ သားရဲ့ဘဝဖြောင့်ဖြူးသွားမှာမဟုတ်ဘူး၊
မေ့စကားကို နားထောင်မှ သားရဲ့ဘဝဖြောင့်ဖြူးမှာ၊ နို့မိတ် မိန်းမဆိုး
တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝထဲမှာ သား အနာဂတ်တစ်ခုလုံး နစ်မွန်းသွားလိမ့်
မည်”

သားအမိနှစ်ယောက်ကြားထဲမှ လွဲမှားနေသည့်စိတ်ခံစားချက်
အကြောင်း မိုးဒေဝါ စိတ်တွေထွက်ပေါက်ပိတ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ခုရော သားဘဝက မဖြောင့်ဖြူးနေလို့လား မေမေရား
သစ္စာနဲ့လက်ထပ်မှ သားဘဝကဖြောင့်ဖြူးမယ်ဆိုရအောင် သားက
အသားက ကလေးကချေမှုမဟုတ်တာ”

အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာ၍ မိုးဒေဝါ မေမေ့ကို အကြောင်းပြချက်
ဖြင့် ငြင်းခွာနေခဲ့တဲ့သတ္တိတွေ သူ့အလိုလိုထွက်လာသည်။ တစ်ပြိုင်နက်
ချောကလက်နှင့်ဝေးရာကြောက်သည်စိတ်တွေသည် စိုးရိမ်စိတ်

www.burmeseclassic.com

တွေအဖြစ် ကူးပြောင်းလာသည်။

“သားက ကလေးကချေမဟုတ်ပေမယ့် ကလေးကချေခဲ့ပြီဆိုရင် သွားမှာကို ကြောက်နေတာက မေမေလေး၊ မေမေမှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ သားရဲ့ဘဝကို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် နဲ့ မနိမ့်ကျစေချင်ဘူး”

ချောကလက်အပေါ်မှာ အမုန်းကြီးမုန်းနေသော မေမေထံတွင် မိုးဒေဝါ၏စိတ်ခံစားမှုထက် ဂုဏ်ပကာသနကို ဦးစားပေးလွန်းသော မေမေ၏ခံယူချက်အပေါ် မိုးဒေဝါ အတိုက်အခံလုပ်မပြောလိုတော့။

“အဲဒီကိစ္စကြီးကို သား ပြုန်းခနဲလက်ခံလို့မရဘူး မေမေ ဒါကြောင့် သားကိုအချိန်ခဏတော့ပေးပါ”

“မပေးနိုင်တော့ဘူး သား၊ အဲဒီအချိန်က သားကိုချောက်ထု တွန်းချတဲ့အချိန်ကာလတစ်ခုဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သားအတွက် ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်စောတွေများနေသော မေမေ၏ ဒီထက်ကိုပြီး အတိုက်အခံမပြောသင့်တော့သဖြင့် မိုးဒေဝါ ဘာမှထင် မပြောလိုတော့။

အခန်း (၂၆)

“ဟင် ကြီးကြီး သိသွားပြီ ဟုတ်လား ကိုမိုး”

“ကိုယ် ဖွင့်ပြောလိုက်တာပါ ချောကလက်”

ချောကလက် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ

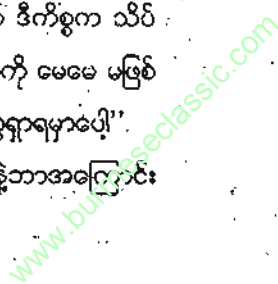
“ဒုက္ခပါပဲ ကိုမိုးရယ် ချောကလက် ရင်တွေတုန်လိုက်တာ”

ချောကလက်ကို သေလောက်အောင်မုန်းနေတာ”

မိုးရိမ်သောကတွေဖြင့်ပြောနေသော ချောကလက်ကိုကြည့်ပြီး နှလုံးသိမ့်ဖို့စကားလုံးအချို့ အပြေးအလွှားစဉ်းစားလိုက်သည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ချောကလက်ရယ် ဒီကိစ္စက သိပ် ကြောက်စရာ မပြုလည်သွားမှာပါ။ စိတ်ချ ချောကလက်ကို မေမေ မဖြစ် နေသဘောတူလာစေရအောင် ကိုယ် နည်းလမ်းတွေရှာရမှာပေါ့”

“တာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောကလက်ကတော့ ရင်နဲ့ဘာအကြောင်း

ကြောင့်နဲ့မခွဲချင်ဘူး။ ချောကလက် ကိုအချစ်တွေကို ဘယ်လောက်အောင်
လင့်တောင့်တခွဲရသလဲ ဘယ်လောက်ပေးဆပ်ခွဲရသလဲဆိုတာ ကို
လည်းနိမိမိမှာပါ”

“ကိုယ် သိပါတယ် စိတ်ချ ကိုယ်တို့ဘာအကြောင်းကြောင့်
မခွဲဘူးလို့ ကိုယ် ကတိပေးတယ်”

ကတိတွေအထပ်ထပ်ပေးနေသော မိုးဒေဝါကိုကြည့်ပြီး ချော
ကလက်၏ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကို အိပ်မက်ဟုပင်မြင်မိသည်။

“ချောကလက်လို ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ချစ်ပေးတဲ့ ကိုမိုးကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်။ နောက်ပြီး ချောကလက်
ကိုမိုးကို စချစ်မိတဲ့အချိန်ကစပြီး အကျင့်ဆိုးတွေကို ပြုပြင်နေဖို့
ရှေ့လျှောက် ချောကလက်ရဲ့အချစ်တွေကြောင့် ကိုမိုး ပျော်ရွှင်ချမ်းသာ
စေရပါမယ်”

ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စပြုနေပြီဖြစ်သော ချောကလက်၏အ
အထိုင်အပြုအမူတွေကို မိုးဒေဝါ အသိအမှတ်မပြုဘဲနေလို့ရပါလော
ကိုယ်နှင့်ချစ်သူမဖြစ်ခဲ့ခင်တုန်းက လျှပ်ပေါ်လောက်လီနေခဲ့တာဟာ ကိုယ်
ချစ်သူဖြစ်ပြီးမှ ပြောင်းလဲလာတဲ့တည်ငြိမ်သောအပြုအမူတွေနဲ့ ရော
ပစ်လိုက်၍မရ။

“ကိုယ်တို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေကြမှတော့
စစ်မှန်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ပဲ ဘဝကိုလှလှပပကြီး တည်ဆောက်ကြရမယ်”

နားလည်စာနာမှုအပြည့်ပါသော အကြည့်မျက်ဝန်းတွေကြောင့်
ရင်ထဲကအချစ်တွေကလည်း တခိုင်ခိုင်တက်လာကာ ဟန်တောင်မနေချင်
တော့ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာဖက်လိုက်ကြသည်။

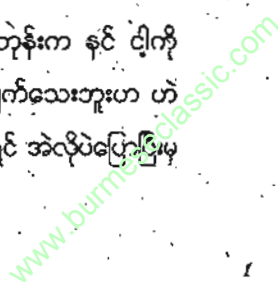
ကော်ဖီဆိုင်အထူးခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လာသော ဝိတ်တာလေး၏
ခြေလှမ်းတွေ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ကြည့်နားပုံကိုမြင်ပြီး တုန်ခန် ရပ်သွားသည်။
ခြေသံကြောင့် မိုးဒေဝါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကော်ဖီရပါပြီ အစ်ကို”
အသံပေးပြီး လျှောက်လာသော ဝိတ်တာလေးကြောင့် ကိုယ်
ချင်းပူးကပ်နေရာမှ ခွာလိုက်သည်။

ဝိတ်တာလေး ချောကလက်ကို သေချာကြည့်သည်။ ပြီးမှ
လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ပြူးကာ

“ချောကလက် နင် ချောကလက်မဟုတ်လား”
ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်သံကြောင့် ဝိတ်တာလေးကို သတိထားမိသွား
ပြီး မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“နင် ဖေယျာလင်း”
“ဟား နင် ငါ့ကိုမှတ်မိသားပဲ။ ကျောင်းတုန်းက နင် ငါ့ကို
အသည်းခွဲခဲ့တာလေ။ အဲဒီဒဏ်ရာ ခုထိ ငါ့မှာမကျက်သေးဘူးဟာ ဟဲ
ဟဲ အစ်ကို ဆောရီးနော် ကျွန်တော်က စကားပြောရင် အဲလိုပဲပြောပြီးမှ
ဘရိတ်အုပ်တတ်တာ”

ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ပြောနေမှန်းမသိပေမယ့် မိုးဒေဝါ ကြည်လင်သောအပြုံးစာစိတ်ကို ဘာမှမမူမသလိုဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

ချောကလက်အကြည့်တွေ မိုးဒေဝါထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး ထိုအပြုံးကြောင့် အားနာသွားသည်။

“နင် ပြုံးပြီးသားဏီစွတွေ ဘာလို့လာပြောနေတာလဲ အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါကို မကြည့်တတ် မဝေခွဲတတ်ဘူးလား”

“ငါ ယောင်သွားလို့ပါဟာ နင်ရော ဒီအစီကိုနဲ့အိုကေတာ သက်တမ်းဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ငါလိုတော့ အသည်းခွဲမသွားပါနဲ့ဟာ ဒီအစီကိုပုံစံက ရေလည်မိုက်တာ နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး”

ချောကလက် စိတ်တိုလာသည်။

“နင် ပြောလေကဲလေပါလား ဇေယျာ”

“ပြောပါစေ ချောကလက်ရယ် ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့အတိတ်အကြောင်းတွေကို ကိုယ်လည်းသိချင်တာပေါ့ ပြော ညီလေး ချောကလက်က ညွှန်ကိုအသည်းခွဲခံပြီး နောက်တစ်ယောက်နဲ့ပြောင်းချစ်တော့ ညီတော်တော်ခံစားရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ အစီကိုရာ သူကကျောင်းမှာ သိပ်ရက်စက်တဲ့ အသည်းခွဲဘုရင်မ၊ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို တစ်လအပြင် ပိုမတွဲဘူး”

ချောကလက် မိုးရိမ်စိတ်လှုပ်ရှား၍နေသည်။ မိုးဒေဝါ၏အထင်

လွဲရှုတ်ချမှုကို သူ ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။

“ဟာ ဒါဆို ကိုယ့်ချစ်သူက သာမန်ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးပဲ”

မိုးဒေဝါ စကားကြောင့် ဇေယျာလင်း ပြုံးပြီးပြီးဖြင့် ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ကာ

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ အလှဆုံးနဲ့ အကဲဆုံးပဲ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

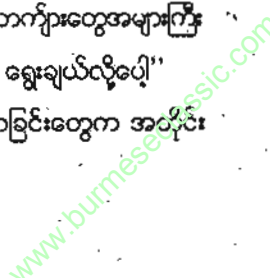
“ဇေယျာလင်း နင်သွားလိုက်တော့နော် ငါတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို အထင်လွဲအောင် နင်လုပ်နေတာမဟုတ်လား၊ ခုချိန်ကုန် မစားရတဲ့အမဲ သန်ပက်ပြနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ချောကလက်ရာ အထင်မလွဲစမ်းပါနဲ့”

မိုးဒေဝါ ချောကလက်၏လက်ကို အားပေးဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ချောကလက်ရဲ့အတိတ်အကြောင်းကို သိရုံနဲ့ ချစ်သူကို ဘာကြောင့်အထင်လွဲရမှာလဲ၊ ကိုယ်က ပိုတောင်ဂုဏ်ယူသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလောက်ချောတဲ့ကိုယ့်ချစ်သူက ယောက်ျားတွေအများကြီး တွဲတဲ့အထဲကမှ ကိုယ့်ကိုဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်လို့ပေါ့”

ချောကလက်ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာခြင်းတွေက အပိုင်းထက်အလွန်ဖြစ်သွားသည်။

ဝိတ်တာ ဇေယျာလင်း အံ့သြသောမျက်နှာဖြင့် မိုးဒေဝါကို
ကြောင်ငေးကြည့်နေပြီးမှ ဖြီးခနဲ ပြုံးရယ်ကာ

“ဟာ လေးစားတယ် အစ်ကိုရာ အစ်ကိုနုရာမှာ ကျွန်တော်
သာဆိုရင် ဟောဒီ ဆတ်စလူးမ ချောကလက်ကို လုံးဝခွာသွားပြီ”

“အိမ်ထောင်မပြုရသေးတဲ့ အပျိုစင်မိန်းကလေးတွေမှာ ချစ်သူ
တွေအများကြီးရှိတာ ဆန်းမှမဆန်းတာပဲ ငါ့ညီရာ၊ အဲဒီအတွက် ချော
ကလက်ဟာ အစ်ကိုနုမတွေ့ခင်မှာ ချစ်သူဘယ်နှယောက်ထားထား
တကယ်အပြစ်တင်လမ်းခွဲရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ချစ်လာရင်
ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆိုမှာ အပြစ်တွေဘယ်လောက်ရှိရှိ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေး
ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ အချစ်စစ်လို့ခေါ်တယ်”

ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် မိုးဒေဝါကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“ကိုမိုးနုမတွေ့ခင်အချိန်ကို ပြန်သွားခွင့်ရှိရင် ချောကလက်ရဲ့
နေထိုင်မှုစရိတ်တွေကို ပြန်ဖြုဖြင့်ချင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုယ်ချစ်သွားမိတာကလည်း ချောကလက်ရဲ့ ရဲရင့်
သွက်လက်တဲ့အမူအရာကို ချစ်မိသွားတာပဲ”

ဇေယျာလင်း ခေါင်းတညိတ်တညိတ်ဖြင့် ပြုံး၍ ကြည့်ကာ

“ကဲ ချောကလက်ရေ ငါကတော့ နင်ရဲ့ဘဝလက်တွဲဖော်ကို
အချစ်စစ်မစစ် စမ်းသပ်ပေးပြီးသွားပြီနော် အဟဲ၊ နင် ကံကောင်းပါ
တယ်”

ဇေယျာလင်း သူတို့အနားမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အခန်း (၂၇)

“သားရေ ဒီနေ့ မေသစ္စာ သားဆီကိုလာလိမ့်မယ်နော်၊ သေ
သေချာချာလေး ဧည့်ခံလိုက်”

ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသော မိုးဒေဝါ စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရပြန်သည်။

“သားက သူ့ကိုယ်လိုဧည့်ခံရမလဲ မေမေ သိပ်ပြီးရင်းနှီးတာ
လည်းမဟုတ်ဘူး မေမေဖာသာ ဧည့်ခံပါလား”

ချောကလက်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေနှင့် မိုးဒေဝါကြားထဲမှာ
အရင်လို နွေးထွေးမှုမရှိတော့။

“မေမေက ဒီနေ့ ဟိုတယ်ကိုသွားရမယ်လေ၊ မင်းရဲ့မင်္ဂလာပွဲ
အတွက် ရက်သွားချိတ်ရမှာ မေသစ္စာအမေနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ဒါကြောင့်
မေသစ္စာလာရင် မိဘမျက်နှာပျက်ရမယ့်ဝကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့ သူတို့

က သားကိုလူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်လို့ သဘောထားကြတာ၊ သားရင်ထဲမှာ သူ့ကိုမချစ်သေးတာကို မေမေ လက်ခံတယ်။ ဒါကြောင့် အလိုက်အထိုက်လေးတော့နေပေးပါ မေမေ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

ကာယကံရှင်ဆန္ဒမပါဘဲ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ ဟိုတယ်မှာ ရက်ချိတ်ဖို့တောင် စီစဉ်နေကြပြီမို့ မိုးဒေဝါ စိတ်ထဲကသိကအောက်ဖြစ်ပေမယ့် မေမေနှင့်ထမ့်ပြီး အတိုက်အခံပြောစရာမလိုတော့။

“ကောင်းပြီလေ မေသစ္စာကို သား ဧည့်ခံထားလိုက်ပါမယ်။ မေမေသာ လုပ်စရာရှိတာကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်လိုက်”

ဒေါ်ရွှေရည် သဘောကျသွားသည်။ အရင်လို ကန့်ကွက်ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိတာဟာ မိဘစကားကို မဖြစ်မနေနားထောင်မည်ဟူသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

“မေမေသားက မေမေစကားကို နားထောင်မယ်ဆိုတာ မေမေ သိပြီးသားပါကွယ်။ မေသစ္စာကို သားအိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်မိလို့ မေမေသားလေး ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရပါဘူးလို့ မေမေ ပြောရဲတယ် သား”

“ဟုတ်ပါပြီ မေမေ ဟိုအိမ်ကို ဘယ်အချိန်သွားပြီး ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ မေမေ”

“သား သွားစရာရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီည သားနဲ့ခွန်းချို ရုံးခန်းမှာ သွားအိပ်ရမယ်။

ဝယ်ထားတဲ့ကွန်ပျူတာတွေထဲ ဆော့ဝဲလ်အသစ်တွေ ထပ်ထည့်ရမယ်လေ။ သူက နေ့ခင်းဘက်မအားတော့ သူ့အချိန်ပေးနိုင်မယ့်ညကိုပဲ ခေါ်ပြီး လုပ်ခိုင်းရမှာ”

“မေမေ နောက်မကျပါဘူး ညနေဆိုရင်ပဲ ပြန်ရောက်မှာ စိတ်ချ”

ဒေါ်ရွှေရည် သူ့ဆန္ဒပြည့်ဝတော့မှာမို့ အပြုံးတွေပေါ် သကာရည်လောင်းပြီး လိုတာထက်ပို၍ ချိုမြိန်၍နေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိုးဒေဝါနှင့်မေသစ္စာ နှစ်ယောက်ထဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ပြောစရာစကားမရှိ၍ မေသစ္စာကို ဘာပြောရမှန်း မသိ။

မေသစ္စာကလည်း သူ့တွင်ပါလာသော ဖုန်းကိုထုတ်ကာ အင်တာနက် ထိုင်သုံးနေသည်။ မိုးဒေဝါကလည်း ဂျာနယ်ထိုင်ဖတ်လိုက်စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ပြီး စာအုပ်ရှာသလို ဘာလိုလိုနှင့် အချိန်ဖြုန်းလိုက်နှင့် ဘာစကားမှ တိတိကျကျမပြောဖြစ်ကြ။

ဒီထက် အချိန်ပိုကြာလာလျှင် ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်မကျသော အိမ်ရှင်အဖြစ် ရှုတ်ချခံရဦးတော့မည်။

“မမေသစ္စာ ဗိုက်ဆာပြီလား”

“ရှင် မဆာပါဘူး ရှင်က ကျွန်မကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်ဖို့အတွက်

ပဲ”

“ဗိုက်ဆာရင် ပြောပါနော် ကျွန်တော် စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါနဲ့ ကိုမိုးဒေဝါ မေသစ္စာကို တခြားဘာစကားမှပြောစရာမရှိဘူးထင်တယ်နော်”

“ဗျာ ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကို ဘယ် ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်း မသိဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတွေနဲ့စကားကို အဆင်ချောအောင် မပြောတတ်ဘူး။ အမှားပါသွားရင် အားနာစရာကောင်းလို့ပါ”

ရိုးအလွန်းသော မိုးဒေဝါကိုကြည့်ပြီး မေသစ္စာ မချီးမြှား ပြီး လိုက်သည်။

ဒါဟာ မေသစ္စာလိုချင်နေသော အဖြေတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့သာ မေသစ္စာကိုချစ်မယ်ဆိုရင် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောနိုင်ရမယ်လေ။ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေ သူ့ရဲ့အမူအရာတွေထဲမှာ မေသစ္စာအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေသည့်အရိပ်အယောင်တွေ တစိုးတစိမှ ရှာမတွေ့။

“ဒီနေ့ ရှင်အမေနဲ့ မေသစ္စာအမေ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာလုပ်ကြတယ်ဆိုတာရော သိလား”

“သိတယ်လေ ဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဒီတံသွားယူတာ”

“ဒါဆို ရှင်နဲ့မေသစ္စာ လက်ထပ်ရတော့မယ်ဆိုတာကို ရှင် သိနေတာပေါ့”

“သိတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“မေသစ္စာရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ရှင်ဆီမှာ လက်ထပ်ပွဲအတွက် ဘာခံစားချက်မှရှိမနေသလိုပဲ။ ရှင်ရဲ့အမူအရာတွေက တာဝန်ရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လို အရမ်းကို ဝတ္တရားဆန်တယ်”

“ကျွန်တော်က အမေ့စကားကို ဘယ်တုန်းကမှ မလွန်ဆန်ခဲ့ရတဲ့သားတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါဆို လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စမှ ရှင်ရင်ထဲက ဘာခံစားချက်မှ မပါဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကိုဖြေဖို့ မိုးဒေဝါ နှုတ်က တွန့်ဆုတ်အားနာမိသည်။ သို့သော် မဖြေ၍လည်းမဖြစ်။

“ကျွန်တော်တို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေတ္တာရှိပြီးမှ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို မိဘတွေကစီစဉ်ပေးကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီအတွက် နှစ်ယောက်ကြားမှာ စိမ်းတော့စိမ်းနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

မိုးဒေဝါအပြောကို သိပ်လက်မခံချင်ပေမယ့်လည်း သူ့ပြောတာ သဘာဝကျနေ၍ မေသစ္စာ ဘာမှထပ်မပြောလိုတော့။

သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်ရမယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို မက်မက်မောမောမရှိတာကို ခံရခက်တာပါ။

ထောက်ပံ့လေ။ အဲဒီအတွက် ချောကလက်ကိုစွန့်ပြီး အဲဒီသူဌေးသမီးကို ခြိမ်းမနေယူရတော့မှာမို့လား။”

ချောကလက်အသံတွေက ငိုသံနောက်က ကွဲအက်တုန်ခါ၍နေ သည်။

“အင်းလေ ချောကလက်လို အတန်းအစားမျိုးနဲ့ ကိုမိုးကံ ဘယ်ထိုက်တန်ဖို့မလဲ တကယ်တမ်း နေနဲ့လ ချွေခွဲမြဲလို လိုက်ဖက်တာက ကိုမိုးနဲ့မေသစ္စာပါ။”

“ဂုဏ်ပကာသန ပိုင်ဆိုင်မှုအချင်းချင်းသာ နေနဲ့လ ချွေခွဲမြဲလို ထိုက်ဖက်ချင်လိုက်ဖက်မယ်။ နှလုံးသားချင်းကတော့ ဘယ်လိုမှ နီးစပ် နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး အဲဒါကိုတော့ ယုံ။”

“ချောကလက်ကတော့ ကိုမိုး ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချချ ဆော့နပ်ပါတယ်။”

ခွန်ခွင့်ရနေပြီပဲ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန်မှ ရတာပါ ဆိုတာကိုတော့ ချောကလက် သိပါသည်။

“ကိုယ် မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ဘူး။ ယုံပါ ကြောင့် ဒီည ကိုယ် အိမ်မပြန်ဘူး။”

ထိုစကားကြောင့် မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“အို မဟုတ်တာ ပတ်ဝန်းကျင်က ချောကလက်ကို လက်မထပ် သောအခါနဲ့ ချစ်သူကို အိမ်ခေါ်သိပ်တယ်လို့ ထင်မှာပေါ့။”

အခန်း (၂၈)

“မေသစ္စာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေကြပြီဆို”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ဇွတ်စီစဉ်နေတာလေ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ချောကလက်က ချစ်သူရဲ့စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံရဦးမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား ကိုမိုး”

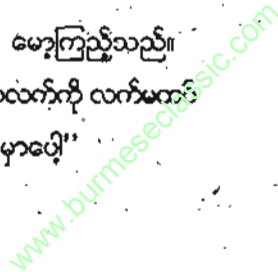
မျက်ရည်တို့ဝဲကာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာပြောနေသော ချောက လက်ကိုကြည့်ပြီး မိုးဒေဝါ ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးရမှန်းမသိတော့။

“ကိုယ့် မင်းကိုဘယ်တော့မှ စွန့်ပစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးတို့မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဟိုတယ်မှာတောင် ဒီတံ ယူပြီးသွားပြီမဟုတ်လား”

“အဲဒါ ကိုယ့်ဆန္ဒမှမပါတာ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးက အမေ့စကားကို မလွန်ဆန်ရဲတဲ့သားတစ်

“ထင်ပစေပေါ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မလွဲမသွေ နီးစပ်ဖို့ ဒီနည်းကို သုံးရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် နောက်နေ့တွေလည်း ညစဉ်ညတိုင်း ချောကလက်နဲ့ အတူရှိနေပေးမယ်”

“ကိုရီးအမေက ချောကလက်ကို တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမထင်ယောက်အဖြစ် အထင်သေးနေခဲ့တာ သူးရဲ့သားက ညအချိန်မထင်ချောကလက်အိမ်ပေါ်ရောက်နေတာသိရင် အဲဒီအထင်သေးနိမ့်ချမှုတွေ ရာသက်ပန်ပြီး ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ တစ်နေရာကိုထွက်သွားကြရအောင် အဲဒါဆို ကိုယ်တို့ချစ်ခြင်းကို ဘယ်သူမှခွဲလို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ချောကလက်ကြောင့် ကိုရီးဘဝကို မနိမ့်ကျချင်ဘူး။ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

အရာရာကို ပေါ့ပေါ့တွေးပြီး မေါ့ပေါ့ပဲနေတတ်သည်ဟု ထင်ထားသည့် ချောကလက်၏စိတ်ရင်းကို ခုမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုရသည်မို့ မိုးဒေဝီအဖို့ ချောကလက်နှင့်လက်ထပ်ခြင်းအတွက် ဘယ်အရာမှ နောင်တရလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အတွက်ကိုပဲ ငဲ့ပြီး ရင်အကွဲခံနေရတာ ချောကလက်ရယ်”

မေးစေလုံးလုံးလေးကို ဆွဲကိုင်မော့ပြီး မေးလာသော ချစ်သူအမေးကို ချောကလက် ဖြေဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ။

“အဲဒါ ကိုရီးကိုချစ်လို့ပါ။ အဲဒီအတွက် ချောကလက်ဘက်က ပေးဆပ်နေရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

ဟိုးတုန်းက အကျင့်စရိုက်တွေနှင့် လားလားမှမတူတော့သော ချောကလက်၏စိတ်နေစိတ်ထားစရိုက်တွေသည် အချစ်ကြောင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားတာကိုတော့ ချောကလက် ကျေနပ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်သည်။

မတနီမရာကိုချစ်မိမှတော့ အဆိုးသတ်မှာ နာကျင်ရမှာပေါ့။

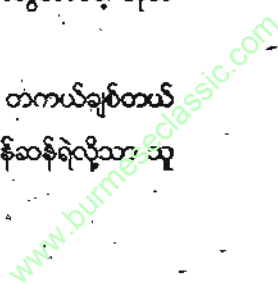
“ညည်းနဲ့ မောင်မိုးဒေဝီ ချစ်သူဖြစ်နေကြပြီ ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေရဲ့ဆန္ဒအရ သူ တခြားတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ရတော့မယ်”

သမီးဖြစ်သူထံမှ အင်အားမဲ့သော စကားလုံးတွေကြောင့် ဦးသုခအဖို့ လင့်ချက်တွေ ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို သူက ငါ့သမီးကို အပျော်သက်သက်တွဲတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ သူ သမီးကို တကယ်ချစ်တယ်။ သူ့အဖေရဲ့ဆန္ဒတွေကို မလွန်ဆန်ရဲလို့သာ သူတစ်ယောက်ရပေမယ့် သူ့စိတ်က သမီးဆီမှာပါ”

မိုးဒေဝါအပေါ် ဖခင်အထင်လွှဲမည်ကိုတော့ ချောက်လက် မထိလားပါ။

“သူ့စိတ်က သမီးဆိုမှာရှိနေတာဆိုရင် အရာရာကို စွန့်ပြီး သမီးနဲ့လက်ထပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

“သမီး မမျှော်လင့်ရဲတော့ပါဘူး အဖေဖေရယ်၊ ဘဝအဆင့်အတန်း ချင်းက ကွာခြားလွန်းနေတော့ သူနဲ့သင့်တော်လိုက်ဖက်မယ့်သူကိုပဲ အရွေးချယ်ပါစေတော့”

ချောက်လက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရင်ကောက်တည်ပြင်သွားသလဲဟု ဖခင် တအံ့တသြဖြစ်မိသည်။

“ညည်းက အချစ်သူရဲကောင်းဘွဲ့ ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ဟိန်းလုပ်ပြမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဆင့်အတန်းမတူရအောင် သူတို့ကလေး ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ၊ ဝါတို့သမီးကရော ဘယ်လောက်ဆင်းမနေလို့လဲ၊ လူနှစ်ယောက်ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပေါင်းစည်းဖို့အတွက် ရင်ထဲက ခံစားချက်ထက် ငွေကြေးပကာသနက ပိုပြီးအရေးပါနေလို့လား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ သမီးမှာလည်း မိုးဒေဝါကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက်အရေး အကြီးအဝရှိတယ်”

“ကျွန်တော် ချောက်လက်ကို တကယ်လက်ထပ်မှာပါ ဦးထေးသားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော မိုးဒေဝါအသံကြောင့် နောက်ကိုပြိုင်တူခဲ့

ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မောင်မိုးဒေဝါ”

“ကျွန်တော် မေမေစီစဉ်နေတဲ့လက်ထပ်ပွဲကို လုံးဝလက်မခံပါဘူး။ အဲဒီအတွက် ခုပဲ ချောက်လက်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး ဦးလေး”

မြန်းစားကြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေသော မိုးဒေဝါကို ဦးသုခထအံ့တသြကြည့်လိုက်ပြီး

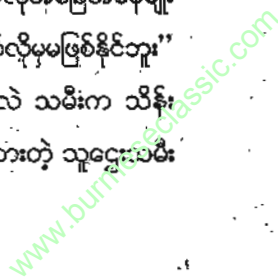
“နေဦး မောင်မိုးဒေဝါ ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ခွင့်ပြုလို့ရေဟု။ မင်းအမေက ဦးလေးသမီးကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ မိသားဖသားဒီီ လာပြီးတောင်းရမ်းပေးတာကို ဦးလေးကလိုချင်တာ၊ ဒါမှ ဦးလေးရဲ့ သမီးလုက်သိက္ခာတက်တော့မပေါ့”

“ဗျာ”

မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စကို တောင်းဆိုနေသည်မို့ မိုးဒေဝါရော ချောက်လက်ရော တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ

“ဒေါ်ရွှေရည်က သမီးကိုအရမ်းမုန်းနေတာ အဖေ၊ ဒီကြားထဲ သမီးကဆင်းရဲတော့ သူပိုပြီးလက်မခံနိုင်တော့တာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သူကိုယ်တိုင် လာတောင်းရမ်းပေးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သမီးကို ဆင်းရဲတယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ သမီးက သိန်းပေါင်းစွဲဘောင်းနဲ့ချီပြီးတန်တဲ့ အမွေတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူငွေသမီး

တစ်ယောက်ပဲ”

“ရှင်”

အဖေစကားကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် နားကြားလွှဲတယ်ဟုပဲ ယူဆကာ

“အ အဖေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“သမီးက သိန်းပေါင်းများစွာအမွေရထားတဲ့ သူဌေးသမီးလို့ ပြောတာလေ”

“အဖေရယ် မဖြစ်နိုင်တာ သမီးက သိန်းပေါင်းများစွာ အမွေရထားတယ်ဆိုရင် ခုလို သားအဖနှစ်ယောက် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေမလား”

“အဲဒီအမွေက အဖေပိုင်ဆိုင်မှုမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးအိမ်ထောင်မပြုခင်အထိ သမီးကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမှာက အဖေတာဝန် ဒါကြောင့် ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လျှို့ဝှက်ထားပြီးနေတာပေါ့၊ အဲလိုသာမနေရင် သမီးက ငွေကြောင့်ပျက်စီးသွားနိုင်လို့ပဲ၊ အခု သမီးအိမ်ထောင်ပြုတော့မယ့်အခြေအနေမှာ အဖေက ဒီအမွေတွေကို ထုတ်ပြောရတော့မယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေပြီလေ”

အဖေ ဘာကြောင့် ခုလိုလုပ်ရသလဲဆိုတာကို ချောကလက်ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်သေးပါ။

“ကဲ မောင်မိုးဒေဝါ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ဆိုရင် မင်းအဖေက ဦးလေးသမီးနဲ့မင်းကို သဘောတူမှာပါနော်”

ဦးသူခအမေးကြောင့် မိုးဒေဝါ မျက်နှာပူစွာဖြင့်ဝင်

“ဦးရယ် ကျွန်တော်ကတော့ ချောကလက်မှာ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မရှိတာကိုပဲ ပိုသဘောကုပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အချစ်တွေက ဝတာဝန်ဆက်မောမှုတွေမပါဘူးဆိုတာကို ဦး ယုံကြည်ပေးပါ”

“ယုံပါတယ် မောင်မိုးဒေဝါ ဒါပေမဲ့ ဦးရဲ့သမီးမျက်နှာမထင်ရအောင်တော့ အဖေတစ်ယောက်က စိစဉ်ပေးရမှာပေါ့”

အခန်း (၂၉)

“ကျွန်တော်နဲ့မေသစ္စာရဲ့လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်သိမ်းပေးပါ မေမေ”

“ဘာ ဘာပြောတယ် သား”

“ကျွန်တော် ချောကလက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်စိတ်ပါရစေ”

ဆုံးဖြတ်ချက် အနိုင်အမာချပြီးသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလာသော သားကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ရွှေရည် မြဲမြဲမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ

“သား မေမေ့ကို သေအောင်သတ်နေတာလား၊ သားသာ ဒီမက်လာပွဲကိုဖျက်လိုက်ရင် မေမေ သူတို့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ”

ဂုဏ်ပကာသနကို မက်မောသော မိခင်နှင့် အချစ်ကိုသာ တန်ဖိုးထားသော ငိုးဒေဝါတို့၏အခြေအတင်ပွဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဇာတ်ရိုက် တက်၍လာသည်။

“ကိုယ်မချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားရဲ့အိမ်ထောင်ဖက် အဖြစ် မရွေးချယ်နိုင်ဘူး မေမေ”

“မင်းရှူးနေလား အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီးကို ကိုးကွယ်နေရင် မင်းဘဝ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာငွေရှိမှ ဘဝတင့်တယ် တယ်ဆိုတာ မင်းသဘောမပေါက်ရလောက်အောင် ချောစာလက်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဒီလောက်တောင် လှမ်းမိုးထားပြီလား၊ သူ့လို မွဲတော့နံ့ချာပြီး လူလုံးမလှတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို မင်းက မက်မောနေမယ်ဆိုရင်တော့ မေမေနဲ့သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောခိုင်းလိုက်ကြရဲ့ပဲ”

ဒေါ်ရွှေရည် ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ငိုးဒေဝါ မိခင်ဖြစ်သူကို တအံ့တသြကြည့်ပြီး

“မေမေက ငွေကြောင့် မေသစ္စာနဲ့လက်ထပ်စေချင်တာလား၊ မေမေ မက်မောတဲ့ငွေကြေးဥစ္စာတွေကိုရဖို့ သားက တစ်ဘဝလုံးစာရင်းပေးရမှာလား မေမေ”

ထိုစကားက ဒေါ်ရွှေရည်၏မိခင်မေတ္တာကို နာကျင်အောင် ငှိုးနှုတ်လိုက်သည့်နည်း။

“မင်း မေမေ့စေတာနာကို နားမလည်သေးဘူးပဲ။ မေမေက ကိုယ့်သားကို မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခုကို တင့်တင့်တယ်တယ် ထူထောင်စေချင်ခဲ့တာ။ ချောက်လက် လိုမိန်းကလေးမျိုးမှာ ရုပ်လှတာကလွဲပြီး တခြားဘာများမက်မောစရာ ရှိလို့လဲ”

“ရှိတယ် မေမေ။ ချောက်လက်က လူငယ်ပီပီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုပြုမူတတ်တာကလွဲပြီး ကျွန်တားအားလုံး နိုးသားတယ်။ သားအတွက်ဆိုရင် သူ အရာအားလုံးကိုပေးဆပ်ရဲတယ်။ သူဟာ သားကိုတယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုရင် သူ့ဘဝကိုအိမ်ဖော်အဖြစ် ခံပြီး ကျေးကျွန်လာလုပ်တဲ့အထိ ဝေးဆပ်ရဲတယ်။ မေမေသိပ်ပြီးတော် ချင်နေတဲ့ချွေးမ မေသစ္စာက မေမေနဲ့သားရဲ့အိမ်မှာ ကျွန်တစ်ယောက် လိုလာလုပ်ပေးမလား။ မေမေ စဉ်းစားကြည့်”

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ သား။ မေသစ္စာက သူ့အ ဆင့်နဲ့သူနေတာလေး မေမေ့အိမ်မှာ ကျွန်လုပ်စရာလား”

မိုးဒေဝါ မွဲလိုက်ပြီး
“ဒါဆိုရင် မေမေက မေမေ့ချွေးမဆိုတဲ့ မေသစ္စာကို သားနဲ့ ဇွတ်အတင်းပေးစားပြီး ချွေးမပိုက်ဆံချမ်းသာတာပဲဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ ခါးကိုင်ပြီးညွတ်နေမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား မေမေ။ အဲလိုဆိုရင်တော့ သား

လက်မခံတာ လုံးဝပိုမန်သွားပြီ။ နောက်ပြီး မေမေသိအောင်ပြောလိုက် ဦးမယ် သားတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်တဲ့ မကြေးမုံဆိုတာ ချောက်လက် ပဲ မေမေ”

“ဟင်”

ဒေါ်ရွှေရည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သူ ခုလို အိမ်ဖော်လာလုပ်တာ ဆင်းရဲငတ်မွတ်လို့မဟုတ် ဘူး။ သူ့ရှာငွေတွေ သိန်းပေါင်းများစွာချမ်းသာတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက် မယ် မေမေရာ။ ခု မေသစ္စာတို့ပိုင်ထားတဲ့အိမ်နဲ့ကားမျိုးရဲ့တန်ဖိုးက သူပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာရဲ့အစွန်းထွက်လောက်ပဲရှိခဲ့တာ သား အသိ ဆုံးပဲ မေမေ”

ဒေါ်ရွှေရည် ပို၍ မျက်လုံးပြူးသွားရပြန်သည်။

“ဘာပြောတယ် သူက သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာတယ် နောက်ပြီး မကြေးမုံဟန်ဆောင်ပြီး ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်တယ် ဟုတ်လား မင်းဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေကို သွေးရူးသွေးတမ်း ပြောနေ ရတာလဲ။ သူ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မေမေက သူနဲ့သဘောတူမယ်လို့ ထင်နေလား။ ဝေးပါသေးတယ် သားရယ်”

“သား သွေးရူးသွေးတမ်း ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး မေမေ။ တစ်ကယ်ပြောနေတာ”

ဒေါ်ရွှေရည် မဲ့လိုက်ပြီး

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ကိုသေချာသွားပြီပေါ့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက သူများအငယ်အနှောင်းခံပြီး ရလာတဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ အသေအချာကို ပြောရဲတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မေမေထင်တာ မှားနေပြီ၊ ရော့ကလက်က မိဘ မျိုးရိုးမနိမ့်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သား သူ့အကြောင်းတွေကို သူ့အဖေဆီကနေ အကုန်ကြားခဲ့ပြီးပြီ၊ တကယ်တော့ သူက မျိုးရိုးစဉ် ဆက်ချမ်းသာလာတဲ့ သူဌေးကြီး ဦးမြတ်ကျော်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မြေး ပဲ မေမေ”

“ဟင် သူဌေးကြီး ဦးမြတ်ကျော်ရဲ့မြေး ဟုတ်လား”

ဒေါ်ရွှေရည် ဇေတေဝါ ဖြစ်နေသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး နာမည်တူ တာပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးမိလောက်အောင် တုန် လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

“ကဲ သား မေမေနဲ့သား ဒီအကြောင်းတွေကို ဆက်ပြီး မဆွေး နွေးပဲနေကြရအောင် မေမေ အရမ်းစိတ်ပင်ပန်းနေပြီ”

ဒေါ်ရွှေရည် သားအနားမှ ကတုန်ကယင် ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

နေရာမှာတင် ရပ်ကျန်ခဲ့ပြီး ပြောင်းလဲသွားသော မိခင်၏

အမူအရာကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်သူက မိုးဒေဝါပင်ဖြစ်သည်။
မေမေမျက်နှာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ဘာကြောင့် မငြိမ်သော
သည်ပြသံသနာတွေကြားထဲကနေ ထွက်သွားရတာလဲ။
နားမလည်ခြင်းများစွာဖြင့် မိုးဒေဝါ အတွေးတွေရှုပ်ထွေး၍
လာသည်။

သိချင်သမျှကို အသေးစိတ်ဖြေပေးနေသော လူငယ်လေးကို သိချင်တာတွေထပ်မေးဖို့ ဆန္ဒစေနေသည်မို့

“သူတို့က ဆင်းရဲတာပဲ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုနေရာမျိုးကို ပြောင်းသွားရတာလဲ”

“သူတို့သားအဖ ဘာတွေအချို့ကြီးရသွားလည်းမသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြားတာတော့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူချမ်းသာတစ်ယောက်နဲ့ငြိနေ တယ်ဆိုလားပဲ အဲဒီလူက တစ်ခါတလေ ညတောင်လာအိပ်တာ ခုလည်း အဲဒီလူက စပွန်တောပေးလို့ လူချမ်းသာတွေနေတဲ့နေရာကို ပြောင်းသွား နိုင်တာပေါ့”

ကြားရသည့်စကားတွေက တစ်ခုမှ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိ၊ ယောက်ျားတွေဆီက ချူပြီး ချမ်းသာသွားကြတာကို သားက အဟုတ် ကြီးထင်ပြီး မေသစ္စာနဲ့ လာယှဉ်သေးတယ်။

အချူကောင်းလို့ ချမ်းသာသွားနိုင်ပေမယ့် မေသစ္စာနဲ့တော့ အရည်အချင်းခြင်းလာယှဉ်၍ မရနိုင်။ ခုတော့ သူကိုယ်တိုင်လာလိုက်တာ မှန်သွားပြီဟုပဲ ပြောရတော့မည်။ သား အရူးအမူးစွဲလမ်းနေတဲ့ ချော ကလက်၏ဇာတ်ရှုပ်ကို အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် အားရပါးရကြီး ပြောပြ ရတော့မှာပေါ့။

“အန်တီက သူတို့နဲ့အမျိုးတော်တာလား”
လူငယ်မှာ ကောင်းကောင်းဖောက်သည်ချပြီးကားမှ အားနာ

အခန်း (၃၀)

“ဒီအိမ်က ချောကလက်တို့အိမ်လားကွယ်”

ခြံတံခါး သော့ခတ်ထားသော အိမ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ရွှေရည် မှီခနဲဖြစ်သွားပြီး အနားမှဖြတ်သွားသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို လှည့်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

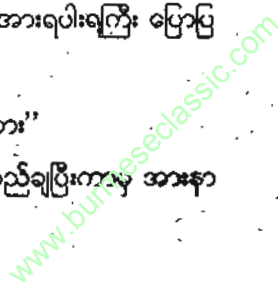
“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဒီမှာ မနေတော့ဘူး၊ ပြောင်းသွားကြပါပြီ”

“ဟင် ပြောင်းသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်ကိုပြောင်းသွားကြတာလဲ”

“လူကုံထန်တွေနေတဲ့နေရာကိုပါ သံလွင်လမ်းဆိုလား ရွှေ တောင်ကြားဆိုလားပဲ”

သွားသည့်အမှုအရာဖြင့် မဝံ့မရဲမေးရှာသည်။

“ဆွေမျိုးမဟုတ်ပါဘူးကွယ် အန်တီသားနဲ့အဲကောင်မလေး ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတယ်ဆိုလို့ အန်တီက သူတို့အခြေအနေကိုလာပြီး အကဲခတ်တာပါ။ မင်းက ခုလိုမျိုး စုံစုံစေ့စေ့ပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ကွယ်”

လူငယ်လေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ဒေါ်ရွှေရည် ကား ပေါ်ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ သားနဲ့ချောကလက်ကို ခွဲ၍ရမည့် လျှို့ဝှက်ချက် တွေအပြည့် သယ်ဆောင်လာသည့် အောင်နိုင်သူမိခင်ကြီးပေါ့။

စိတ်ချ ချောကလက်ရေ ညည်းနဲ့ငါ့သား ဘယ်တော့မှ မဆုံ စည်းစေရဘူး။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော သုံးထပ်တိုက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ချော ကလက်ရင်ထဲမှာ ကံကြမ္မာ၏အပြောင်းအလဲပြန်ဆန်မှုကို အံ့သြ၍မဆုံး နိုင်တော့။

“ဖေဖေ ဒါ သမီးတို့နေရမယ့်တိုက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး ညည်းနဲ့မောင်မိုးဒေဝါ လက်ထပ်ပြီးရင် နေရမယ့်တိုက်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ မောင်မိုးဒေဝါ မင်းရော သဘောကုန်လား”

တအံ့တပြု မင်တက်ငေးမောနေသော မိုးဒေဝါ ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညှိတ်ကာ

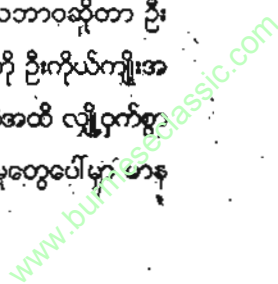
“ဒီတိုက်ကိုဆောက်တဲ့ ဗိသုကာပညာရှင်ကို တော်တော်လေး စားတယ်ဦးရာ ဒီလိုတိုက်ဒီဖိုင်းမျိုး မြန်မာပြည်မှာ ဒီတစ်တိုက်ပဲရှိမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုးဒေဝါ ဒီတိုက်ကို ပြင်သစ်က ဗိသုကာ ပညာရှင်က သူကိုယ်တိုင် ဒီဖိုင်းဆွဲပြီးဆောက်သွားတာလေး ခုလည်း သူက ပြင်သစ်ကိုအပြီးပြန်ရတော့မှာမို့ မရောင်းချင်ရောင်းချင်နဲ့ ရောင်း သွားတာ။ မင်းတို့ရဲ့ကုသိုလ်ကံပေါ့ကွာ။ ဘယ်နှယ်လဲ ဒီအဆင့်အတန်း နှိမ့်နိမ့်ရင် မင်းအမေ ငါ့သမီးနဲ့ သဘောမတူဘူးလို့ မပြောတော့လောက် ချီးမွမ်းနော်”

ဦးသုခ စကားကြောင့် အားနာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက် ပြီး

“ကျွန်တော်ကပဲ မေမေ့ကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ် ဦးရယ်”

“မလိုပါဘူး မောင်မိုးဒေဝါရယ် မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေရဲ့ ချွေးရေကို မျှော်ပြီး အတ္တအနအရင်ရှိကြတာပဲ။ ဒါသဘာဝဆိုတာ ဦး ကလေးထင်ပါတယ်။ ဦးတောင်မှ သမီးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဦးကိုယ်ကျိုးအ တွက် အသုံးမူချတဲ့ သမီးဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ လျှို့ဝှက်စွာ နှိပ်စက်လာတာပဲကြည့်လေ။ သမီးဟာ ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေပေါ်မှာ ဟန်

ဝင်ပြီး လမ်းလွဲသွားမှာစိုးတယ်လေ၊ ခုတော့ သမီးလည်းအရွယ်ရောက်ပြီ သမီးဘေးမှာ အချစ်စစ်အချစ်မှန်နဲ့ ချစ်တဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်လည်း ပြီဆိုမှ သမီးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုအမွေတွေကို လွှဲပေးလိုက်တာပါပဲ”

အမြော်အမြင်ကြီးလွန်းသော ဖခင်ကိုကြည့်ပြီး ချောက်လက် ပဆစ်တုပ်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“သမီးရဲ့ရှေ့ရေးကို စနစ်တကျ စီမံပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဖေဖေ”

သိတတ်လိမ္မာလာသော သမီးကိုကြည့်ပြီး ပြီးသုခ ပီတိဖြင့် မဆုံးတော့။

“သား ဒီနေ့ မေမေ ချောက်လက်အိမ်ကို ရောက်ခဲ့တာ သူတို့ အိမ်ပြောင်းသွားကြပြီတဲ့”

“အဲဒါ သားသိသားပဲ မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဆင်းရဲမွဲတေနေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ကြောင့် ခုလိုမြန်းစားကြီးချမ်းသာသွားရသလဲဆိုတဲ့အဖြေကို ရှာတွေ့ခဲ့လို့ပေါ့ သားရယ်”

ကိုယ်သိပြီးသားကိုစွဲတစ်ခုကို အားပါးတရပြောနေသော နတ်ထီး ကိုကြည့်ပြီး ဘာများဆက်ပြောဦးမလဲဆိုပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုအဖြေလဲ မေမေ”

“သူတို့ အမွေရလို့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ အမှန်မဟုတ်ဘူး သား”

မိုးဒေဝါ မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦး မေမေ”

စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသော သားကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ရွှေ စည် ပို၍အားတက်သွားသည်။

“သူ့ဆီမှာ စပွန်တာရိုတယ် သား၊ သူ့ဌေးသားတစ်ယောက်က သူ့ဆီကို ညတိုင်းလာပြီးအိပ်တယ်တဲ့၊ ခုလည်း အဲဒီသူဌေးသားရဲ့အကူ အညီနဲ့ တိုက်ပေါ်ပြောင်းသွားတာလို့ ပြောတယ်၊ ဟွန်း မေမေထင်တော့ ထင်ပါတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးက ငွေနှောက်လိုက်နေတဲ့မိန်းကလေးပါလို့ သားကိုတောင် ချမ်းသာမလားဆိုပြီး ချဉ်းကပ်နေတာ သူ့ဟိုလို လူတန်း စားမျိုးတွေဆီမှာ အချစ်ထက် ငွေကပိုပြီး အသုံးဝင်တယ် သားရဲ့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညတိုင်းအိမ်ခေါ်သိပ်တယ်ဆိုတာတည်းက ဒီ မိန်းကလေးရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို သားရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပါ တော့လား သားရယ်”

“မေမေ ကြားခဲ့တဲ့သတင်းက ထစ်ဝက်မှန်တယ် တစ်ဝက်က မှားတယ် မေမေ”

စည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပြောနေသော သားကို တအံ့တကြည် ခြုံ

“ဟင် သားက ဒါတွေကို အကုန်သိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“ဒါနဲ့များ သားရယ် ဒီလို မိန်းမမျိုးရဲ့ ဘဝထဲကို ဘာကြောင့် ဖွတ်တိုးဝင်နေမှာလဲ၊ မေသစ္စာလို မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ လက်ထပ်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေပါတော့လား”

“နေမိဦး မေမေ သားပြောပါဦးမယ်”

ဟန့်တားလိုက်သော မိုးဒေဝီ စကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေရည် သား ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ချောကလက်အိမ်မှာ ညသွားသွားအိပ်ထဲ သူဌေးသားဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး မေမေ သားပဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ချောကလက်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ မေမေ သိအောင် သား ချောကလက်အိမ်မှာ ညဘက်ဆို သွားသွားအိပ်ကြ တယ်”

ဒေါ်ရွှေရည် အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘုရား ဘုရား”

“အဲဒီအတွက် သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး မိဘသဘောမကျတဲ့သူ ညှစ်တိုင်းအတူသွားနေရုံတင်မဟုတ်ဘူး မင်းက တဲပေါ်ကနေ တိုက်ခတ်

တောင်တင်ပေးလိုက်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား မိုးဒေဝီ၊ အောင်မလေး ငါ့ဘဝက ရှင်လျက်နဲ့သေသွားသလိုပါပဲလား ခုတော့ မင်းက မိဘရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို လုပ်ငန်းအကြောင်းပြပြီး အဲဒီပိုင်းလုံးမခေါ်မှာ သွားပြီး ခို့နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်တာပဲ မေမေရာ သားက ငွေကြေးဘယ်လောက်ချမ်း သာနေလို့ ချောကလက်ကို ထောက်ပံ့ရမှာလဲ၊ ခုချိန်ထိ ချောကလက်ကို ကလစ်တစ်ချောင်းတောင် ဝယ်မပေးဖူးပါဘူး”

မိုးဒေဝီ ပြောသောအမှန်တရားကို ဒေါ်ရွှေရည် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။

“မယုံဘူး၊ လုံးဝမယုံဘူး မေမေအသည်းနှလုံးတွေကို တစ်စစ် ကြောအောင်လုပ်တဲ့ သားဆီမှာ အမှန်တရားဆိုတဲ့စကားလုံးတွေ ထွက် ရတာပါဦးမလား။ လုပ်ရက်လိုက်တာသားရယ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မေမေ ဟာ မင်းအတွက်ရှင်သန်လာခဲ့သလို မင်းဟာလည်း မေမေရဲ့စကားကို တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာတဲ့သားလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ဒီလိုအတန်းအစားမျိုးရဲ့ အမိဖမ်းတာကိုခံရတော့မှ မေမေ့ကို အာခံပြီး ဖို့လုံးကန်းပြီပေါ့ ဟုတ်လား သား။ ခုတော့ မေမေ့ဘဝက မေသစ္စာတို့ ဒေသိုင်းအပိုင်းကြားမှာ ရွေးလုံးလုံးဖြစ်ရပြီပေါ့”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဟီးချင်းချပြီး ဝိုနေရှာသော မေမေ့ ဟိုကြည့်ပြီး မိုးဒေဝီ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ချောကလက်ကို ရွေးမတော်ရလို့ မေမေ ဘယ်တော့မှ နောင်တ မရစေရဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်ပေမယ့် နှုတ်က ဘာမှဖွင့်ဟမပြောချင်တော့ ပါ။

အချိန်ကာလတစ်ခုဆိုသို့ရောက်ခဲ့လျှင် အရာအားလုံးကို မေမေ သဘောပေါက် နားလည်သွားမယ်ဟုပဲ စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်မိလိုက်တော့ သည်။

အခန်း (၃၁)

“ဘုရား ဘုရား တိုက်ကြီးက ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး ခမ်းနားထည်ဝါနေပါလား။ ငါ့သား ဘယ်ကငွေတွေနဲ့များ ဒီမိန်းမကို ဖွဲ့ဖိုးထားပါလိမ့်”

တက္ကစိကားသမားကို ကျသင့်ငွေ ကမ်းကတမ်းရှင်းပြီး ကား ဖော်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် တိုက်ကြီးရှေ့ကို ကပျာကယာ လျှောက်သွား လိုက်သည်။ နားထဲတွင် ချောကလက်တို့အိမ်ဟောင်းလေးကို သွားခဲ့စဉ် တ ပြောခဲ့သော ကောင်လေး၏စကားတွေ ပြန်လည်ကြားယောင်လာ သည်။

“အဲဒီလူက တစ်ခါတလေ ညတောင်လာအိပ်နေတာ ခုလည်း အဲဒီလူ စပွန့်ဆာပေးလို့ လူချမ်းသာတွေနေတဲ့နေရာကို ပြောင်းသွားနိုင် တာမျိုး”

“တကယ်တော့ ချောကလက်အိမ်မှာ ညသွားသွားအိပ်တဲ့ သူဌေးဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး မေမေ သားပဲ”

ကိုယ့်သားအသံပါ နားထဲတွင် ပြန်ကြားယောင်လာရင်း ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်အခုန်မြန်လာသည်။ ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

လူခေါ်ဘဲလ်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နှိပ်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

“ဒီအိမ်မှာ ချောကလက်နေတာလား”

“ရှင်”

“မင်း နားမကောင်းဘူးလား ချောကလက်ကို မေးနေတာ”

“ဪ ချောကလက်တော့ မရှိဘူးရှင်၊ သမီးတို့မမလေး နာမည်က ချောကလက်ပါ”

“ဘယ်သူလဲ ဝင်းဝင်း”

“ချောကလက်လို့ လာမေးနေလို့ပါ”

အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ဒေါ်ရွှေရည် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တိုက်ကြီး၏ဝရံတာတွင် ခန့်ခန့်ကြီးရပ်နေသော ချောကလက် ငွေရှိလာ၍ အသွေးအမွှေးပါ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝင်ပါ ကြီးကြီး”

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် ဒေါ်ရွှေရည်အိမ်ကြီးထဲသို့ ခုန်ခိုင်းသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ကြီးကြီး ဒီဘက်ဧည့်ခန်းကိုလာပါ။ အဲဒီဧည့်ခန်းက အထူးဧည့်သည်တွေအတွက် သီးသန့်စီစဉ်ထားတာပါ”

“ဘာ အမလေး ငါ့သားဆီကချူထားတဲ့ စည်းစိမ်တွေနဲ့ ကြီးကုယ်ထည်ဝါနေလိုက်ကြတာ”

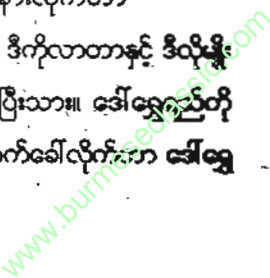
ဒေါ်ရွှေရည် ဆွေဆွေခုန်မတတ် ဒေါသထွက်နေရသည်။ အိမ်ကြီးက အပြင်ကထက်ပင် ပို၍ အတွင်းပိုင်းက ထည်ဝါခန့်သွားလွန်းနေသည်။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကအစ ဒေါ်ရွှေရည်ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေသလို ခံစားရသည်။

“နေကောင်းလား အန်တီ မတွေ့တာတောင်ကြာပြီနော်”

ဒေါသဖြင့် ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေသော ဒေါ်ရွှေရည် ချောကလက်ကိုမြင်ပြီး ပို၍ပင် ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“တို့သားဆီက ချူရုံတင်မဟုတ်ဘူး တခြားယောက်ျားတွေဆီကပါ ချူထားတယ်စင်ပါရဲ့ အိမ်ကြီးက ခမ်းနားလိုက်တာ”

ချောကလက် ပြုံးသည်။ ဒေါ်ရွှေရည် ဒီကိုလာတာနှင့် ဒီလိုမျိုး ထိုးနှက်ချက်တွေကို ခံရဦးမယ်ဆိုတာ သိနေပြီးသား။ ဒေါ်ရွှေရည်တို့ ခြံပေါက်ဝတွင်မြင်လိုက်သည်နှင့် ကိုမိုးကိုဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ကာ ဒေါ်ရွှေ

ရည် သိရာမည်မဟုတ်။

“ချောကလက်ကိုပြင်လိုက်တာနဲ့ ယောက်ျားတွေ့ဆီက ချူထားတဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလို့ မြင်တော့တာပါပဲလား။ အန်တီကိုသနားလိုက်တာ ဘယ်အချိန်ထိ အဲဒီလို မာန်မာနတွေကို ဖက်တွယ်နေဦးမှာလဲ၊ လောကမှာ ဆင်းရဲတာလည်းမမြဲသလို ချမ်းသာတာလည်း မမြဲဘူးဆိုတာကို အန်တီ မသိသေးဘူးထင်ပါရဲ့”

“တော်စမ်း ကလေးမ မင်းရဲ့မသန်ရှင်းတဲ့ပါးစပ်နဲ့ တရားလာ ချပြမနေနဲ့၊ အော့နလုံးနာလွန်းလို့ မင်းကို ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ဒီအိမ်ထဲမှာ ငါ့သားဆီက ချူထားတဲ့ငွေ ဘယ်နှရာခိုင်နှုန်းပါသလဲ”

ဒေါ်ရွှေရည် ဒဲ့ပင်မေးချလိုက်သည်။

“မအေဆီမှာ တစ်ချိန်လုံး နို့သက်ခံဖို့လာတဲ့ အန်တီသားဆီက ချောကလက်က ချူရမယ်ဟုတ်လား။ သိပ်လည်းလောဘတက်ပြမနေပါနဲ့ အန်တီ”

ချောကလက် ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းငုံ့ခံဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ပြီ ဖို့ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာကိုတော့ ပြောရတော့မည်။

“လောဘတက်နေတာမဟုတ်ဘူး ညည်းဆီက ငါ့သားကိုရော ငါ့သားဆီက ချူချထားသမျှအရာတွေကိုရော ငါ အကုန်ပြန်ယူရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ဒီကိုလာခွဲတာပဲ ပြောစမ်း ဒီအိမ်ကြီးကို ငါ့သားဖန်တီးပေး ထားတာမို့လား”

သနားစရာကောင်းလောက်အောင် သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြစ်နေ သော ဒေါ်ရွှေရည်ကိုကြည့်ပြီး ချောကလက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အော်ရယ်ပစ် လိုက်သည်။

ဒေါ်ရွှေရည် ခဏတော့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ် ရွှေရည်မျက်နှာမှာ သားဖောဖြင့် လောဘအရှိန်တွေ တလက်လက် တောက်ပ၍နေသည်။

“ဪ ဒေါ်ရွှေရည်ဆိုတာ ဘယ်သူများလဲလို့ မိရွှေဖြစ်နေ တာကိုး”

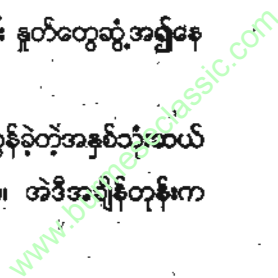
တစ်ဖက်အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသော ဦးသုခကို ကြည့် ပြီး ဒေါ်ရွှေရည် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ဒေါ်ရွှေရည်ကို မိရွှေဟုခေါ်သောသူ အနှစ်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။

အခု မိရွှေဟုခေါ်သောသူဟာ ဒေါ်ရွှေရည်၏အတိတ်တွေကို သိထားသူမို့သာဖြစ်ရမည်ဟု ဒေါ်ရွှေရည်တွေးကာ ရှက်ရွံ့စိတ်တွေဝင်၍ သွားသည်။

“ရှင် ရှင်က”

ဦးသုခကို ဖေဝေဝါအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး နှုတ်တွေဆွံ့အ၍နေ သည်။

ညည်း ငါ့ကိုမမှတ်မိတော့ဘူးလား လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်သုံးဆယ် လောက်က ငါနဲ့ညည်း ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက

ညည်းအရွယ်က အခု ငါ့သမီးအရွယ်ပဲရှိသေးတာမို့လား။ မိဘတွေရဲ့ အဆင်မပြေမှုကြောင့် ညည်းဟာညှဉ့်ငှက်ဘဝနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ညည်းရဲ့ အလှတွေကိုခေါင်းရွက်ဖျက်ထိုးသည်လို ရောင်းစားခဲ့ရတာ ငါ့အထိမပေ သေးဘူး”

ဒေါ်ရွှေရည် ခြေထောက်ပင် ခိုင်ခိုင်မရပ်နိုင်လောက်အောင် ခြေထောက်တွေခွေကျကာ ကြမ်းခင်းပေါ် အရှုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက် သည်။

အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကာချထားပြီး အဝကိုစိတ်သစ်လှသစ်နဲ့ လျှောက်လှမ်းနေတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပြီပဲ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ကိုယ့်အတိတ်စာမျက်နှာတွေကို ကိုယ်ပြန်မလှန်ပစ်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပေါ့ လား။

“ဒါနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းကြီး အောင်မြတ်ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“သူ သူဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပါပြီ ကိုသုခ”

ကိုယ့်ဘဝကို ညှဉ့်ငှက်ဘဝထဲက ဆွဲကယ်ထုတ်ပြီး ကိုအောင် မြတ်လက်ထဲကို တစ်ဘဝလုံးစာပုံအပ်ပေးခဲ့သဖြင့် သူဌေးသား ကိုအောင် မြတ်ရဲ့ဇနီးဘဝနဲ့ မပူမပင်နေခဲ့ရတဲ့ကျေးဇူးတရား မေ့လို့မမကောင်းတာပဲ။

“အေးလေ ငါတို့လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ နည်းမှ မနည်းခဲ့ဘဲ။ ဪ ဒါက ငါ့သမီးလေး သူ့ကိုဘယ်သူမွေးခဲ့တာထဲ ညည်းသိလား”

ဦးသုခအမေးကြောင့် ချောကလက်ကို မရဲတာကြည့်ပြီး ခေါင်း ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါပြသည်။

“ညည်းအမေ အိမ်အကူလုပ်ခဲ့တဲ့ သူဌေးကြီးဦးကောင်းစံတို့ ရဲ့သမီး ခင်လဲ့ရဲ့သမီးပဲ။ ခင်လဲ့နဲ့ငါ အိမ်ထောင်ကျတော့ ခင်လဲ့မှာ ချောကလူဆိုတဲ့ကိုယ်ဝန်ပါလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးကောင်းစံက ကိုယ်ဝန် ရှိနေတဲ့သူသမီးကို ငါ့လက်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ပေးစားခဲ့တာပေါ့။ ငါကလည်း ခင်လဲ့ကိုချစ်တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိရုံတင်မကဘူး ကလေးတစ်ဒါပင်ပါလာ လည်း ငါကချစ်နေမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်လဲ့သမီးကို ငါ့သမီးလိုသဘော ထားပြီး ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတွေ ပေးခဲ့တာပေါ့”

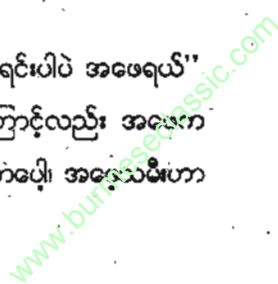
ချောကလက် မျက်ရည်တို့ ဝဲတက်လာကာ

“ဒါဆို အဖေက သမီးရဲ့အဖေအရင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး သမီးရဲ့အဖေအရင်းက သမီးအမေနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲမှာ ကားမှောက်ပြီးဆုံးခဲ့လို့ အဖေက သမီးအမေကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် အဖေကိုစိမ်းမသွားနဲ့ သမီး”

“ဟင့်အင်း အဖေက သမီးရဲ့အဖေအရင်းပါပဲ အဖေရယ်”

“အဖေ ယုံပါတယ် သမီးရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဖေက သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် အကွက်ကျကျစီစဉ်ခဲ့တာပေါ့။ အဖေ့သမီးဟာ

ခေတ်သမီးပျိုလို့ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေခဲ့ပေမယ့် သမီးနို့သားတာ တစ်လော
ကလုံးသိမှာပါ။ အဲ ပိရွှေကလွဲလို့ပေါ့။ ကဲ ပိရွှေ သူ့က သူ့ဌေးကြီး ဦး
ကောင်းစံရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမြေးမို့ သူ့အသက်နှစ်ဆယ်မှာ အမွေတွေ
လွှဲပြောင်းပေးခြင်းခံရလို့ ညည်းရဲ့အနှိမ်ခံ ဆင်းရဲသူမလေးဘဝကနေ
သူ့ဌေးသမီးဘဝကို နေ့ချင်းညချင်းရောက်သွားတာပေါ့။

ဒေါ်ရွှေရည် ခေါင်းပင်မဖော်ဘဲ တရှုံ့ရှုံ့ငိုတော့သည်။
ဦးသုခ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီတော့ ငါ့သမီးမှာ ယောက်ျားတွေသိကနေ ချူစားပြီး ဒီဘဝ
ကို ခုန်တက်သွားတယ်လို့ ထင်သေးလား။”

ဦးသုခအမေးကို ဒေါ်ရွှေရည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ခါပြီး မျက်
ရည်တွေဖြင့် မော့ကြည့်ကာ

“ကျွန်မ မှားပါတယ် အစ်ကိုကြီးသုခရယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မှ
ပြီး မိန်းကလေးတိုင်းကို ကိုယ့်သားနဲ့မတူမတန်တူးထင်ပြီး နှိမ်ချဆက်ဆံ
ခဲ့တာတွေဟာ ခုတော့ ကျွန်မဘဝရဲ့အတိတ်တွေကို ပြန်လည်တူးဆွလိုက်
သလိုပါပဲ။ တစ်ချိန်က ကျွန်မ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ခဲ့ အခုချိန်မှာတော့ သားရဲ့
အမေတစ်ယောက်အဖြစ် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ရပ်တည်ချင်ခဲ့မိတဲ့လောဘ
ကြောင့် ချောကလက်အပေါ်မှာ အထင်လွှဲခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီအတွက်
သမီးချောကလက်ကိုရော အစ်ကိုကြီးကိုပါ ဇောငါးပန်ပါတယ်။”

“ချောကလက်ကိုတောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး အမှန်တရားကို

အန်တီ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံပြီဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်။”

လူငယ်ဘက်က အပြစ်မယူလေ ဒေါ်ရွှေရည် ကိုယ့်လိပ်ပြာ
ကိုယ်မလုံသလို ဖြစ်ရလေပါပဲ။

“ကျွန်မ တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။”

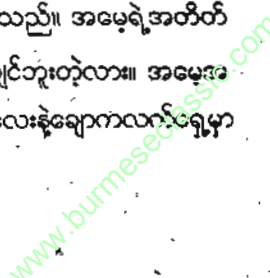
ဒေါ်ရွှေရည် ချောကလက်နှင့် ဦးသုခရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်
နေသည့် မြင်ကွင်းကို အိမ်အပြင်မှ အပြေးအလွှားဝင်လာသော မိုးဒေဝါ
မြင်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

မိုးဒေဝါ ထင်ထားတာ မေမေဟာ ချောကလက်ကိုရော ဦးသုခ
ကိုရော အထက်စီးနှင်းဆန်သောစကားလုံးတွေနှင့် ထိုးနှက်တော့မယ်
ပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ချောကလက် ဖုန်းဆက်သည်နှင့် ကားကိုဒလကြမ်း
မောင်းချလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာများတောင်းဆိုချင်တာလဲ မိရွှေ ပြောပါ။”

“တစ်ချိန်က ကျွန်မရဲ့အတိတ်ကို သားကိုပေးမသိစေချင်ဘူး။
သားတစ်ဘဝလုံး သိမိငယ်ပြီး ခေါင်းမဖော်နိုင်လောက်အောင် အရှက်
တွေရသွားမှာစိုးလို့ပါ။”

မိုးဒေဝါ ရင်ဆဲ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ အမေရဲ့အတိတ်
စာမျက်နှာတွေကို သားတစ်ယောက် မသိစေချင်ဘူးတဲ့လား။ အမေဒေ
တိတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။ ဘာကြောင့် ဦးလေးနဲ့ချောကလက်ရမှာ
မှားထောက်နေခဲ့တာလဲ။

“စိတ်ချပါ အန်တီရယ် ချောကလက် ကိုမိုးကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ညည်းအကြောင်းကို ငိုသမက်လောင်းသိသွားတော့ရော စိတ် မကောင်းဖြစ်စရာကလွဲပြီး ဘာမှအကြောင်းထူးလာမှာမဟုတ်တာ၊ ပေး မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ သမီးချောကလက်ရယ် သမီးတို့မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း သမီးတို့လူငယ်တွေစိတ်ကြိုက် စိစဉ်ပါတော့ အန်တီဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ရဲတော့ပါဘူး”

မိုးဒေဝီ နေရာမှလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ချောကလက်နှင့်လက်ထပ် ခွင့်ရ၍ ပျော်ရွှင်ရပေမယ့် မေမေ ဘာကြောင့် ဦးလေးနှင့်ချောကလက် ရှေ့ ဒူးထောက်တောင်းပန်နေရသလဲ။

ရင်ထဲမှာ မေမေ့အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ ပြည့်နှက် လာသည်။

“မေမေရယ် အတိတ်မှာ မေမေဟာ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ မေမေ ဟာ သားဘဝရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ပါ။ သား မေမေ့ကို ဘယ်လိုအကြောင်း ကြောင့်နဲ့မှ မမှန်းပါဘူး၊ ဥပမာ မေမေ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ပေါ့”

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး